

Ambrus József
Baranyecz János
Bihary Zsoltné
Dinnyés Viktória
Fejes Ibolya
Fodor Györgyi
Horváthné
Kolozsváry Ilona
Kiss Nóra Izabella
Komáromi János
Komondi András
Lakatos Tibor
Maszyik Károly
Mazál Ferenc
M. Jósvai Éva
Mráz Erzsébet Irma
Soós Katalin
Szabó Ibolya
Szarka Ági
Szegedi Melinda
Telkes Csilla
Varga László József
Veroniq

Verselő Antológia 2024

Verselő Antológia 2024

Művészet a mindennapokból

Verselő Antológia 2024

Verselő Antológia 2024

Művészet a mindennapokból

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2024
Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomdai kivitelezés: Séd Nyomda, Szekszárd
www.sednyomda.hu

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

2023

2024

**...tizenhetedik éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	7. oldal
Ambrus József	10. oldal
Baranyecz János	18. oldal
Bihary Zsoltné	24. oldal
Dinnyés Viktória	38. oldal
Fejes Ibolya	44. oldal
Fodor Györgyi	60. oldal
Horváthné Kolozsváry Ilona	70. oldal
Kiss Nóra Izabella	76. oldal
Komáromi János	82. oldal
Komondi András	122. oldal
Lakatos Tibor	130. oldal
Masznyik Károly	138. oldal
Mazál Ferenc	150. oldal
M. Jósvai Éva	176. oldal
Mráz Erzsébet Irma.....	180. oldal
Soós Katalin	186. oldal
Szabó Ibolya	192. oldal
Szarka Ági	198. oldal
Szegedi Melinda	248. oldal
Telkes Csilla	286. oldal
Varga László József	294. oldal
Veroniq	296. oldal

Tizenhét év – és az Üzenet tovább szárnyal!

Tizenhét év, számtalan sor, vers és történet, amely mind egy-egy kis világot teremtett az olvasók számára. Ha ennek az évnek a számmisztikájában keresnénk jelentést, a 17-es számhoz különleges értelmet találhatnánk: ez a szám magában hordozza a belső stabilitást és az újjászületés vágyát, az elkötelezettséget, amely évről évre visszahozza hozzánk a szerzők szívét-lelkét. Az antológia nem csupán könyv; egyedülálló gyűjteménye mindannak, amit az alkotók fontosnak, megosztásra érdemesnek tartanak.

Az idei kötet, éppen úgy, mint a korábbiak, változatos képet ad mindarról, ami megérinti a szerzők lelkét. Egyaránt találunk itt lírai mélységet, bölcs felismeréseket, játékos könnyedséget és szenvedélyes kitárulkozásokat. És bár az idők változnak, az emberi érzések és történetek ugyanúgy értékesek, ugyanúgy fontosak, mint bármikor. Az antológiában minden egyes írás az emberi sorsok egy-egy szálát fűzi egybe, ahol minden szó egy belső igazságból fakad, minden vers egy szív mélyéből tör elő, és minden történet egy apró darabja a szerzők személyes világának.

Világunk talán még soha nem volt ilyen mozgalmas, tele kihívásokkal, amelyek olykor erőteljes válszokat igényelnek. Az antológia szerzői bátran állnak ki az igazság mellett, akár kemény szavakkal is – mert a valódi változás, a valódi javulás csak akkor érhető el, ha szembenézünk a világ kihívásaival.

Mégis, mindeközben itt mindig helye van a szeretetnek, az elfogadásnak, az összetartozásnak. Ahogy a világban áramlik az erőszak és a bizonytalanság, úgy születnek itt olyan művek, amelyek ellenpontot alkotnak. E kötet lapjain csakúgy, mint a korábbiakban, ott van a vágy, hogy megtaláljuk azt a kis reménysugarat, amely értelmet ad az élet legkisebb mozzanatainak is.

Ahogy a tizenhetedik antológia lapjait forgatjuk, rátalálunk szerzőink legszemélyesebb érzéseire, gondolataira. Ebben az „irodalmi kertben” minden egyes sor egy-egy különleges virág, amely a maga módján nyílik, színeit, illatait ontja – mind különleges, mind értékes, mind üzenetet hordoz. Olvasás közben talán észre sem vesszük, de egy-egy vers, novella vagy gondolat olyan érzelmeket kelt, amelyek hatása jóval mélyebb, mint elsőre gondolnánk.

Megtisztelő, hogy évről évre ennyi alkotó osztja meg velünk gondolatait és érzéseit, és hogy az olvasók is részesei lehetnek e közös kalandnak. Remélem, hogy e kötet is úgy fog hatni az olvasókra, mint az előzőek – nyomot hagyva, inspirálva, és talán kicsit jobba téve mindannyiunk világát. A Verselő Antológia idei „virággyűjteménye” ismét gazdag és színes, tele reménnyel és az élet szépségébe vetett hittel. Ki tudja, talán az olvasónak is segít abban, hogy a világ egy kicsit fényesebb és barátságosabb hely legyen.

Szeretettel: Komáromi János, szerkesztő

Mikulásvirág

Ambrus József

Születtem 1966-ban Gyergyószentmiklóson. A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Első versem (16 évesen) a Kolozsvári Utunk c. irodalmi folyóiratban jelent meg, majd helyi lapokban és antológiákban publikáltam. Kilenc verseskötetem jelent meg. Az utolsót (Folyékony labirintus 2023) 2024-ben lefordították szerb nyelvre és a Belgrádi Vracar Művelődési Központ díját kapta. Több online oldal és irodalmi lap közölte írásaim: Előretolt helyőrség, Partium, Agria, Nyugat-Plusz, Holnap Magazin, Hepehupa, Garabontziás, Magyar Múzsza, Fedél Nélkül, Alkotó, Kláris, Nyírségi Gondolat, Montázmagazin, Átalveető, Föveny, és mások. Szerepeltem a Kossuth, a Kanadai Magyar, a Marosvásárhelyi, a Club, a Mária és a Gyergyószentmiklósi Rádióban, a Fény és a Székely Tv-ben stb. Néhány díj: Fair Play, József Attila pályázaton Irodalmi Emlékdíj, Dugonics András Irodalmi díj, Magyar Művészeti Akadémia zsűri különdíja, Mécs László irodalmi díj, Felvidéki Alkotók Egyesülete, elismerő oklevél, Algyői pályázaton közönségsdíj. 2021-től Magyar Pen Club tagság.

„sokszor elment már a kedvem,
– elhallgattam, de újrakezdtém”

A versek ablakában

A város ablakai leskelődnek
világgá ment a szárnyas döbbenet
vigyázz – épp most kell megmaradnom
hogy a világ olvasgassa könyvemet.
Hamis látással vagy átkozott
mégis a pontos szárnyalás készlet
– röhögve mondj le a repülésről
amíg szájon csókol az önérzet.

Nem vágyom boldogabb útitársra
– a lepusztult város megigézett
szívemben egy egész világ szendereg
s a betűk pattogása levitézlett.
A város körforgását felismerem
tiszta vers gyűrött papíron marad
kóbor varjak csapódnak az üvegen
rongyolva tollaikat a mindenség alatt.

A valóság börtönében lépkedem
néhány vers a semmiből kiszakad
hogy a holnap szívében is jelen legyen
amíg kérdéseim lebontják a falat.
A város ablaka csak távolodik
– gyanútlan a magaslatra nézek
– új horizontot cserél a meteorit
és felégeti bennem a messzeséget.

egyszerű filozófiám

merész filozófiám magasságát
– soha meg nem értheted
mert különös világban járok
és ellentéte az újdonságnak amit érzek
a szóközökből nincs kijárat
egy-egy metafora körbe kering
szűk értelemben elvész a kínálat
és csillagok birtokolják perceink
túl egyszerű az aszteroidám
– céltalanság folytatódik benne
isten is hamisítja taktikám
szaftos sorok közé fényesedve

kiutat keresek a végtelenbe
– a metaforák egymást herélik
ott lesz az indulás és érkezés helye
ahol különös nyelvem beszél
– lélekből indul ezer gondolat
mely nem hódolhat be a halálnak
mert egész filozófiám egy pillanat
a többi romokból kevert magyarázat

a céltalanság lassan eltemet
szavaim a galaxissal szembe szálnak
mert verseim sokszor mást jelentenek
mint ócska könyvekbe írt magyarázat

ma este

ma este győzködöm a lényeket
tenyeremmel érintem a hárfát
pillantásod találkozás – képzelet
kényszeríti vérembe szorítását
– felelős képletekre borulok
mint sorok között lopakodó árnyék
hatalmasra tágult gesztusok
szívembe zárt éretlen ajándék
istenadta kisarjad a versem
gyökeret vert a karakteres szándék
a végtelenbe hajló síneken
meddő világképem most zilálja szét

új versemmel kinyitom az eget
olvasok könyvet – tiltott újságot
mint erkölcsi magaslaton a gyerek
férges véremből tépem ki a világot
friss versek között parancsokra dőlve
keresem morzsáit a tudománynak
– kórházi ágyon félig könyökölve
bennem érik a diagnózis a magyarázat

nem győzködöm tovább a lényeket
hozzám simulnak részegen a szavak
– pillantásod pénzéhes gépezet
mely újjá építi az évezredes falat

a létezés szolgálja

haldoklik a május virága
ritkulnak a partizán beszédek
elszárad a lélek idegszála
ami volt is rajta – pénzes érdek
csak az üresség jár ünneplőben
az emlékezet csontig beleégett
csapások az ismeretlen gögben
– ma is kimondom amit érzek

mert a májusból a szépség kiválik
– és porrá vetkőztet a gondolat
föl sem ébredek a halálig
– isten földi részlegei alatt
emberi elmém kutatni merészel
üres beszédet – volt borzalmakat
csak az alkalom lehet kivétel
ahol gyávaságból épül az akarat

néhány versem őrzi az igazságot
– a fájdalom derékig nő belül
pénzes érdekből lehetek én vádlott
amíg a sötét a világossal szembesül
szolgálja vagyok a verses létezésnek
– az emlékezet látni kényszerül
szerencsét próbál a szégyenérzet
rothadó ünneplőben – emberül

még egyszer a két kert között **Veress Endre szárhegyi költő barátomnak!**

csak neked mondom még egyszer
– hogy mit jelent a két kert között
képleteid mint földi lény és vegyszer
szorítanak a tisztességes ösztönök
templomok ráncai visszaköszönnek
– szárhegyi imádságok verik arcom
a nagypatakon szekerek zörögnek
és elmosják a születésig kudarcom
gyere csapódjunk az útmenti fényhez
– Szárhegy utcáin verssel bujdokolni
s aki elmegy mellettünk mégis kérdez
de az emberséget nem tudjuk titkolni

látom a két kert közt sötét és kihalt
még a száraz virágok sem szóltak
a kerekerdő ránk tolt a égi vihart
és szedegettük a fagyos csipkebogyókat
de szép volt Istenem – szépek az erdők
– szép volt a langyos nap simogatása
szép verssel hoztuk le a felhőt
hogy egész Szárhegy apraja nagyja lássa

sárgul a kert – fákon lidérces szellemek
az ösvények sokszor céltalanul futnak
– és ha jelet látsz hiába kérdezed
mert félrevezet minden jelzése az útnak

aszályos esték

költészet a magány farkasaival rokon
– fekélyes kocsmai barikádokon

ahol a módi arc új világot teremt
szilvakék versed fikarcnyit sem jelent

zsarnoki énem új parancsa szerint
– kakát firkál a költőcske megint

tucatnyi mézes poszt – fészbukos varázs
mesteri a törmelék – párezer-lájk – kapás

számolni kezdek egy kettő – félezer
firkálmányod a szemétdombon hever

sok-sok cifraság a sor végére sminket
– ne keress a híg lőrében gerincet

sárgul a kalász – penészlik a szemét
– nyavalyás költő elitta az eszét

– nem lehetsz a föld rögje darabja
ha alacsonyan repülsz fel a magasba

spekulál támogat a gének hozta parancs
– verset köpköd napestig a brancs

mámoros a költő ki csóri verset okád
– cifra tákolmány poétás koronád

mert bennem a szólam nem csitulhat soha
mégis torkon harap a művészet fogsora

százezer vers dzsungelbe zárt kezdet
József Attilára csak a mama emlékeztet

ahol konflislámpák mérgezik a szavakat
és elered a nyelv lassacskán vallanak

a költészetnek bölcs magány a képlete
félszekér bővli vers a literátor szégyene

istenek színpadán szélcsendes a dalom
– ahol elvérzik a bővli szépirodalom

kovászos szellem a sznobok közé vegyül
meztelen szolgaként a színpadon egyedül

penészes kiáltvány harcos költemény
aszályos estékről firkant a közlegény

amazonok közé mégis csak beférek
– ha ezt kívánja az ízléstelen érdek

parancsra csitulok mint dagályos tenger
– de a költészetem más ütemet nem ver

borongások jönnek szép aszályos esték
marad a firkálmány – tanuld meg a leckét

Baranyecz János

Baranyecz János vagyok, de mindenki csak Branyo-ként ismer.

Ezidáig két antológiában volt szerencsém megjelenni, azon kívül két önálló kötetem jelent meg „Gondolatok Gondolkodóknak”, és „Angyalföldi ponyvaregény” címen.

1981-ben lettem tagja a Fiatal Művészek klubjának. Írtam három színdarabot, ugyanannyi forgatókönyvet, és az én Falfirka című versem olvasható Budapesten a Kürt utcában található Elfogadás falán. A falakkal szerencsém van, ugyanis zenészként felkerültem a Rockmúzeumban a Magyar Rock Hírességek falára is. Évtizedek óta vagyok az Artisjus kötelékében, mint zeneszerző, szövegíró. Vezettem rádióműsort Nem csak rock címen a Bredd rádióban. Művészetterapeutaként, és kulturális rendezvényszervezőként rendszeresen tevékenykedem kulturális programokon, gyakran jelennek meg verseim, írásaim a Fedél nélkül-ben, színészként szerepeket vállalok színházban, filmekben, sorozatokban, és idestova 46 éve tanítok gitárt.

Mottóm: többet tegyél életed polcára, mint amit elvettél onnan!

Festő

Vászonra kented a lelked,
Majd összetekerted.
Dölyfös pénzzel jöttek érte,
Döbrögi uraság mindent megad érte!
Kéne leányának a teremnyi szobába,
Hogy ízlése mily jó – mindenki lássa!
Zsebedben ekkor csak aprópénz lakott,
Belőle még lakbérre se futott,
Ebédre is csak krumplira – magába,
Épp, hogy egy maréknyi parázsra.
Ádámcsutkád föl, s leugrált,
Szikkadt nyakad odvában,
Mint éhes bogár a rothadó fában.
Lehet, hogy a csorgó
nyál vette el hangodat nyeléssel
– Nem eladó – volt a válasz a kérdésre kevésse.
Mire Döbrögi rád förmedt:
Hát még mit adjak néked?
– Békét és még egy kis festéket,
Mire az imént rálépett!
Unszolta egy régi barát:
Ne dalold a mártír dalát!
Nem véletlen noszogatta,
A mi festőnk az ő adósa!
Kedvese is kérdőn nézett:
Éhesen mért szebb az élet?

Évekig őt festette,
De aktjához a festék,
Már ráfért egy ecsetre.
Fogódkodott,
Ha benézett hozzájuk a huzat,
Ily könnyű pillét hamar elragad.
Satuban volt festőnk lelke,
Sokan szorították,
Így hát az igent vele ki mondatták.
A pénzpapír színe egyformán sivár volt,
De megnyílt tőle az összes bolt!
Adósságok ugrottak le a válláról,
Pénzüket megkapva,
Terhük nélkül felegyenesedett,
Szép ruhába szabva.
Kedvese gömbölyebb lett a vásznon...
Majd egy napon elment,
Egy szép nagy batáron.
Új kedvese pénzt dobott,
És elvitte új asszonya
Minden meztelen képét,
Hogy már csak az övé legyen végképp.
Próbálta még megfesteni,
De nem jutott eszébe...
Milyen is volt valóban, csodás teste?
Arca is homály lett, rózsaszín folt csupán.
Hogyan is nézett rám?

Már nem emlékszem,
hogy a vágytól, hogy lihegett,
S arra se, mikor a másik oldalán ellibeggett.

Kiszáradt az ecset lelógó kezében,
Üresség tátongett fejében.
Nem volt már semmi,
Mit meg akart mutatni,
Úgy, ahogy csak ő látja.
A világ, a fény, már nem volt a barátja.
A pénz is elfogyott, hisz sokan segítettek,
Amíg volt, jöttek, mentek, ettek.

Újra krumpli pirult a parázson,
S halált hozott a karácsony.
Áldott ajándék volt ez neki,
Ki életét már máshová tervezi.
Aggódik, hogy létezik-e? Eljut-e oda?
Vagy ez csak mese? Beígért csoda?
De észre se vette, s már nem is volt teste!
Lebegő lelkét a Nap fénye festette.
Oly békét talált, mint még soha,
Örökre elszakadt a gonoszság ostora!
Mosollyal nézett le, hogy marakodnak,
Kik képein civakodnak!
Mennyire dicsérik őt,
Ki megfestette a jövőt.
De egy kép hiányzik! Elveszett talán?
Mit lelkével festett, s Döbrögiék vettek –
Ott lógott... a mennyország falán!

Anya

Anya! Itt vagy? Álmomban megsimogattál.
Mosolyogtál, mint egy kedélyes angyal.
Aztán összeolvadtál a fallal,
Hol a kép van,
Melyen apámmal fiatalon állsz...
Látom, ahogy a képre visszaszállsz.
Vagy tán a fűbe, hová hamvaidd hulltak?

Az évek újabban percekként múlnak.
Mintha tegnap lett volna,
Mikor dolgos kezed, gyerekkocsim toltá.
Mikor testedből tejet adtál nekem,
S úgy szólítottál: Drága gyermekem!
Mikor rossz voltam, s te felemelted kezed,
De a pofon helyett, simogatás érkezett.
Mikor mesét mondtál nekem,
S én, tündérnek láttalak.
Mikor lázasan feküdtem,
De a láz, csókoktól elszaladt!

De múlt az idő, s te lettél beteg,
Én pedig kapkodtam, érted mit tehetek?
Hogy adhatnám vissza a sok alvatlan éjszakát,
Mikor álmom őrizted, gyermekkorom hajnalán?
Hadd kenjek most kenyeret, én neked!
S ne szólj rám, ha az orvossal veszekedek!
Mert neki csupán egy beteg vagy, talán csak szám!
De nekem az édesanyám!

Mintha tv-t néznék, látom a percet,
Mikor megfáradt tested végkép elernyed.
A szívem kettéhasadt. A fele, elment veled,
Miközben fogtam kihűlő kezed.
Árva lettem, majd' hatvan évesen,
Miközben te, Szent Péterrel beszéltél, kedélyesen.
Be is hívott téged, megvolt már a helyed,
De te hátra fordultál, s felém intett a kezed.
Csókot hintettél felém, rám sütött mosolyod
Ráéreztem, te voltál az őrangyalom!

Most, hogy már tudom, világgá kiáltom,
Anyának lenni, a legszebb a világon!

Bihary Emőke

Ezt a parányi szürke szörgomolyagot nyolc hetes korában, 50 dekásan fogadtam magamhoz. Francia szójátékkal neveztem el Grisette-nek. Jelentése kis szürke, szürkécske. Soha nem volt sem kutyusom, sem cicám. Több éves vágyakozásom érett elhatározássá három hónappal azután, hogy férjem 81 éves korában imádott Sárospatak melletti tanyájáról, várhatóan, mégis váratlanul egy mennyei kertecskébe költözhetett.

Eó,r,r,yy
 yyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyzu-
 udffffffffffffswwwwwwwwwwwwwwwwwwi-
 iqwwwwww888 888 – Grisette saját mancsúlag

Ennyit az előzményekről.

A névadás

– Őt is Pandának fogod nevezni?

Ugyanis elsőre fehér, fekete foltos nővérkéjét szemeltem ki a három fiú, két lány ikeralomból. Illetve... legszívesebben mindkettőt elhoztam volna.

Akkor már hetek óta kongott körülöttem a várhatóan, mégis teljesen váratlanul megürült lakás.

Tíz napig tartott a habozás. Nyolchetesek voltak, a még szopizás de már húst is kóstolgatás határán. Végül döntött a felelősen józan ész. És a véletlen.

Három és fél szoba panelbe nem csak két cica érkezne, hanem velük minden kellék. Alom, etető, fekvőhely, kaparódeszka – csak így hirtelenjében. Duplán. De hova?

Végül Pandát választottam. Online.

Ám a hazaszállítását megelőző este más, személyesen érdeklődők ELLOPTÁK.

Így került hozzám Ő. Akit Grisette-nek neveztem el. Egy nyúlánk, bársonyos pasztell szürke cicus fehér tappancsokkal, hassal mégsem egy panda.

Egy szürkesség. Franciásan karcsú szürke lány. GRISE. Azaz még csak kislány. GRISSETTE. A francia nyelvtan szabályai szerint teljesen hivatalos képzővel kicsinyítve.

Szóval, egy kis szürke. Szürkécske. Aki azért az irodalomba is becsempészte magát. Francia regényekben gyakran szerepel. Ő a kis szegény, szürke ruhás ám frivol varró vagy virágáros lány a 18. század Franciaországából, aki eltartóra, jobbik esetben jó módú férjre vadászott.

Lám, az én GRISSETTEM is becsempészte már magát az írott betűk világába. Ha csak ilyen szerényen, szürkécskén is, ahogy arra neve első jelentése predestinálja.

Ketten biztosan voltunk.

Bal könyökhajlatomat szopogatta. Könnyen tehettem, rövid ujjú pólókban igyekeztem átvészelni a hetek óta ömlő száraz hőséget. Már hagyománnyá nemesedett békés este volt. Még kölyökkorában kezdődött, a dorombolással, combomat dagasztással együtt, amikor nyolc hetesen 50 dekájával hozzám került.

Ez az idill jó húsz-huszonöt percig is eltarthatott. Mostanában már meg kell szakítani. Fogacskái, karmocskái erősödnek. Nem mondhatom, hogy minden konfliktus nélkül veszi tudomásul a pár másodperces kényszerszüneteket. Többet egyszerűen nem engedélyez.

De az a hosszabb szünet más volt. Hirtelen minden átmenet nélkül mintegy szoborként ülőhelyzetbe merevedett az ölemben. Teljes lényével + férjem szobáját fixálta.

Ilyennek, így ábrázolják szobrok, festmények Egyiptom ókori macskafejű istennőjét, Basztet-et, akinek az otthon, a termékenység és a védelem képességét tulajdonították.

A szobaajtó nyitva volt. Semmi látvány, semmi nesz nem zavarta meg a csendet. Grisette két hatalmas, addig soha nem produkált bakugrással a szalonka közepén termett. Ott ugyanezt megismételte, csak függőleges irányban.

Aztán besettenkedett a sötét szobába, körbe szimatolt. Majd az ajtónyílás négyszögében pár másodpercre ismét mozdulatlaná merevedett.

Tudnod kell kedves olvasó, hogy férjem nem itthon hunyt el. 260 kilométernyire, imádott Sárospatak melletti tanyáján.

Úgy éreztem, összesűrűsödik körülöttem a levegő. Még mintha valami nagyon enyhe de mégiscsak égészag, hogy azt ne mondjam kénszag is sejtette volna magát.

Azon az estén nem csak ketten voltunk a lakásban.

De jó tudni, hogy ketten biztosan voltunk.

Szekrénykaland

Amióta Grisette a lakásomba költözött reggel fél hat és hét óra között ébredtem. Ahogy kinyitottam a szobám ajtaját, nagy óvatosan résnyire, nehogy véletlenül rálépjek, ő már ott pislogott fel rám.

Eleinte az előszoba tulsó végéről figyelte a megjelenésemet. Talán a tükörfalú gardrószekrényben megkettőződött énje biztonságából, hogy nincs egyedül.

Aznap hétkor keltem. Cicuskám nem volt sehol. Az egész lakást belakta már, tud olyan zegekről-zugokról, ahova csak ő fér be. Megeresztettem egy nyaúúúú-t, tőle tanult hangszínnel, akcentussal. Semmi. Néma csend.

– Grisette! Hol vagy? Hova bújtál?

Egyik kedvenc játéka a bújócska. Olyan zugokat választ, ahonnan csak az orra vagy füle hegye látszik ki, esetleg a farkincája integet. Én pedig mant-rázok.

– Hát hol van Grisette? Hova bújt a cicuskám? Sehol nem látom. Csak egy farkincát (pl.) az asztal alatt.

Erre már mint kilőtt puska golyó rám veti magát.

– Kukucs! Kukucs! Hát előkerültél?

Azon a bizonyos reggelen kilenc óra után került elő. Alig hallható vékonyka cincogás vagy inkább tücsökcirpelés kelt valahonnan az előszobából.

Bár mélységesen hitetlenkedve, de szétnyitottam a bejárati ajtó melletti teljes falat lezáró tükörajtókat. Első mozdulatomra megjelent a pofikája. Kajánul, igenis kajánul meresztette rám az okos nagy szürke gombszemeit.

Máig sem tudom, hogy került oda. És feltehetőleg ott töltötte az egész éjszakát, egy 300*30 cm területű tök sötét folyosóban, spájznak használt polcok, férfi és női cipők, tisztítószeres meg szerszamos dobozok bohém rendetlenségében.

Ébredésem óta rémképek kísérték. 50 dekányi kis testét sebesülten, ki tudja hova beszorulva láttam.

Megeresztettem egy nagy megkönnyebbült örvendező nyaúúúú-t. A tőle tanult hangszínnel, akcentussal.

Amikor egy cica kamaszodik

Most úgy öt hónaposan kénytelen vagyok átmene- tileg kitiltani a szobámból. Oly mértékben GYŰLÖLI a PC egerét, meg kedvenc golyóstollamat, hogy naponta többször leveri. Előre megfontolt szándékkal.

TERMÉSZETESEN az elég ostobán beépített könyvespolc, íróasztal mögé. És az alatta tekergő kábelek dzsungelébe. Ahonnan csak hason fekve, na jó, négykézláb tudom – jó esetben – előkotorni.

És külön fejezetet érdemelnének az egyéb tárgyak, melyekhez szintén ne közelítsek, mikor jelen van.

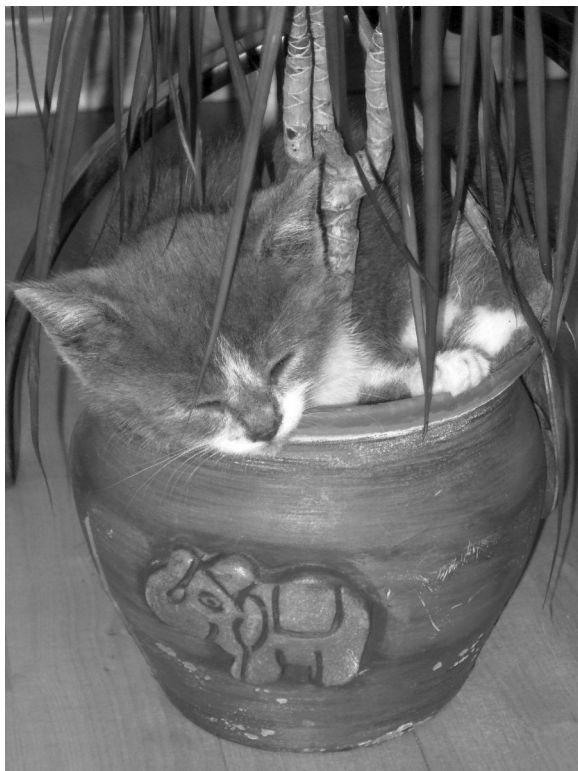
Ilyenkor egyetlen dolgom vele foglalkozni. Hiába no! Mi ketten vagyunk egymásnak.

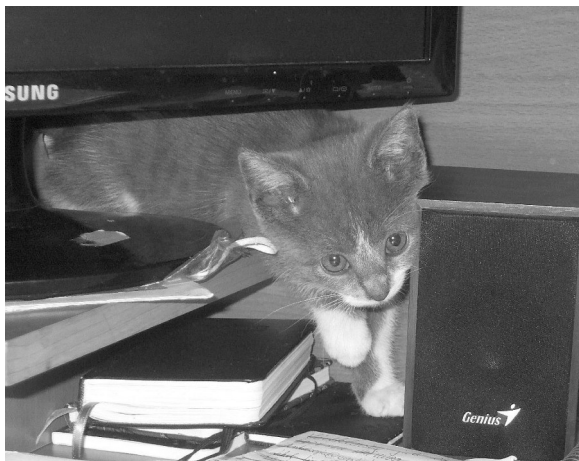
Nem akartam és nem szeretném most sem, hogy egy túlsúlyos, egész napját egy sarokban átszundikáló fiatal macska váljék belőle.

A mai napig szabadon grasszálhatott az egész lakásban. Az eredmény: már magam sem tudom, még társbérlő vagy már albérlő vagyok e az otthonomban. :-)

Egy cica hétköznapijai

Dinnyés Viktória

Az írás szabadság, repülés, zuhanás és megsemmisülés. A papíron a gondolataim vígan táncolnak. Remélem másoknak is tetszeni fognak.

Kezdetben a fióknak, majd a barátoknak írtam. Ők biztattak.

Civilben jogászként kis falu jegyzőjeként is szeretnék segíteni és örömet okozni. Szeretek a közszférában dolgozni, bár néha nem könnyű feladat. Anno 17 éve gyámhivatalban kezdtem, kemény volt, életre szóló lecke.

Szeretem megfigyelni az embereket, belőlük merítek ihletet. Még mindig álmodom és hiszek a cselekvés erejében.

A hétköznapokban igyekszem jó társ és anya lenni. Három herceget és egy hercegnét nevelünk férjessel: az egyik az óriás, az iskolás és a majdnem az, és az egyetlen kislány a legvégére. Erős egyéniségek. Életfeladat, felelősség, utazás és hullámvasút a gyerekeknél, amit szerintem humor nélkül nem lehet csinálni.

Életemet a családom mellett a munkám és a barátaim töltik ki.

Lelkek

Gyönyörű szikrázó, talán még madár csicsergős is a reggel. Bögrémet szorongatva, kávémm pörkölt illatától eltelve eszmélek, éled a világ, ahogy én is.

Snitt... ez álmaimban.

A valóság az, hogy hol egy korty kihűlt porkávéval a számban, vagy fogkefével, vagy félig kirúzsozva, félig, háromnegyedig, majd felöltözve, rohangálok fel, s le, le, s fel, miközben instruálok a négyfős seregemet. Vérmérsékletéhez híven ki így, ki úgy tűri csendben, egykedvűen, vagy némi ellenállással a vezényszavakat. Vagy épp mikor ki, milyen lábbal kelt fel, hogy állnak a csillagok és az állatövi jegyek. Az okokat, már, ha vannak is, hasztalan keresnem.

Hiába az esti előre készülés, az összepakolás, reggelre minimum egy zokninak lába kél, és a csattok és a hajgumik is nyomozást igényelnek. Nem mind egy a reggeli, a bögre, vitatkoznak a fürdőn, nem jó a cipő, mert láss csodát tegnap óta kinőtte.

Még a kabát-sapka-sál-kesztyű négyszögben evickélek, mikor a nagyból már csak egy kondenzcsík lesz. Fogyatkozó létszámmal tesszük meg az utat a közintézmények felé.

Mai reggel sikeres. Megfelelő gyermek, megfelelő közintézményben. Minden táska, tornazsák, gyümölcs, edzescucc a megfelelő helyen pihennek.

Pihegek, érzem a verejtéket a lapockám közé furakodni és csak remélem, hogy kellemetlen illatot nem árasztok. Ennyi, pont eddig frissített a reggeli zuhany.

Siker, a vonat nem késik, és még el is érem. Megveregetném a vállam, ha nem lógna rajta szó szerint a minden. A következő átszállásig van tíz (!) nyugodt percem. Örömmre van ülőhely, befészkelek.

Becsukom a szemem, pihentetem, és a lelkem elkezd előhívni a képeket. Az én mozimat. Amikor megszülettek sorban, mind a négyen. Már akkor egyéniségek voltak, összetéveszthetetlenek. És most van a nagy, a kicsi és a pici és az egészen baba helyett egy óriás, egy iskolás egy majdnem az, és egy kislány a legvégére.

Folyamatos mozgás és megismerés az életük, általuk válok felfedezővé ismét, rácsodálkozva a világra. Hogyan is felejtettem el ezt mind? A naiv kérdéseket, a felfedezés örömét, a rácsodálkozás izalmát és a megfejtés elégedettségét. Érzések és élmények, a gyerekkoré. Valaha én is hittem a csodában. Mertem álmodni.

Az izgalmak helyét átvette az aggodás, a gyötrődés, a küzdelem, a megfelelés, a fáradság, a fejfájás. Vágyom a csendet, de tudom, ha eljön fájni fog. Rettenetesen.

Eszembe jut a tegnap este, előhívom a képet. Mindannyian ott ültek az asztalnál, egyszerre beszélték. Én meg? Megint ide-oda, oda és ide, valamit tettem és vittem és hoztam. Mire leültem odébb mentek. De a kép él, bennem.

Már nem sokáig lesz teljes az egész. Az óriás már próbálkozik a repüléssel. Az ajtó nyitva, menne is, de egy puszira még visszaszalad, még átölelem, átölelhetem pipiskedve.

Sírnék, ahogy sírtam jó régen. Barátnőmmel sírva neveltünk, nevetve sírtunk, sirattuk a életet, amit addig ismertünk, egy volt férjet, egy szerelmet. Hosszú utat tettünk meg, jó hideg volt arra emlékszem. Február. Túl jól sikerült az este. A busz, a régi-fajta Ikarusz épp otthagytott minket a járdaszigeten. Italakció, hirdette a tábla, a kocsmá meleg volt. Bekuporogtunk mégiscsak jobb, mint kint a télen. Valaki megállt mellettünk, és meghívott egy pohárra, és még egyre. Igen párban szép az élet, tudjuk, köszi, ezt siratjuk éppen. A valakinek jöttek a valakije, munkatársak, viccesek.

Egyikük furcsán megkötött sálas, szemüveges, magas. Szép a keze, gondoltam magamban. És a hangja, ellágyította a lelkem. Tetszett. Megvolt az a pillanat, bár sosem hittem benne, ahogy benne sem, sem bennünk. Most miért sikerülne. Azt tudtam, hogy akarom. Ő is engem, ő hitt, bízott és remélt, küzdött. Aztán elfáradt, és akkor én küzdöttem érte, értem, értünk.

Sok-sok éve már, nem is értem miért jutott ez eszembe. Talán a tegnap este, az tett érzelgőssé, a pillanat, ami belém vésett.

Emlékeimből a telefon csörgése ránt ki erőszakosan. Férj, visítja, felveszem. Az a hang, csak érdeklődik: ...minden rendben ment? ...hogyan túléltem-e a reggelt?

Túl, mondom nevetve, csak a szokásos.

Letesszük.

Még van öt percem. Lehunyom a szemem, indul a mozim, a mozink, és álmodom, újra.

Mellette hiszek a csodákban.

Flamingóvirág

Fejes Ibolya

Bakonyi faluba születtem.

A főváros volt az otthonom 45 évig.

Már visszajöttem szülőföldemre és írással, rajzolással, kertészkedéssel töltöm napjaim.

(Fejes Ibolya munkái a kötet következő oldalain látható: 43., 48., 129., 52., 53., 55., 257., 59. oldal. – A szerkesztő.)

Titok meséje

Szegények voltunk gyermekkoromban.

Oly sok volt a kenyérre váró száj!

Szülinapok jöttek-mentek sorban,
de a legtöbbször negyed csoki várt,
s az ünnepeltnek szintén ennyi járt!

Egyszer, nagy meglepetéssel láttuk,

zárva kulccsal a kamra ajtaja.

Ezt mi különlegesnek találtuk,
figyeltünk, kíváncsian lapítva.

Mi lehet a dolog rejtett titka?

Éjjel zajok és zörgések jöttek
a konyha felől és égett a fény!

Ott valamit titokban sütöttek,
bár engem nagyon izgatott e tény
vártam hajnalig és nem volt rejtély!

Másnap a megcsócsált torta végett,
hascikarásomnak nem volt határ!

Míg az üres tortatartót néztem,
Anyám, mosolyogva jött, elélem állt,
és boldog születésnapot kívánt...

Hitem

Hiszek abban, hogy mindenki születésétől
eredendően becsületes!

Bizalmam megkapja ismerkedésüinktől,
bár rossz híre ismeretes.

Nem hiszem a pletykát, mi befeketít mást.

Nálam tiszta lappal indul,
ha utána fedezem fel a megcsalást,
bizalmam felé elpusztul...

Többé az életben nem lesz módja arra,
hogy még egyszer döntést kapjon!

Énnálam ezentúl minden kapu zárva!
Tőle a két lépést tartom...

Hiszek magamban, mert ismerem az erőm,
tudom, mit tudok vállalni!

Ha nem megy egyszerre, nekifutok később,
nem tudom magamat áztatni!

Ha harmadszor sem megy, akkor elfogadom,
ennyi lett! Magamon érzem...

Határaitam, korommal változtatom,
veszteségem büszkén nézem!

Hisz így látom, mily sokra voltam rég készen.
Dolgoztam két ember helyett.

Akkor még tele voltam erővel, kivettem részem
s állt a cél a munkám megett!

Ma már nincsenek céljaim, csak azt teszem,
mit érdekesnek találok.

Pillanatnak élek, lelkemre azt veszem
ami megakaszt, hogy állok...

Kertembe járok pihenni, csodák közé,
naponta új virágokhoz,
lelkem pillangóként száll fölfelé,
jutva új gondolatokhoz...

Bent vár könyvem, mi új világokba csábít,
más családba hív sok percem.
Ha jön a Múza, ceruzám elámít!
Nem győzöm írni a versem...
Rajztáblám, álmaim varázsolja elő!
Ott feléled képzeletem,
történet mit mások mesélnek, itt eljő,
s rögzíti lerajzolt képem...

Élek napról-napra nyargalva a derűn,
gondtalan, munkától dúsan!
Nem teszem senkire bajaim keserűn,
ritkán látnak engem búsan!
Csak magamban hiszek, nem kergetek álmot.
Elvárást már nem fogadok.
Mindenkinek mutatom, lássa, hol állok,
kényszerítést megtagadok...

Nem térdelek kulcsolt kézzel, hideg kövön.
Vállalom mit tettem kivált!
Realitást a képzelgéssel nem szövöm,
fogadom mit sorsom kínált!
Tisztelem és elfogadom mások hitét,
de ne akarjon meggyőzni!
Sok vallás van, de én nem bántom a hívét!
Vagyok ki mindezt nem kéri...

Életre-halálra harc

Porrá válunk

Gyorsan múlik az életünk!
Hány nap vagy év van még nekünk?
Gyorsan telnek az évszakok,
várjuk mit hoznak holnapok!

Ideje hát számot vetni:
mi az mit még meg kell tenni?
Gyorsan sokat adni, kapni
szeretetből töltekezni...

„jóslást próbálok jelekből”
amíg van az életünkből,
gyorsan tenni mire vágyunk.
Bakancs-lista a vágy tárunk!

Gyorsan amíg tudod még, tedd!
Ha végére jut életed
visszanézve boldog legyél!
Eltűnt okot ne érezzél...

Porrá válunk, de előtte
míg van élet a szívünkbe’,
érezzük az évek súlyát,
szépségét és sok csodáját!

A szemed csukva legyen majd,
de a szíved kitárva hagyd,
gyors lesz a pillanat, vége!
Elégedetten menj az égbe...

Új család

Szegény volt és árva, falu szélén hagyták,
rongyos öreg kendő amibe takarták.
Esző permetezett tavaszi hajnalon
s Ő, a bokor alján sírt, csak sírt haldoklón...

Arra járt egy ifjú, derűs kedvű legény,
országot járta munka után a szegény.
Csak a ruha mit viselt, nem volt egyebe
s egy szerelmes asszony ki, rá várt, télire.

Fogta a csecsemőt, s az mint aki érzi,
ujját megmarkolta, és a szemét nézi!
Csodálkozott nagyon, de érzi szívében,
övé lesz örökre mit tart a kezében!

Megfordul és gyorsan hazafelé indul,
útja hosszú, itt, ott pár csepp tejet koldul,
így ér egy hét után haza, a házához.
Karján csecsemővel lép be asszonyához!

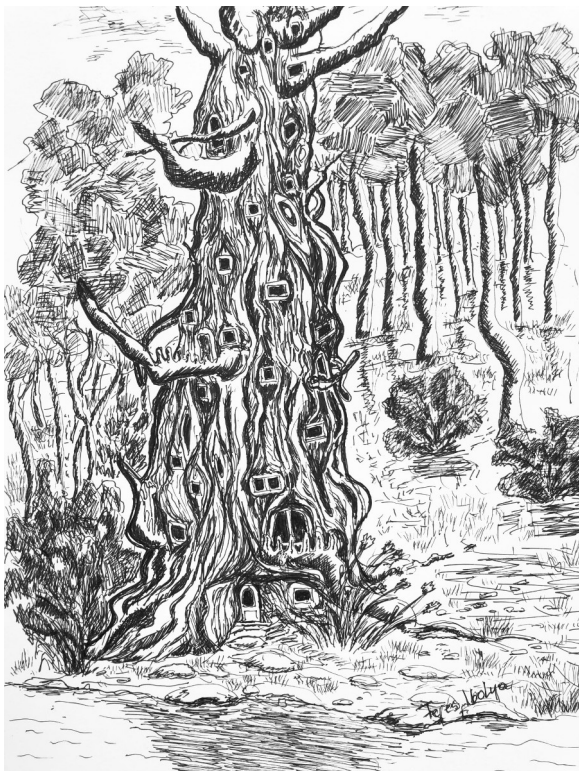
Húsz év múlva: a lány okos s csodaszép lett.
Kicserélt gyermekként, kit a gróf keresett.
Halott feleségét a bába megcsalta,
s kislánya helyére unokáját rakta!

De a gróf, ki érezte a rút árulást,
pár év múlva elkapta a csaló bábát.
Nem feledve drága felesége arcát,
mindenütt kereste annak hasonmását...

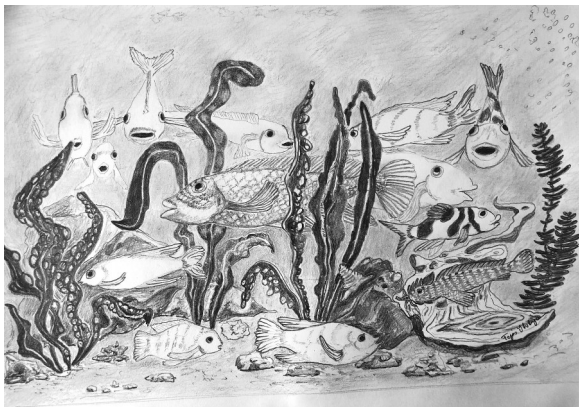
Így lelt rá egy napon bérese házára!
Ő elmesélte, hogy talált a babára.
Bár nem volt semmijük mégis befogadták,
sajátjukként nevelték és tanították...

A gróf egy festményt vitt, melyen az asszonya,
mint két tojás, úgy hasonlít a kislányra!
Az elhagyott gyermek meglátszott hogy kié!
A gróf hálából a családot is vivé'.

Lakrész lett a szegény pár otthona végleg,
kastélyban, hol ezután gond nélkül élhet.
A gróf nem szakítja el lányát a pártól,
így lesz két családja! Szívében, hálából!

Törpelak

Mestersége vízvilág

Borongás

Dörög, morog, süvítve az őszi szél!
Szobám mélyéről hallgatom mit mesél.
Söpri, tépi, hordja a leveleket,
fonnyadt virág-szirmot tereget.

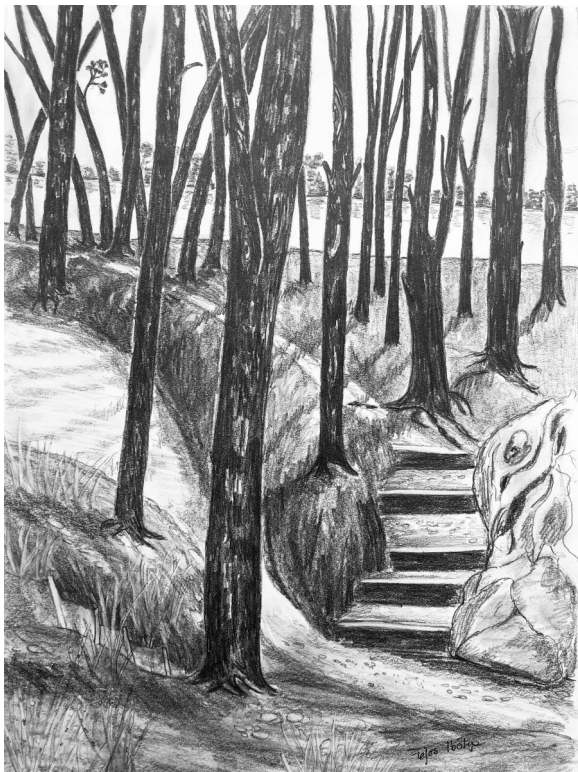
A tó vizét zavarosra kergeti,
a rét fűvét rozsdaszínre átfesti!
Elhordja a lugasról a levelet,
kopasz venyige pucéran integet!

Ami virág kinyílik a napfényre
fázva bújik, majd le is hull estére.
Rózsáimnak csupasz bokra közt a szél
fütyülve jár, szinte hallom mit zenél!

Diófámnak ágain a dobszóló
ide hallik! Kopog, ropog, csattogó!
Minden élő vágyik árnyékos helyre,
ne játsszon a hideg szél vele, kedvére!

Oly szomorú e pusztulás, fáj a szív.
„Emlékemben száz virág van mely virít!”
Most ha kinézek az erdőre, a rétre
a pusztulás könnyet csal a szemembe.

Szeretném még átvészelní a telet
látni, hogy a tavasz ismét feléled!

Farkasgyepű – Bakonyi séta

Maradt mosoly

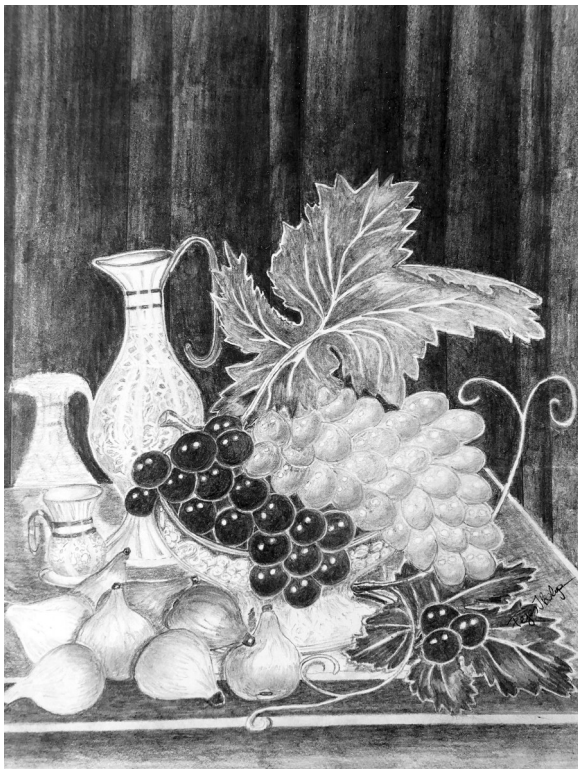
Egy viharos március köszöntötte jöttét!
Féltő gondoskodás ölelte néhány évét.
A Húga születése elvette az anyját,
a bánat az apját... kapott hát két mostohát.

Négy éves volt csupán. Nem is nagyon emlékszik.
Kapott ágyat, ételt, de valami hiányzik,
a családi meleg, a szülői ölelés,
az esti altatás. Feledésbe merült rég...

Felnőtt és hideg lett, érzelemmentes, sivár.
Szülei büszkék voltak rá, képmásukra kiáll!
Apja szakmáját vitte tovább, rendületlen
üggyvéd lett, komoly és mosolymentes, nagy ember.

Ám egy nap meglátott egy szöszske, bájos leányt!
Huncut kacajától a szívére öröm szállt.
Megtanult szeretni, élvezni a perceket.
Felolvadt jég-szíve megismerve könnyeket...

Már lassan az életük vége felé járnak,
de csodás évtizedeket adtak egymásnak.
– Néha visszatérnek, mesélve a múltjukat,
ábrándozva, a gondolat itt-ott megakad...

Szőlő, füge, bor

Időtlenység

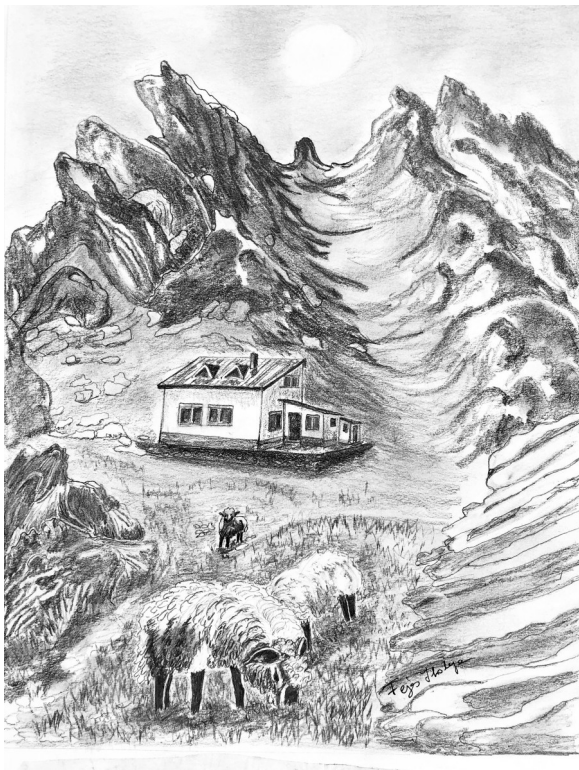
Változnak az évszakok. A csepp fácska,
erősödve, évenként messzebbre látva,
Gyökerét mélyre engedve, bírva széllel,
zivatarral, hó súlyával, csüngő jéggel.

Körülötte a kisebb fák már meghaltak
s ő, mint matuzsáleme a szellős dombnak
áll, és őrzi a tájat büszkén, kortalan.
Ágai közt az idő, mint szellő suhan!

Selymes törzsére az időszakok
rányomják az évenként múló kor-nyomot!
Ráfestik a rügybontástól-lehullásig
a levelekre az évszak szín-csodáit!

Minden ősszel levetközve, kicsit meghal...
Dermedten áll, szenderegve, amíg csak fagy...
Ám a tavasz lágy csókjára újra éled
s boldogan üdvözli a viruló rétet.

Megsimogat minden kóbor báránnyelűt!
Körbe-csiklandoz minden kis futó szellőt!
Gyémántként csillantja harmatos levelét,
az idő múlása nem szegi a kedvét!

Kárpátok – Románia

Fodor Györgyi

" Nem tudod, mit rejt a sorsod,
mosolyt hoz-e vagy könnyeket.
Tanuld meg hát feledni a rosszat
s őrizd meg a boldog perceket."

Hemingway szavaival – Igyekszem a nagy mes-
ternek tanácsát betartani. – Nem mindig sikerül.

73. évemben vagyok mostanra – egyedül marad-
tam nagy családból. Ez már eleve szomorú, ugye?
Legalábbis nem vidám!

DE: igyekszem kihúzni magam (ahogy a massző-
röm biztat minden alkalommal). Ferde a gerincem,
hajlottan járok. Mégis igyekszem minél többet mo-
solyogni!

Fogadjátok kis meséim csokrát.

A legeslegnagyobb szeretet

– mese –

Élt egyszer, nem is oly rég, hatalmas palotájában egy parancsolgató, zsarnok király. Történt egyszer, hogy meghívták egy városi eseményre, egy vidám irodalmi összejövetelre.

Bizony, úgy esett, hogy ott nagyon-nagyon, teljes szívvel beleszeretett egy szegény lányba, mert olyan gyönyörűen mondott verseket, meséket. Parancsba adta, hogy hozzák a lányt a palotájába.

Igen ám, de ahogy a lány belépett a kastélyba titokzatos módon súlyosan megbetegedett.

Az állapota nagyon gyorsan romlott. Hívatta a nagy király a birodalom leghíresebb orvosait, de azok bizony tehetetlennek bizonyultak a lány gyógyításában, a bajjal szemben.

A szerelmes király kétségbeesésében már fele királyságát is felajánlotta annak, aki meg tudja gyógyítani a szerelmét, a szép-szavú leányt.

Csak egy öreg bölcs jelentkezett és azt kérte, hogy beszélhessen négyszemközt a lánnyal, amíg még lehet. Beengedték hozzá.

A beszélgetés után így szólt a királyhoz az öreg bölcs:

– Felséges királyom, megtaláltam az orvosságot a lány szívére.

– Mondd meg, mi az? – kiáltotta a király – Megszerzem, kerül, amibe kerül!

A bölcs erre azt válaszolta:

– A lány szerelmes fenséged egyik katonájába. Engedje meg, hogy feleségül mehessen hozzá és nyomban meggyógyul.

A király hallgatott. Szíve majdnem kiszakadt a melléből. De olyan nagyon-nagyon szerette a szegény, kedves lányt, hogy nem hagyhatta meghalni. Így aztán beleegyezett az esküvőbe.

A fiatalok összeházasodtak. A lány hamarosan meggyógyult katona kedvese mellett. Boldogan éltek nagy szeretetben.

Viszont a nagy király egyre szomorúbb lett és mind jobban fogyott, legyengült, betegeskedett. Már korai halálát érezte.

Hívták hát a bölcs öreget, aki a lányt meggyógyította. Ő megállt a király betegágyánál, de aztán hamarosan szomorúan megrázta a fejét és szólt a felséges úrhoz:

– Szegény király! Nem tudok számodra orvosságot. Mert senki sem szeret úgy, mint te szeretsz.

Itt a bölcs bizony-bizony nagyot tévedett!

Az úgy történt ugyanis, hogy mégis meggyógyult, megmenekült a hatalmas ország nagy királya.

Ahogy most elmesélem nektek – úgy esett a dolog.

Egy éjszaka, betegsége, fájdalmai közepette egy félig-éber pillanatában látomása volt a már szinte haldokló, levegőt alig kapó királynak.

Megjelent előtte, szólt hozzá Isten, a Mennyek Királya.

– Gyere király hozzám, én segítek meggyógyulni.

Akkortól a hatalmas ország nagy királya, igazi hittel, Isten felé fordulva megérezte a legeslegnagyobb szeretetet. A feltétel nélküli szeretetnek azt az erejét, amit az Úr érez az emberek iránt. Minden ember iránt. Amit szinte nem is tudunk felfogni, kellőképpen viszonzni sem.

Királyunk attól fogva nem volt parancsolgató és zsarnok. Jóval később, hosszú életet élve ment el az élők sorából. Addig pedig szerette birodalma lakóit, sok jót tett velük. Ezért aztán áldották, tisztelték, szinte imádták Őt a népek.

Szent királynak nevezték el.

Nagyon-nagyon szomorúan kísérték utolsó útjára, mert csodás gyógyulása utáni életében az a mélységes, el nem múló Szeretet áradt személyéből, tetteiből, ami átjárta egész testét és lelkét, amit Istentől kapott gyógyszerként.

Még mindig úgy emlegetik, hogy Ő volt a nagy birodalomnak a legigazságosabb, legjóságosabb királya. Az Ő idejében voltak legboldogabbak az országban lakók!

Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Mivel nem olyan túl rég történt ez eset, a történelemkönyvek még nem írnak róla.

A tüneményesen szavaló lány leszármazottjai még élhetnek tán és igazolhatják a nagy szent király valódi nagyságát, csodával határos gyógyulását. Mivel akkoriban többször közelében voltak, meglátogatták, érezhették, kaphatták a szíve nagy szeretetét...

...ami bennük is tovább él.

Találkozás

– a hit meséje –

Egy kisfiú hazafelé bandukolt eltűnődve és az úton arra gondolt: Megkeresi Istent, szeretné Őt látni, megismerni.

Tovább sétált, aztán meglátott a közeli parkban egy ős bácsit ülni a padon. Nagy szemekkel mellé huppant. Kissé megéhezett, táskájából üdítőt és zacskónyi finomságot vett elő.

Szívesen kínálta az idős embert, aki néhány galambot figyelt, akik a bokrok alatt tollászkodtak. Hálasan elfogadta az édességet és a legeslegszebb mosolyával ajándékozta meg a boldog gyermeket.

Hosszan ültek csendben a padon egymás mellett.

A bácsi mosolya nagyon szép volt, s a kisfiú újból kínálta, hogy ismét láthassa azt a mosolyt, ami úgy elbűvölte őt.

Tovább maradt. Együtt eszegettek és ittak teát is. Egymás szemébe néztek.

Sötétedni kezdett már, mikor a kisfiú indulni készült. De előbb pirosuló arccal megölelte a bácsit, aki viszonzta az ölelését s még egy mosollyal köszönt el tőle, olyannal, amelyet nem látott eddig soha sehol a kicsi.

Hazament. Otthon édesanyja észrevette vidám arcát. Oly ragyogó volt!

– Kisfiam, mi történt veled? Mitől vagy ilyen boldog?

A kisfiúcska örömmel válaszolt.

– Ma Istennel uzsonnáztam. Neki van a legszebb mosolya a világon! ...és hófehér a szakála! ...és olyan jó volt mellette ülni ...és ...és

...és közben a bácsi is hazaért. Boldogságtól ragyogva. A lánya csodálkozva kérdezte:

– Papa, mit csináltál ma, amitől ilyen jó a kedved?

– Ma Istennel uzsonnáztam. És sokkal fiatalabb, mint gondoltam

Volt a válasz.

Jóbarátok

Jóbarátok ők,
Ukk-Mukk-Fukk,
a sietős
és Habakukk,
a bölcselős.
Kiknek kedvencük a sütőtök
és a csülkös paszuly.

Történt egyszer, mikor nem...
Megegett biz ez.
Harmatos, vidám reggel
után előbújt a fényes Nap.
Folyópartra készülődtek
a jóbarátok azon nap -
Ukk-Mukk-Fukk
lótva loholt már,
míg Habakukk
csak kuncogott,
komótosan ballagott.

Kajla Ukk-Mukk-Fukk
a nagy rohanás közben
nyakiglábát jól bevverte
egy lila, hosszú fűszálba,
ott sírdogált magába'.

Mikor barátja Habakukk
a Duna-parti füves réten találta.
Ütés nyoma virít kéken...
Tudor Habakukk
szájából előhúzta
sípját,
dobját
s nádi hegedűt találva
Fukkot gyógyítgatta,
Mondogatva bajsza alatt:
– Mit ér ez az eszeveszett
rohanás,
futkozás,
ha lábad elé nem nézel?

Aztán ettek illatos sütőtököt ebédre
barátságosan megfelezve.
A Nap közben fejük fölé kerekedett,
melegített vidám-fényesen.

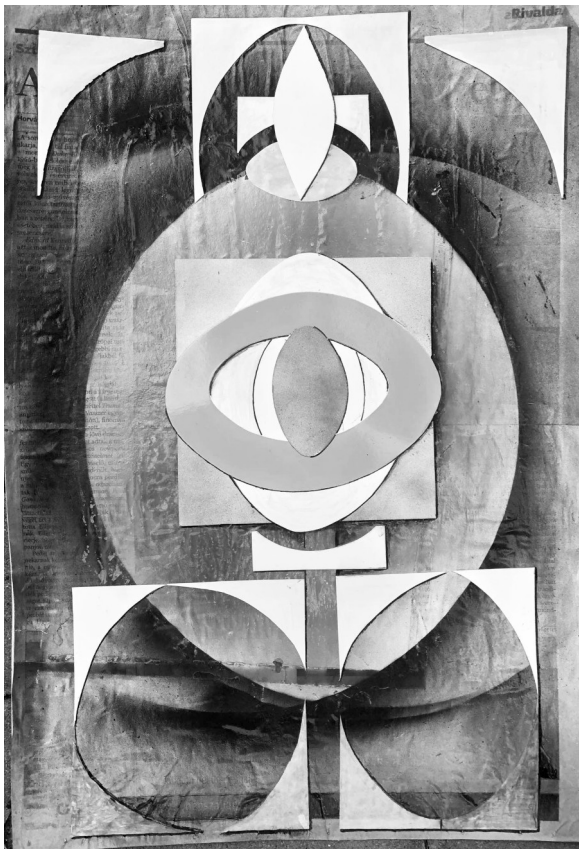
Szeles Ukk-Mukk- Fukk
hosszú lábát nyakába vette
– és rohanva persze –
elindult sietősen hazafele.
A jóbarát Habakukk
motyogva utána indult
okoskodva: – Ki látott ilyet!
Már megint hogy siet!

Alig, hogy ezt kimondta,
megbotlott egy kis kavicsban.
El is bukott, térdre esett,
és mind a két tenyerére.
Keze-lába vérzett.

Otthonába hazaérve, gyorsan
síppal, dobbal gyógyítgatta
magát, végtagjait. Meg
a hazacipelt nádi-hegedűvel.

Estefelé kereste jó barátja,
a sietős Ukk-Mukk-Fukk,
hogy meghívja vacsorára.
Megették a csülkös paszulyt
vígán, magukon mosolyogva,

Megbeszélték:
Természetesen
azért még máskor is sétálnak
arra a szép Duna-parti rétre.
Mindkettőjük,
barátságuk örömére.

Vidám formák, sötét háttér

Horváthné Kolozsváry Ilona

Nyugdíjas magányomban mindig kikapcsol egy szép vers, egy megérintő, rímbe szedett gondolatsor.

Időnként nekem is ki kell írni magamból a megélt érzéseimet. A versbefoglalás könnyebbé, tisztábbá teszi a múltat és segít megélni a jelent.

hozzád szólok

látod még mindig itt vagyok még élek
döcögősen de futnak velem az évek
küszködök nélküled a sorssal a léttel
igyekszem a dolgok végére érni a sötéttel
gondolok rád minden napban
álomban meg is jelensz élő alakban
úgy látszik én még némi időt kaptam
hogy a világot ismertessem magammal
a göröngyökkel teli utamat tudom
végig kell járnom
de egyszer majd nekem is a
melletted lévő hely lesz az örök álmom

Paks, 2023. november 28.

végre ősz van

őszbe torkollott végre a fojtogató nyár
forróság délre szökött a bolygónkon
meggyötört szívünk kicsit fellélegzett
a fák is boldogan lengetik koronájukat

talpunk alatt már avarszőnyeg zizeg
a természet lerázta érett gyümölcseit
szűrt napsütés összehúzza pilláinkat
gyönyörködhetünk a színek skálájában

Paks, 2024. október 20.

Kertem

ó drága kertem
te munkával teli
a gazdád bár koros
benned örömét leli

reggel ha pirkad
indul a gondolat
melyik szerszám végén
fényesedjék a markolat

kapa és gereblye
kedves jó barátok
bár velük a sorok fölött
meggörnyedve járok

élednek a magok
újul a természet
bio itt minden termés
tilos a vegyészet

csodás a kikelet
simogat a fénylő nyár is
a munkám gyümölcse
szívemben értékke válik.

Paks, 2024. április 14.

kiváltságos pillanatok

ó hát a nagy verselés megint csak elmaradt
az idő rohant de a gondolat bent maradt
bent maradt mélyen az álmatag testben
ki kellene hozni e némán álmosodó estben

múlnak az órák napok hónapok évek
halkan duruzsol még belül a korosodó lélek
nincs sok esemény pillanatnyi az élmény
mi ráébreszti a testet, hogy ne aludj élj még

kis örömmorzsa adódik néha a nyárban
ha rokon barát megjelenik az öreg házban
előkerül néhány rég átélt derűs esemény
parányi vidámság a sűrű csendben elkél még

Felröppenő gondolat:

tán egy rövid kiruccanás kis távolságra
alapul szolgálhatna némi boldogságra
van e kis országnak annyi csodás vidéke
ahol a táj szépségét körülöleli a béke

húgossal ilyen helyet találtunk ez évben
pár napot eltöltöttünk északon a térben
tüzelt a Nap ránk ezernyi égető sugárral
de róttuk utunkat élményre vágó elánnal

néztünk múzeumot hidat templomot és tájat
megjártunk sok lépcsővel egy égisz érő várat
ömlött ránk a szépség miben gyönyörködtünk
kiváltságnak éreztük, hogy benne részesültünk

Paks, 2024. július 25.

látni kéne

látni kéne valamit
ami a lét szépségére rávetít
ami megvillant egy gondolatot
egy pontot
mi leveszi válladról a tömörített gondot
majd láttat valami könnyűt
színeset egy képet
amiért tehetsz néhány lépést
hogy közelebbről nézzed
megláttatja veled a
csodát a szépséget
levetkőzi benned
az egyhangú szürkeséget
áthangolja az életed egy
vidámabb útszakaszra
hogy boldogabb emberként
gondolhass önmagadra

Paks, 2024. február 13.

remény a szebb valósághoz

lepergett megint egy esztendő
napokat elrabolta a szürke valóság
és most robog tovább a már
megszokott öreg idő az óság

jó lenne még valami
újat szépet megélni
nem csak mindig az álmok
szintjén várni és remélni
kellene valami kibillentő kődarab
ami a megszokott létből
kimozdít s elragad
mi tágra nyitja a szemed
felvillant egy másik sziklát
mi támaszul szolgálhat neked
arról nézhetsz előre messze
a távolságot a jövővel kötheted össze
talán feltárul valami szép valami meglepő
fényt vetít a távoli hegytető
talán megjelen a hitet adó belső erő
láthatóvá válik a csúc
mi erőfeszítéssel még elérhető
talán az álomból valóság válik
s ez megtörténhet még
az élet elmúlásáig.

Paks, 2024. január 4.

Kiss Nóra Izabella

Kiss Nóra Izabella, 2. osztályos tanuló vagyok.
8. születésnapomra, élményfestésen vehettem részt.
Érdekes színes világ, magával ragadó instrukciók a
saját kép elkészítéséhez.
Nagypapa írásai ösztönöztek, hogy Én is megpróbál-
kozzam az alkotással.

Alkotás közben

A kész alkotás

Bagoly

Galamb

Ősz

Komáromi János

csendbe

csendbe ringat az alkonyat
elszunnyad nyugtalan lelkem
Veled együtt az egész Mindenséget
szeretettel magamhoz öleltem

sírt már értem

Krisztinámnak

sírt már értem hajnalok hidege
mellettem aludt el a fáradt napkorong
sikolyait hallottam az éjszakai fáknek
én mégis, ma is csak rólad álmodom

feketébe öltözött miattam az égbolt
fák lombjuk bánatát rejtették hajamba
tomboló tó vize hűsével fürdetett
én mégis szerelmedet emelem magasba

virágok nektárjába merültem önfeledten
ezer pillangó szárnyain repültem
áltattak könnyű vágyak ígéretei
de minden élet-úton újra hozzád szegődtem

folyamatosan pusztítanak a létezés hullámai
felegyenesedni napról-napra nehezebb
mosolyogva élni csak azért tudok
mert Veled lenni a Mennynél is becsesebb

szürkefényű

szürkefényű városokban
alig pislákol a Fény
selymes-érintéssé változik
minden eltitkolt remény

még mielőtt a sötétség
mindent bekebelez
az alkony már itt lapul
és hangtalan lefegyverez

szemben a Holddal
a Nap a hátunkat süti
felettünk az elmúlás órája
az utolsókat üti

szürkefényű napjainkat
nem kíséri megtisztulás
nem hozhat megváltást más
csak a végső pusztulás

könnyeinken talán majd
megcsillan valami igazi-Fény
így üzen mosolyogva
a Lélekben megbújó Remény

alamuszi

simogat az alamuszi Idő
elandalít, elaltat
azután nyom nélkül elillan
nyomát többé nem lelni

és hiábavaló többé keresni
pedig itt van
...valahol
...valamikor
talán újra megtaláljuk
rálelünk és megint szívünkbe néz

azután megy tovább
tovább...
és tovább...
míg mi csak állunk
bután és nem értjük
mikor hagytuk el
vagy előztük meg

...önmagunk...

annyi embernek

annyi embernek van hatalma
annyi embernek van pénze
én meg azt hiszem
teszek az egészszre...
a hatalom, amit oly hittel keresel
van-e olyan erős mint a szerelem?
a pénz, amit oly nagyon akarsz
ér-e annyit mint ha önzetlenül adsz?
egyetlen szó többet érhet mint bármilyen hatalom
egyetlen érintés többet adhat mint bármekkora vagyon
annyi ember hisz a hatalomban
annyi ember hisz a pénzben
én meg azt gondolom
nem hiszek az egészszben...

csak tégy...
csak tégy egy követ a csúcsra
csak tégy egy követ ha erre jársz
a többi fölé és majd visszatalálsz
amikor az emléked már megfakul
amikor az Élet bealkonyul
és már csak a kő-gúlák hordozzák az Üzenetet
és már csak két szív őrzi a Szeretetet

amikor már csak Te és Én maradtunk
mert semmit nem haladtunk külön irányba
együtt tartunk egy születő
Új Világba

dobbanó

dobbanó létem a Semmibe hullik
pedig úgy tűnik semmi sem múlik
szárnyak csapkodnak
arcomba vágnak
neki akarnak lökni
ennek a szédült világnak

magam vagyok a valóság és az álom
ott függök minden nap
egyetlen lét-cérnaszálon
várom, hogy szakadjon
pattanjon az élet
a Vég biztosan a miénk lett

mi végre telik napra-nap éjre-éj
mi végre, ha úgysem elég
a Tenni hajt
a muszáj megöl
fejem felett már a Nap sem tündököl

magam vagyok a valóság és az álom
ott függök minden nap
egyetlen lét-cérnaszálon
várom, hogy szakadjon
pattanjon az élet
a Vég biztosan a miénk lett

ott ültem

ott ültem...
délután volt és sütött a Nap
a szél az arcomba fújt...
a Jelen ott lélegzett köröttem
és mögöttem ott lihegett a Múlt

emlékeztem a szép napokra
és a fájdalmakat is újra éltem
léteztem ahogyan tudtam
bár az Életet nem én kértem

fák hús árnyéka rezdült az arcomon
a levelek között hozzám ért a Nap
mintha minden megdermedt volna
miközben az Idő tovább haladt

életem csendes volt
és nyugodtnak mondható
de az igazi érzés
szavakba nem foglalható

az a tudat ami oly régóta üldöz
az a tudat ami mindig kísértett
az a tudat most is fel-felbukkan...
és számonkéri eltékozolt múltamat

álmodtak a fecskék

ma csendet álmodtak a fecskék
az örök égi-fényeket keresték
rajzoltak kéket nyugodt szárnycsapással
rajzoltak fehérét játszi zuhanással
ragyogott az égbolt kéken és fehérén
fönt röptültek bátran és merészen
elegáns íveket rajzoltak könnyedén
gomolygott égi-vásznon a hófehér

álltam

megálltam...
nem futottam tovább
nem hajszoltam földi létem
nem kergettem a Csodát
álltam...
nyugodt-mozdulatlan
merre az Út
többé nem kutattam
nyugalmamban...
megnyílt a lelkem
és a Csodát
ami rám talált
...beengedtem
"eléred, ha nem kergeted"

édes révület

édes révület az Élet
minden spirál egyre tágul
ha már elég messzire jutottunk
akkor látjuk csak milyen is világunk
kincseket nem viszünk magunkkal
csak toldozott-foldozott
meggyötört lelkünk
megtisztulni indulunk
és ha visszatérünk
talán jobb Emberek lehetünk
fordul majd tovább a spirál
újra és újra
soha véget nem ér
az Anyag-Lélek-Anyag bújócska

sorban

egy az első mindenképp
ha kettő van duplán szép
meg még egy az három már
négy az pontosan két pár
az öt az középre mutat
hat pedig már pont fél tucat
hét a gonosz pontosan
nyolc gombóc lekvárosan
kilenc az már majdnem elég
tíz lesz ha a végére ér

Mondóka

Fiú:
kell a
levegő
kell a
szerető
ágy és
heverő
reánk vár!

Fiú:
szálló
lepedő
égben
lebegő
értem
epedő
szegény lány!

Fiú:
várlak
haza még
hívlak
haza rég
kérlek
ne remélj
elém állj!

Lány:
csókom
ha adom
csókod
ha kapom
ajkad
haragom
jó, ha fáj!

Lány:
sírok
ha tagadsz
fáj, hogy
ha nem adsz
ősz ez
vagy tavasz
segíts már!

Lány:
vágyam
haza ér
kínom
mit sem ér
éjjel
eltűntél
ne nézz rám!

Együtt:
csónak
lebegő
sátor
befedő
ajkad
nevető
szivárvány!

ÉletTudás

mint a világban megbúvó Élet
olyan lett a Tudás is
titkos és érthetetlen
talán megfejthetetlen
és aki megfejteni akarja
el is bukik mind sorra
mert a legnagyobb misztérium
mindig a legegyszerűbb utat követi...

mint amikor azt látod
hogyan körbeszaladnak egy házat
mert bejutni akarnak
és próbára kerül csukott ablak-spaletta
kémény és tető- vagy falbontás
miközben a kilincsről megfélemedeznek
pedig az ajtó nincs bezárva...

mint utak fel a hegyre
amiről nem tudod eldönteni melyiken indulj
és csak állsz a legnagyobb kétségek között
pedig mindegy is mit választasz
hiszen mind a csúcsra visz
csak arra vigyáz
őszinte szándékos
és segítőkész tetteid megőrizd

mint amikor már messze elhagytad azt
ahonnan indultál
de még nem látod a célt
és elfog az a bizonytalan érzés
a félelem ott lengedezik a szíved körül
és valami elszorítja az ereket a testedben
pedig csak hagynod kellene
hogyan átjárjon az Úton-levés öröme

rebbenő

madár rebbent
kezemről égbe szállt
néztem utána
és vártam Rád
elengedtem vágyaim
surrantak könnyű szárnyakon
ott álltam boldogan
túl a vágyakon
távoli ponttá váltak
valószerűtlen Semmivé
amikor elengedtelek
akkor váltál bennem Mindenné
egyedül néztem a távolba
és önmagamba láttam
rebbenő madár-lelkedet
lelkemben megtaláltam
"uralod, ha elengeded..."

csere-csiri

csere-bere lélek bújj hozzám, ha félek csiri-biri élet a szeretet éltet	csiri-biri rend legyen lázadni, csak csendesen
csere-bere fogadom adj nekem, majd megadom csiri-biri hatalom megtartom és nem adom	csere-bere végtelen olyan, mint az életem csiri-biri mindenség tele van az üresség
csere-bere születés testbe lélek-ültetés csiri-biri feledés életen át keresés	csere-bere életem talán mégis kérhetem csiri-biri szerelem mindig újra légy velem
csere-bere zűrzavar a tudás mindig felkavar	csere-bere vége, pont az öröklét körbefont csiri-biri kezdődik ember-létem eltűnik

mért' van

mért' van ma tavasz? új nap ugyanaz mért' van levegő? égben lebegő mért' van szerelem? áldom szeretem	mért' van vállamon? remény fájdalom mért' van csobogás? lángok lobogás mért' van álmodás? csendes vágyódás	mért' van csókcsata? őrült szép csoda mért' van perzselő? vágjad ölelő mért' van életem? félek vétkezem
--	---	--

számolunk

egy növekszik a hegy kettő meglebben a kendő három párom ide várom négy hozzám kedves légy öt betakar a köd	hat nálam elalhat hét ma sem esett szét nyolc megtelik a polc kilenc már megint sietsz tíz csak én bennem bízz
--	---

ha már bennem sem bízhatasz
akár el is bujdoshatasz

egy gondolat...

egy gondolat egyedül
csak szólóban hegedül
jön egy másik s immár ketten
zenélnék bent a fejemben

hogyha még egy érkezik
akkor hárman éneklik
zeng a dal és bővülünk
már négyen üvöltözünk

újabb pottyan közibénk
kvintettben szól a zenénk
nincs megállás jön egy új
gitáron is hat a húr

de már megint több a hang
hétnek nehéz az összhang
csatlakozzon valaki
nyolcat még jobb hallgatni

ide áll egy újabb megint
énekelni kilenc segít
és ha még egy belekezd
tíz lesz, de most befejezd!

A háború gyermeke

én láttam Isten arcát
amikor a Pokolban jártam
számtalan Haláltól kísérve
magam az Életnek szántam

de...

buborék-jelszavak zsongták tele
az üressé vált napokat
a gyűlöletre és az ölésre
mindig adtak jó okokat
elhittem mindent...
mert egyszerűbb volt úgy
észre sem vettem...
mikor kezdődtek a háborúk
én láttam az utolsó vércseppeket
és láttam ahogy porként szálltak égbe a há-
zak

láttam az aszott-testű gyerekeket
láttam ahogy emberek Emberekre vadásztak
pusztítani, ölni olyan mindennapos
nem háborog közönytől mérgezett lelkem
kell egy kis pokol a Mennybe is
Isten arcát már végleg elfeledtem

pedig...

én láttam Isten arcát
amikor a Pokolban jártam
számtalan Haláltól kísérve
magam az Életnek szántam

amikor

amikor a nappal árnyait már észre sem vesszük
amikor az éjszaka fényeit öröknek hisszük
amikor felhangzik bennem is a dallam
amikor megöl, de kell, hogy újra halljam
amikor vállamra röppen a pillanat
amikor előttem áll ami elmaradt
amikor korcs-szárnyú angyalok születnek
amikor a holtak élőket temetnek
amikor remegő tócsává válik a létem
amikor tudom, hogy eddig nem éltem
amikor a sebeknek felhasadni kell
amikor csak az szerethet aki mer
amikor az úr rám vár megint
amikor az idő végesnek tekint
amikor hiszem amit eddig csak tudtam
amikor hirtelen önmagam felé fordultam
amikor elindulnak felém a hírnökök
amikor maradok, de mégis költözők
amikor egyetlen leszek és aratok
amikor elveszek pedig nem adhatok
amikor a hurok már megfeszül
amikor dobog még legbelül
amikor a csend örvénye megnyílik
amikor elébem kísérik
amikor ítéletet mondanom kell
amikor mégsem égetem el

amikor önmagam leszek áldozattá
 amikor az üdvösség válik kárhozattá
 amikor más már nincs csak én vagyok
 amikor minden világot itt hagyok
 amikor megsemmisül az örökké-való
 akkor születik újjá a mindenható

bércen

bércen, magas hegytetőn
 hol sziklás a görgeteg
 ősi ajtó rejteget
 varázslatos kincseket

lakat kulcsa holdsugár
 őrzi még a fényeket
 varázslatos folyadék
 üvegcsében képzelet

hegy gyomrában mélységes
 sötétség és csend honol
 néha az ürességben
 dallam csendül valahol

bércen, magas hegytetőn
 hol sziklás a görgeteg
 ősi ajtó rejteget
 rég kiszáradt szíveket

hegy gyomrában bolyongnak
 kincsek után kutatók
 falakról visszhangoznak
 reménytelen sóhajok

árnyak kelnek életre
 nyüzsög a halott város
 mohó kincskeresőkre
 örök kárhozat vár most

bércen, magas hegytetőn
hol sziklás a görgeteg
ősi ajtó rejteget
értéktelen kincseket

csupán talmi csillogás
arany, s minden drágakő
boldoggá soha nem tehet
hatalom és bűverő

mindig vannak vakmerők
kapzsjak, telhetetlenek
kik gazdagságra vágynak
igaz boldogság helyett

bércen, magas hegytetőn
hol sziklás a görgeteg
ősi bölcsesség nyomát
önmagadban megleled

Lélekemelő

lélekemelő felhőkön ülnek a lángok
egyre csak mélyülő árnyakat látok
szelíd fényekkel rajzol a délután
ülök a világ felett valahol négy után

a csend csukja össze percnyi szirmait
nem is tudom ez a nap most miért is van itt
ha kialszanak a lángok ki tudja mi lesz velünk
de addig még néha-néha nevetünk

szél-sodorta hullt levelekkel versenyt futva utazunk
egyik világ, mint a másik, soká sehol sem maradunk
ez az élet csak átmenet, Semmi és Minden között
elbújik a lelkünk saját eltorzult arcunk mögött

az a nap

ez most az a nap ami annyiszor volt már
ez most az a nap amikor olyan szép voltál
csak néztelek és elmerültem mosolyodban
mint vízbe dobott kő tűnik el a habokban

ez most az a nap ami folyton ismétlődik
ez most az a nap ami már nem cserélődik
itt lebeg mindig és újra bent a fejemben
visszhangot ver a körém szövődő csendben

ez most az a nap amikor hajnalban sem alszom
ez most az a nap amikor arcodban mosakszom
alázatodból tudom, hogy még mindig létezem
testem már elhagytam, de lassan visszaérek

ez most az a nap ami széttör és összerak
ez most az a nap ami itt van és itt marad
csodákat nem ígér ostoba szavakkal
sokkal többet ad némán csókoló ajkakkal

ez most az a nap ami felkel és lenyugszik
ez most az a nap amikor szavam elcsuklik
nem kellene szavak hiszen együtt létezőnk
egymás szemében a Végtelenbe nézhetünk

béka-nyár

ott lebegett mind a vízen
zöld volt a felszín és csillogott a nyár
békalencséből volt a víztükör
és a mélység csupa békanyál

itt-ott fel-feltűnt néha
egy-egy foltos békafej
unka-brekegéstől volt hangos a délután
ki tudja, talán ez volt a jel

a jel, hogy fel kéne nőni már
és nem csak békákat lesni folyton
órákon át álmodozni
és ülni az árokparton

nézni a lebegő szitakötő-pálcákat
vagy ahogy acsák szárnyán csillan a fény
lepkék fűszál-hintázását csodálni
érezni, hogy mindez az enyém

egyedül lenni, de magánytalanul
feloldódni bogár-neszekben
érezni, hogy rész vagyok valahol
de én vagyok az egyetlen

nevet nem adtam soha, semminek
birtokolni nem akartam
boldog voltam, hogy otthon lehettem
mégis mindezt elhagytam

nincsenek már árokpartjaim
rohanok folyton tovább
az a gyermek meg ott ül most is
de engem már hiába vár

tegnap is

már megint a hajnal
már megint az alkony
már megint csak
a rímeket hajtom

merre járnak a vágyak
merre botlanak a lábak
merre sodor a végzet
ez valami igézet

mit akar a csend
mit akar a fény
mit akar a szerelem
a szavakat keresem

megint és újra
ismét megújulva
újra és holnap is
írom ma, mint tegnap is

dobol az eső

víz-szagú reggel
felébreszt a szél
dobol az eső az ablakon
lustán-rebbenő álmok
köröttem bolyonganak
indulok egy új nap vár
víz-szagú este
elaltat a szél
dobol az eső az ablakon
lustán-ásító álmok
csendesen átölelnek
sötétség borul rám
nappal és éjjel
dobol az eső
ritmusa mindig kísér
álomban élek
élve álmodok
nem tudom biztosan magam sem már
de érzem az eső egyszer véget ér
víz-szagú élet
elalvó világ
elég
szivárvány ragyogj még rám
hiszek álmaimban
újra színes lesz a világ
gyere énekelj velem
énekelj velem

egyszer olyan volt

egyszer olyan volt
mintha már lett volna
egyszer olyan volt
mintha lenni kell

egyszer olyan volt
mintha még Hold volna
egyszer olyan volt
mintha Nap kel fel

egyszer olyan volt
mintha az álom...
mintha az ágyon...
mintha megszólalna valahol egy harang
mintha megkondulna...
mintha érted szólna...
egyszer olyan volt

egyszer olyan volt
mintha szív dobogna
egyszer olyan volt
mintha ég lobogva

egyszer olyan volt
mintha soha többé
egyszer olyan volt
mintha mindörökké

egyszer olyan volt
mintha az élet...
mintha a végzet...
mintha megszületne valahol egy dallam
mintha körbefonna...
mintha érted szólna...
egyszer olyan volt

elaludt ez a délután

elaludt ez a délután
nézd, hogy hintázik az almafán
árnyékunk a két ölelkező
esti széllel hazaérkező

álmos levél integet
és rázza a szél az ingeket
amelyek száradnak a teraszon
ezen a fáradt-meleg napon

ne is történjen már semmi
nekem éppen elég ennyi
amennyi most történik velem
szelíd kéz simítja a fejem

és ahogy álomba zuhanok
hirtelen már nem is itt vagyok
mert elröpít ez a délután
túl, túl, messze az almafán

együtt alszunk a délutánnal
nem riaszt hajnali madárdal
sem éji kísértetek sikolya
őriz száradó ruhák mosolya

észak erdőben

észak erdőben
derengő pára
éji homályból
nyirkos csend maradt

sudár fák tövén
hullt levél porlad
topog az idő
éjjel itt ragadt

távolból dob szól
még a tűz lobog
néhány fordulás
a tánc megakad

éledő árnyam
lebben hirtelen
ágon eltűnik
a szív megszakad

derengő élet
lélek-utazás
távol létező
rejtőzött kutat

Nappal visszatér
testembe újra
árny-lelkem lebben
más utat mutat

észak erdőben
reggeli fények
szememben lobog
csillag-tűz nyoma

sudár fák tövén
új lélek jár már
régi testemben
van az otthona

épp ott

arra ténferegtem
ahol a kisteremben
egymás sarkára lépett éppen
lagymatag zenére vonagló népem
vagy legalábbis az egyik része
amelyiknek volt annyi pénze
hogy diszkóba menjen
és ott ráverjen
a maradék zsugára
és szemet vessen valaki hűgára
vagy éppen a nővére
akinek a bővére
rábízná szívesen magát
mert jól megnézte magának a farát
és biztosan nem okoz csalódást
és teljessé teszi majd a kikapcsolódást

más nem is érdekli
mert azt ész nélkül is megteheti
hogy önti magába a sört meg az egyebet
és nem is keveset
miért is izgatná más
mint az evés-ivás
na meg persze a lányok
esetleg a Facebook-on a lájkok
amikor egy-egy jól sikerült béna képen

hülyén néz ránk éppen
egy ugyanilyen hajnalon
meg ott van valami tetoválás az alkaron
az is kell mert jól mutat
és persze az idétlen vicceken jót mulat
nincs és nem is lesz semmi hiba
csak legyen nő, kaja, pia

közben lassan összeállt a fejemben
mintha mind ott lennénk egy nagy teremben
szólna ez a lagymatag zene
és persze járna mindenki keze
verné az ütemet
ami valami rejtett üzenet
lehetne talán
bár nem jelenne meg írás a terem falán
de éreznénk azért ott legbelül
hogy valami nagyon félresikerül
de mégis ott állnánk mi is
és tapsolnánk is egy nagyon kicsit
ezzel összetartozást mutatnánk
de mégis lázadnánk
legalábbis azt hazudnánk magunknak
hogy ne érezzük magunkat teljesen lealjasultnak

ezer szárnyú

ezer-szárnyú, ezer-léptű esték
köszöntetek fény-csókkal megint
itt vagyok az utca túloldalán
a város hangulata megérint

andalgok az ismerős járdákon
nyíló kapuk felém nevetnek
nem indulok távoli világnak
lépteim most haza vezetnek

milyen sokan az arcomba vágtak
azt hazudták mind, hogy szeretnek
felnőttek már köröttem az évek
most hadd képzeljem magam gyereknek

ezer-szárnyú, ezer-léptű esték
ti őriztétek megmaradt hitem
oldjátok le megfáradt lelkemről
súlyossá vált közöny-bilincsem

fejem alatt

1. fejem alatt régen volt már a karod
hogy velem voltál azt ma már tagadod
lődörgök az utcán vaksötét éjben
nem találom miért érdemes élnem
egyedül csoszsanó rongyos lépések
csak a blues dob föl kicsit, azért élek
pertut iszok naponta a magánnyal
néhanap még együtt hálók egy lánnyal

Ref.:

de az élet ettől mit sem változik
egyik lány jön a másik meg távozik
csukd le a szemem ha valahol rám találsz
csukd le a szemem ha élve már nem találsz
ne szólj senkinek úgysem keres senki
ne szólj senkinek egyszer el kell menni
Mennybe, Pokolba ki tudja azt ma még
vagy a Föld nyílik meg alattam, vagy felettem az ég

2. most nincs semmim és régen sem volt soha
csak dolgoztam folyton, mint sok ostoba
pénzt keresni sosem volt elég időm
lassan eltemetett jobbnak hitt jövőm
magamra hagytak akiket szerettem
az életem többször összeférceltem
ma már csak üres órák vesznek körül
az ember csak egy pohár bornak örül

Ref.:

de az élet ettől mit sem változik
egyik lány jön a másik meg távozik
csukd le a szemem ha valahol rám találsz
csukd le a szemem ha élve már nem találsz
ne szólj senkinek úgysem keres senki
ne szólj senkinek egyszer el kell menni
Mennybe, Pokolba ki tudja azt ma még
vagy a Föld nyílik meg alattam, vagy felettem az ég

3. ember voltam az álmaimnak éltem
mástól csak egy kis szeretetet kértem
rosszat nem tettem és nem is kívántam
Boldoggá tenni! – ez volt minden vágyam
nem tudtam harcolni, nem is akartam
így a küzdelemben alul maradtam
nem bánok semmit sem, csak így élhettem
halálom után ítélnék felettem

Ref.:

de az élet ettől mit sem változik
egyik lány jön a másik meg távozik
csukd le a szemem ha valahol rám találsz
csukd le a szemem ha élve már nem találsz
ne szólj senkinek úgysem keres senki
ne szólj senkinek egyszer el kell menni
Mennybe, Pokolba ki tudja azt ma még
vagy a Föld nyílik meg alattam, vagy felettem az ég

kerestelek

kerestem arcodat
minden hópehelyben
szitakötő szárnyakon
csak azt kerestem

kerestem mosolyod
csengő nevetésben
vidámságok mögött
csak azt kerestem

kerestem tekinteted
kelő Nap örömben
Hold-ezüstjében
csak azt kerestem

kerestem lelkedet
sötét önmagamban
bánatom legmélyén
soha nem találtam

kerestem vigaszod
ha zokogva sírtam
nem értem ma sem
nélküled hogy bírtam

kerestem szavadat
lemondó magányban
egyedül utamon
soha nem találtam

kerestem megnyugvást
fájdalmat ha hívtam
sebeim égettek
nélküled nem bírtam

kerestem magamat
nélküled nem leltem
kettészelt életem
egyé nem tettem

kerestem illatod
virágok kelyhében
méz-csordulásban
csak azt kerestem

kerestem jövőmet
múltamat se tudtam
nem láttam utamat
de feléd fordultam

Gyerünk Pajtás!

velem volt mikor vágatni kezdtünk
nyomunkban vad horda ugatott
mikor végre a folyóhoz értünk
hetykén mellém ugratott

Gyerünk Pajtás! – kiáltott nevetve –
Nem fél a víztől sem én, sem lovam!
Mégsem jó, ha egyetlen emberre
tucatnyi ellenfél rohan.

gázolt lovunk hasig vad habokba
a túlsó part egyre közelebb
az ellen nyilai mellettünk hullottak
de ő csak harsányan nevetett

Gyerünk Pajtás! – harsogott a hangja
fáradt lovam is erőre kapott
előttem járt, amint a széles folyóból
a meredek partra kaptatott

felemelkedett a nyeregből
ágaskodó lováról lepergett a folyó
intett és mutatta az ösvényt
ahol száguldhathat bátran a ló

Gyerünk Pajtás! – bicsaklott a végén
a szó már nem bukkant tisztán elő
vércsík indult el a mellkasán
épp szívében állt meg a nyílvevő

átemeltem saját nyergembe
a lova majd haza talál
vágatni kezdtem veszettül
de már mellettem ült a Halál

Gyerünk Pajtás! – hallom ma is néha
és látom arcán a huncut mosolyt
néha azt hiszem egy angyal volt
aki kicsit velem kóborolt

hajszal-csók

este volt és egyre csak
hulltak a csillagok
nem is mertem elhinni
hogy veled együtt vagyok

az a mámorosan-részeg
kábult pillanat
azóta is mindig
velem együtt maradt

hajszaladat a számba
az esti szél sodorta
olyan volt akkor mintha
illatod szájon csókolna

és ha este megint
hullnak a csillagok
és a parton az
esti szél oldalog

bizseregni kezd az ajkam
és elmosolyodom
gondolatban ismét
a hajadat csókolom

kérdések

felszáll és épp úgy zuhan
repül és egy helyben áll
már elbújt, hogy látható legyen
keresd majd megtalál

ki tudja mit és miért
ki tudja mikor és hol
ki érti mit mond mikor hallgat
ki Ő ha épp nincsen sehol

volt egyszer, nem lesz sosem
elmúlt a tél és a nyár
sötétté vált fénytől a nappal
szétrebbent a héja-pár

ki látta ha nem is volt
ki látta alvó tűzét
ki félti a harsogó csöndet
ki érzi elszállt füstjét

valami semmit őriz
valóság szül majd csodát
haláltól feleszmél az élet
megyek most Tőled – Hozzád

nekem a csendet hoztad el

nekem a csendet hoztad el, a nyugalmat
megállítottad az elfolyó időt
megéltem minden pillanatot
újjászületéssel töltöttem meg a temetőt

nekem a csendet hoztad el
a néma boldogságot
nem kell a folytonos bizonyság
nem kell hinnem amit látok

nincs kétség
nincs kérdés
nincs talán

van igen
van én is
és van egyáltalán

nekem a csendet hoztad el, a nyugalmat
a boldogságba belenyugvást
hogy bár lássak
de ne nézzek mást

mert nekem a csendet hoztad el
elképzelt életem lám csak itt van
és így is marad...
ünneppé vált hétköznapjaimban

Trubadúr

1.

csak állt ott a téren
csak állt ott a szélben
körötte szemerkélt a tél
lobogó hajával
remegő ajkával
szeme szikrázó kaszaél
csak állt ott az úton
csak hagyta hadd fújjon
benne már megfeszült a húr
teste hangszerré lett
lelke már elégett
megszületett a Trubadúr

2.

csak állt ott az éjben
csak állt ott a télben
szemében a Tűz lobogott
megbékélt magával
dacolt a halállal
de szíve már nem dobogott
csak állt ott magában
hang kelt a magányban
nem hölgyet magasztalt a dal
szólt minden lélekhez
erényhez vétekhez
megváltást ígért az angyal

Refrén:

lénye zenévé vált
maga volt a dallam
már csak azért élek
hogy újra és újra halljam
csak zengjen a nóta
csak zúgjon az a dal
még nem lehet vége
még nem jött el a diadal

Refrén:

lénye zenévé vált
maga volt a dallam
már csak azért élek
hogy újra és újra halljam
csak zengjen a nóta
csak zúgjon az a dal
még nem lehet vége
még nem jött el a diadal

3.

csak állt ott és nem félt
csak állt ott és zenélt
dallamként áradt szét lénye
az égre felnyúlott
a mélybe lekúszott
mindent elöntött békéje
csak állt ott és eltűnt
minden egyéb megszűnt
csak zengett
csak zengett a dal
teremtő rezgések
éledő érzések
éj után érkező hajnal

Refrén:

lénye zenévé vált
maga volt a dallam
már csak azért élek
hogy újra és újra halljam
csak zengjen a nóta
csak zúgjon az a dal
még nem lehet vége
még nem jött el a diadal

vállat a vállnak

vállat a vállnak
légy velem
együtt mondjuk ki
szerelem
test felett a test
egybeér
villanás az est
véget ér
fehér sötétben
árnyalat
fehér semmiben
pillanat

vállat a vállnak
vesd nekem
minden más várhat
keresem
kéz a kezemben
tartalak
könny a szemedben
vártalak
sóhaj fülemben
lüktetés
sikoly testedben
ölelés

vállat a vállnak
légy velem
együtt mondjuk ki
szerelem
egybeolvadó
dobbanás
együtt létező
álmodás
év múlik évre
öröklét
együtt őrizzük
örömét

voltam én

voltam aprópénz a zsebben, olyan mint a többi
kopott, zörgő, apró kis semmi
voltam ablakon beröppenő lepke
könnyed-rebbenésű, leszálltam kezedre

voltam nyári zuhogásban egy a millióból
nagyot kortyolhattál tiszta, hűvös csókból
voltam csiklandó hajszál bőröd titkos rejtekén
vágy-mosoly ajkadon és mögötte én

voltam andalító nyári éjszaka
amikor a szélnek is szerelmes az illata
voltam gyönyörbe-fordult fájdalom-remegés
megsemmisülve-születő, felszakadt üvöltés

voltam egyenes számtalan görbe között
aki szabaddá tett miközben megkötözött
voltam az az álmod amiről nem is tudtál
tudtad, hogy rabbá teszek, de el nem futottál

voltam és vagyok az egyszerű valóság
soha le nem róható szerelem-adósság
voltam és leszek titok önmagamnak
azt tudom csak, hogy Téged akarlak

Komondi András

Komondi András vagyok, Szolnokon születtem 1977-ben, azóta Törökszentmiklóson élek.

Szeretem a verseket, nemcsak olvasni, hanem írni is. Szeretem a szerelmet, írni a szerelemről, szeretetről, ami a szívemben van, mindenkinek és csak egynek. Leírni, hogy megértse mindenki és talán az az egy is!...

A "kispados"

A fiú elkezdett lejárni a helyi futballcsapat edzé-
seire. Keményen edzett, de hiába, legalábbis ezt érezte,
nem került be a csapatba. Még a keretbe sem.
Kérdezgette az edzőt, hogy benne van-e a hiba, de az
csak a fejét rázta.

– Sok munka és edzés – mondta.

Egy szerdai nap azután az edző bevette a keretbe.

– Kispados leszel, cserejátékos – mondta.

A fiú büszkén ült le a kispadra. A meccs a vége
felé közeledett, a társait már becserélték, de őt nem.
És így lett vége a meccsnek. A fiú nagyon szomorú
volt. „Többet nem jövök” gondolta, amikor kilépett
az öltöző ajtaján.

Még visszaneézett és nagyot sóhajtván elindult, cél-
talanul.

– Te miért nem játszottál?

Egy szőke hajú, szemüveges lány kérdezte ezt tő-
le.

– Én nem vagyok jó semmire – felelte szomorú-
an a fiú.

– Pedig, szerintem, jól játszottál volna. Már fi-
gyeltelek edzésen is és most miattad jöttem ki a
meccsre – mondta a lány – ne szomorkodj, inkább
beszélgessünk!

Szép, őszi idő volt, a napfény gyönyörűen ragyo-
gott. A szél meg-meglebbentette a lehullt faleveleket.

Egy fához értek, pad volt előtte.

A lány leült, a fiú pedig mellé. Tetszett neki a lány. Szemüvege mögül szép, barna szem nézett a fiúra, egészen elvarázsolta.

Sokat beszélgettek, mindenről. A fiú megfogta a lány kezét. Hidegnek érezte az ujjait.

– Köszí, hogy megvigasztaltál. Jól esett. – mondta a fiú.

Lassan sötétedni kezdett. Ők pedig ott ültek kéz a kézben.

– Az anyukám itt dolgozik szemben, a kisboltban – mondta a lány. – Itt szoktam megvárni. De, már jön is. Holnap ugyanitt? – kérdezte a lány, de a választ már nem várta meg. Egy cuppanós puszit nyomott a fiú homlokára és elszaladt.

– Hát! Nem is olyan rossz "kispadosnak" lenni – gondolta a fiú, és felállva a padról vidáman fütyörészve elindult haza...

A békalány

Az éjjel álmodtam, van ilyen néha
Mesebeli álom volt, elrabolt egy béka!

Varangyos lábával megfogta a kezem
Rám nézett, olyan szép volt a szeme
„Most megmutatom a világom” – mondta
És útra keltem vele

Virágos mező fölött szálltunk
A tavasz illata szívemig hatolt
Felültünk egy fehér báránnyelvre
Még jobban belém karolt

Alant, lent csörgedező patak
Kis halak játszadoztak ott
A parton ült egy fiatal pár
A szerelem szirmokat bontogatott

Hósapkás hegyek felé vitt utunk
Csúcsok, miket nem hódít meg senki
A béka még jobban belém karolt
Nem volt kedvem felébredni!

Egy fa tövében értünk földet
A béka nagyokat pislogott
Nem volt szép, de nagyon szerethető
És a szeme olyan furcsán csillogott

„Na én megyek, búcsúcsókra várok” – mondta
Ez jó, már egy békának sem kellettem!
De megpuszítottam és csoda történt
Te ültél ott mellettem!!!

Az éjjel ezt álmodtam, előfordul néha
Azóta nagyon érdekel mindenféle béka!!!

Vége van a nyárnak

Hamarabb alszik el a nap
A hajnalok is jobban fáznak
Hosszú útra gyűlnek a dróton a madarak
Sokszínű levélből lesz gyönyörű szőnyeg
Vége van a nyárnak!

De, azért még haragos felhők
Fenn, magasan ölelkezve szerelemre vágynak
Fényes villámok jelzik nászukat
Keletről nyugat felé robban fel az ég
Vége van a nyárnak!

Zöld lombjukat levetik a fák
Amik a földre hullva százszínű takaróvá válnak
Álmosan, sápadtan hömpölyög a vén Tisza
A langy melegben a nap megcsillan tükrén
De vége van a nyárnak!

Egy papírhajó kapitánya lettem
Elsüllyedek nélküled, álmaim messze szállnak
Hogy a tavasz bont-e még vitorlát?
Talál-e jó szél, hogy elvigyen hozzád?
Nem tudom...
Mert vége van a nyárnak!!!

Olyan ünnep kellene

Egy olyan ünnep kellene...
Amin száműzve lenne a bánat
És a megszületett megváltó
Békét hozna a világnak
Kézenfogva mennénk a jászolhoz
És megnyílnának a szívek
Szeretet-angyal járna a földön
Nem háborúról szólnának a hírek

Egy olyan ünnep kellene...
Amin megértenénk a másikat
Nem csak egy-egy elkapott pillantás
Hanem szívdobogás lenne az áhítat
Amikor nem önző módon
Csak az ajándékra, pénzre gondolnánk
Hanem letérdelnénk előtte
Mert ő mindig gondol ránk

Egy olyan ünnep kellene...
Ami örökké tartana
És nem úgy, hogy két nap alatt
Kényszeredve lezajlana
Amikor a koldus gazdag lenne
És örülne, hogy él még
Amikor talán megfoghatnám kezed
És csillogó, szép szemedbe néznék!

Elhagytál

Órákig álltam
Válaszodra várva
Nem jöttél táncba

Fordultál s mentél
Nem kértél belőlem
Szívem erőtlen

És mégis várlak
Bár el kellett menned
Még bízom benned

Könnyeim folynak
És folyammá válnak
Vége a nyárnak

Nem jössz már érzem
Fekete a jövő
Nap sem jó elő!!!

Szimbiózis

Lakatos Tibor

Az emlékezet megszépít:
Minél hosszabb ideig csukva tartom a szemem,
annál szebbnek látlak.

Az emlék maga Isten.

A hangulatban ott van
az elengedés.
Az emlékből ott van
a remény.

Lacival a Rozsályon

Virul az idő, kimúlt a hátra lévő, indulhatunk.
Turistacipőt, nem fellépőt magunkénak tudhatunk.
Meg lesz már a Mára völgye,
befalatozzuk nemsokára.
Ehelyett jött bátrabb ötlet,
felkapaszkodunk a Rozsályra.
Gurul autónk. Útját a sok patak sokfelé feloszthatja.
Egyszer aztán Skodánk alját,
nagyobb kavics megbomlasztja.
Jön a pánik.
Gyorsan meg is állunk egy magánterületen.
Laci tudja,
ott bányászat miatt állandóan van lakásfelügyelet.
Kényelmesebb út is lett volna,
de azt az évszázad árvize elmosta.
Legtöbb dolgot bekészítjük útra,
erről meg vagyunk győződve.
Rövid nadrág, 30 fok van, otthon maradt.
Testem többé nem szellőzhet.
Megkérdezzük valakitől, hány az óra,
mert a Lacié nincs beigazítva.
¼ 12 van. 4-re vissza érünk, ha Isten el nem utasítja.

Elindulunk. Még lankás az út,
de Laci számomra túl nagy tempót diktál.
Mégiscsak túl sok időt ültem a henyélés-féle hintán.
Majd egy mezőre fordulva néhány szilvafa épp jókor
enyhemül szolgál.
Pár perc múlva elértünk egy vödrös forráshoz,
melyet senki sem ihat ki.
Megtöltöttük üvegjeinket:
eddig tartott a tinglitangli.
Elköszöntünk az ott töltögető bácsikáktól.
Sok szerencsét kívántak.
Éreztem: kemény percek, sőt órák várnak engem.
Laci profin szökken,
de én ekkor már négykézlábra estem.
Még egy kicsi út a napon kanyarogva, majd beér-
tünk az erdőbe. Elkaptunk egy gerincet.
Lacinak még kedve tartja kicsit letérni gombászni.
Nekem már nem sok erőm maradt elérni a vízfolyá-
sig.
Túl keskeny az út, félttem, hogy nehogy felboruljak,
s lefele aprítsak.
Csúszott a sok falevél,
meneteltem eltorzultan, fekete arcizommal.
Ekkor nem volt meredek az út.
Kidőlt fatörzsek fölött, vagy alatt bújtunk át.

Ekkor elhangzott egy „hoppá!”
Laci megdorgált, hogy miért nem követtem a tapasztaltabbikunk útját.
Kisvártatva „megszűnt” a csermely.
Helyette meredekebb lett az utunk.
Nem sokat várva megláttam a végét.
Komolyan gondoltam,
Hogy feladom,
ha ekkor nem a Rozsály tetejére jutunk.
Egyre rosszabbul voltam. A legkritikusabb pillanatban a pihenő helyre érkeztem.
Nagy bravúr lett volna,
ha az egeret az elefánttal össze nem tévesztem.
A lefektetett farönkökön japán betűk voltak gallyakból összehordva.
Rájöttem most, hogy a lelki egészség, az erő, s az ész együtt vannak összeszokva.
Még utunk 40%-ka előttünk állt.
Mászni kellett egyre, s nem ábrándozni.
Volt, amikor tízszer csúsztam vissza, de vizsga közben nem szokott az ember káromkodni.
Kikandikált néha a Mogosa.
Rémülten látom, hogy még felettünk van most.
Mégbántam, hogy a Rozsályt lekezeltük sajnos.
Ezután az következett, amit versben nehéz elintézni.
Így jár az, aki nem szokott Isten szavai szerint élni.

Mármint hogy „Ember, küzdj, és bízva bízzál!”
Ezzel nem esett jól kibékülni.
Enélkül a 60°-os emelkedő punctum finale-ját egyedül kell át élni.
De legalább szép volt a finish.
Mindenütt 8 m³-es bazaltsziklák hevernek.
A meredek lejtőkön, hogy nem gurulnak ezek le?
Úgy, ahogy az életosztón gravitál a hegyekbe.
S felérkeztünk. Ha rám szállt volna ekkor egy légy:
elordíthat nyelvem.
Laci szólt, hogy ő is szeretne beszélni a szüleimmel:
ekkor sírtam egyet.
Lefelé jövet már az is az eszembe jutott, hogy a hajam a szemembe lóg.
Lefelé jövet már nem voltam ennyire fáradt,
mert megedződtem.
Eszembe jutott néha az égi társam,
akihez szeretni szegődtem.
E hegymászásról csak ez az egy emlék maradhat az utókorra.
S hogy 24 képből csak 4 sikerült, ez az én tudományomra jutó csorba.
S hogy du. 4 óra helyett hatkor vonultunk vissza az autóba.

Egy kapcsolat vége

Szánom-bánom, de sajnós, hiába.
Hogy oly sokszor lementem én is kutyába.
De lásd, a nagyokkal is történik ilyen.
Hiszen a földi pompa is tökéletlen.

Mit tud még a papír?

Nincs több vers.
Nincs több érzés.
Nincs több élmény.
Csak komfort-ézés.

Sikeresek

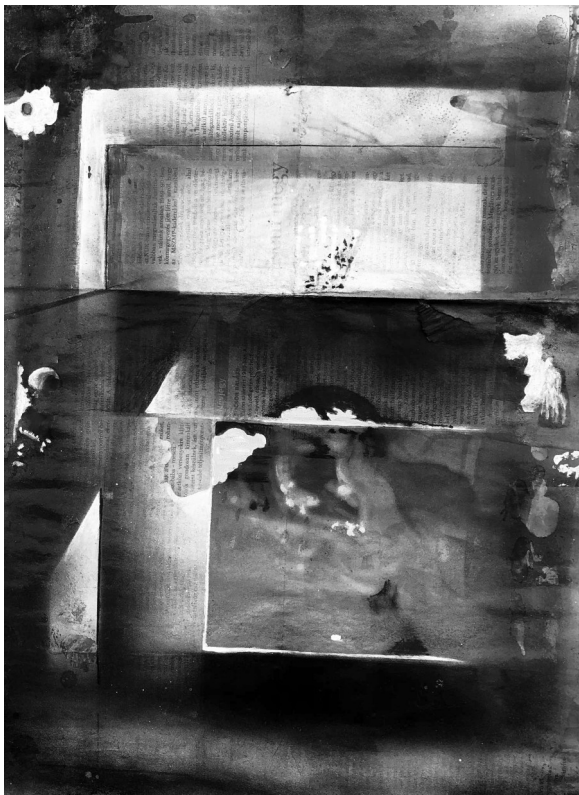
A „M megbúvó csillagok”-ban, mint címben,
ott van elrejtve a válasz.
A „M megbúvó csillagok” nem lázadnak
a sorsuk, s a rendszer ellen.
Egyszerűen csak jól érzik magukat
egy díjkiosztó gálaesten.

Creation du monde Vangelis

Aspergeri vagyok, ki az emberek
arckifejezéseit
nehezen olvassa le.
Öreg vagyok, mint tele tárcsa,
amelynek a hang-anyagait az
orsós magnó nehezen játssza le.

Vagy, mint betegek,
akik nehezen lélegeznek.
Cipelve magukkal
az édeni élményeket.

Én emlékeimből élek,
mint lányok, akik
az álmaimban időnként
vissza-visszatérnek.

Hajnali álom

Masznyik Károly

1969. április 18-án születtem Budapesten. Fél-vak vagyok születésem óta. Munkáscsaládba születtem. 1990-ben agyvérzésem volt és rokkant nyugdíjas lettem.

Eddig két versem lett kiadva a DÉLIBÁB c. újságba. Két könyvben vannak verseim más szerzőkkel együtt. Anyagi helyzetem miatt ez az első önálló kiadatású könyvem.

Három alkalommal nyertem a Cserhát Baráti Társaság pályázati kiírásán.

Bot csere

Anyám botja már nincs kezembe,
Már másik botot használok helyette.
Ahogy múlnak az évek, egy kicsit kopottas lett,
Hisz lassan már kiszolgált már majdnem két életet.

De azóta is itt van velem,
Szobámban a sarokba elhelyeztem.
Nyugdíjba ment már ő is,
Eljárt az idő a bot felett is.

Itt áll a sarokba téve,
Másikat használok helyette.
Egy újat, jobbat,
Kissé csinosabbat.

De a másikat ki nem dobom,
Emlékként megtartom.
Arra rá nézve,
Anyám jut eszembe.

Ő már nincs velünk,
Emlékét őrzi szívünk.
Nem maradt más csak a bot,
S a ház melyet apámmal fel húzott

2024. 10. 07. Aszód

Kedves édesapám

Kinn alussza örök álmát,
Az én kedves édesapám.
Amit tudok tőle tudom,
Sok mindenre megtanított.

Gyerek koromban rám vigyázott,
Sok mindentől megóvott.
Ma már nincs aki vigyázzon rám,
Aki megóvjon ma már.

Gyerek koromban sokat mesélt,
Tőle tudom a legtöbb mesét.
Gyerek koromban vígan dalolt.
Ő tanította legtöbb dalom.

Kedves édesapám,
Sokat vigyázott rám.
De most fordult életem sorsa,
Én vigyázok a fiamra.

De még egyszer meg lesz fordulva,
S ő vigyáz majd az unokámra.
Én meg örök álmom alszom,
Oda kinn a temetőben,
Egy szép kicsi sírgödörben.

S ott várok én arra,
Hogy szóljon Jézus hangja.
Hogy szólítson és hívjon,
Hogy számomra új életet adjon.

1987. 08. 11. Kartal

Tolvaj

Ingyen élő nem vagyok,
Dolgozni akarok.
Dolgozni a földdel,
Izzadtsággal, verítékkal.

Ne legyek naplopó,
Lábamat lógató.
Nem vagyok lopakodó tolvaj,
Kinek fizetsége: jaj.

Kinek jaj lesz,
Ha rajta veszt.
Ha elkapja a gazda,
A földnek birtokosa.

2003. 04. 27. Aszód

Édesanyám

A szívem most még fáj,
De remélem változik, mint egy hó fedte táj.
Újra rám talál a boldogság,
S messze száll a szomorúság.

Sokat voltam veled,
Hogy szerettelek remélem érezted.
Bár nem tartok oly ünnepet,
Melyet Isten szava nem enged.

Délelőttönként veled voltam,
Az asztalnál ülve kártyáztam.
Vigyázni kellett ne légy egyedül,
A bánat megint nem kerül.

Orvoshoz mentem veled,
Ha le kellett menned.
Ha kellett postára mentem,
De ünnepet én nem ültem.

Reggelente boltba jártam,
Amit kellett vásároltam.
Most meg itt ülök néha egyedül
S a bánat nem kerül.

Csak nézek a semmibe,
Újra bánat van szívembe.
S néha felsírok,
Ha rád gondolok.

Hisz ez az ember sorsa,
Mióta Éva és Ádám elrontotta.
Nem hallgatva Isten szavára,
Halált hozva a világba.

2017. 03. 05. Aszód
Édesanyám emlékére

Ne ad fel

Nem kell az életet fel adni,
Az álmokat elhagyni.
Bármily nehéz is az élet útja,
A vállad bármi nyomja.

A vállad ha nehéz súly is nyomja,
Az álmod ne ad fel soha.
A teher bármilyen lehet,
Hinned kell a jövő szép lehet.

A jövő szépet ad,
A szívedben boldogság fakad.
Így az életet ne ad fel soha,
Bármily nehéz is az élet útja.

2003. 04. 27. Aszód

Masznyik János

Nagybátyám volt nekem,
Kit nagyon, de nagyon szerettem.
Ki mikor apám meghalt,
Gyámfiává fogadott.

Most hullik könnyem,
Őt is utolsó útjára kell el kísérenem.
Most még a fájdalmat érzem,
Mit halála okozott nekem.

De el jön a napja,
Mikor élhet újra.
Hisz Jehova majd feltámasztja,
Mindazt ki halott ma.

Újra hullanak a könnyek,
Sírok, mint egy gyermek.
Ha néha napján eszembe jut ő,
Fel sírok, mint egy újszülött csecsemő.

Apám helyett apám volt,
De most már ő is halott.
E nagy világba újra egyedül,
A szívemen a bánat ül.

2010. 10. 17. Aszód

Cakó

(Gólya népies neve)

Vízben az egész tarló,
Rajta egy hosszú lábú Cakó.
Békák hadára vadászik
Az ember közelében lakózik.

A csőrével hangot kelt.
Hangosan kelepel.
Az emberek szeretett madara,
Nálunk él nyaranta.

De nyár végén útra kél,
Ha közeleg a tél.
Tavasszal meg újra jó,
Ha érkezik a jó idő.

2003. 04. 27. Aszód

Vacsora idő

El jött a vacsora idő,
Asztalt terít nekem ő.
Asztalon a vacsorám,
Neki ülve el fogyasztanám.

Míg azt eszem,
A tévét nézem.
Ez a játék ideje,
Forog a szerencsekereke.

Hétköznap ez látható,
Míg hétvégén a
szeretlek Magyarország található.
Mind a kettő jó játék,
Mit nézni szeretnék.

Míg tart a játék a tévében,
Vacsorám is megeszem.
Elfogy az ételem,
Míg a játékot nézem.

2023. 06. 04. Aszód

Gőzmozdony

Fekete színű gőzmozdony,
De régen járt a vonalon.
Valamikor az járt minden fele,
Égnek szállt szürke füstje.

Valamikor gyerek koromban,
Még én is ily vonaton utaztam.
Oly vonaton melyet gőzmozdony húzott,
Mikor az ember a vasúton utazott.

De mint mindent a vasutat is elérte a reform,
Így a vonalakról eltűnt a fekete gőzmozdony.
A gőzmozdony kora leáldozott,
Helyette a villanymozdony futott.

Mára a gőzmozdony csak nosztalgia,
Mely olykor-olykor feltűnik néha.
Mely a fiataloknak megmutatja,
Valamikor a kocsikat ő húzta.

2023. 06. 07. Aszód

Reggel

El jött a reggel,
Lassan mindenki fel kel.
A nap lassan fel jön az égre,
A késő kelő is fel kel végre.

Bár a kakas már kukorékolt hajnalba,
Jelezte, hogy új nap van ma.
S van ki akkor kelt,
S otthonról már el is ment.

Várja őt a munka,
A nyugdíjasnak nincs már erre gondja.
Ő nyugodtan aludhat,
Magára húzva a paplant.

2023. 06. 08. Aszód

Reggel

Mazál Ferenc

Jambus, trocheus, rím a régmúlt fegyvere.
Időmértékes vers – minek éljek vele,
Alliteráció, mily fura fogalom,
A poézisre vágyom, hát próbálkozom.

Nézz tükörbe, miként űzöd szavaidat,
Homérosz, Dante... teszteljük tudásodat,
Vizsgabizottság – mindannyian ott leszünk,
Már sorolhatnád is, kik a Múzsák, s nevünk.

Nagy a szükség...

Nagy a szükség, kéresemmel Hozzád fordulok,
Megígérem immár, esetleg megjavulok.
Állhatatosságot próbád alá vetem,
Kiteljesedett nem lehet bizony a hitem.

Töreksem teljességre, segíts, ó, Istenem,
Szeretet él bennem, látod, és a félelem,
Viaskodnak egymással, irányít a tudat,
Sűritve buktatóival... az életutat.

Összhang, kiegyensúlyozottság, hitelesség,
Múlik tévelygésemen... a feddhetetlenség.
Érzem hibámat, csomóimat oldozgatom,
Folt, folt hátán – magamnak – bátran megvallhatom.

Teljessé válni, ím, érzékelem a hiányt,
Labirintusomból a kivezető liánt.
Mikor lehet majd az életem tökéletes,
Tevékenykednem ezen jó, nem felesleges.

Felfedeztem a szerelmet is, tapasztaltam,
Kedves társammal életünket megoszthattam,
Különböző világok közt – egy találkozó,
Szeretet helyett csak a múló illúzió.

A teljességre töreksem, segíts, Istenem,
Nagy a nyomás, teher vállamon a félelem.
Csak a feltétel nélküli szeretet maga,
Rejtett az ember előtt, ám ez Isten szava.

Ember pusztulj...

Ember pusztulj, villámlik fegyverem,
Számodra nincs, nem lehet kegyelem.
Elbírálok zsarnokként sorsodat,
Családodat dúlom, otthonodat.

Én vagyok feletted a Messiás,
Életed, halál ura, ki sírt ás.
Az igazság – kegyemet keresi,
Szavaimat aranypénznek veszi.

„Szolga legyen, ki első akar lenni!”
Lózung kriptámon, lehet feledni.
Enyém az ország, minden hatalom,
Világ ura, erről – álmodozom.

Idézőjelben Jézus Krisztus szava.

Szavak szállnak...

Szavak szállnak, nocsak, kéretlen tanácsok,
Égből lehulló súlyos, súlytalan alkotások,
Mondd bátran, a felelősség csak enyém,
Bőröm viszem a vásárra – én szegény.

Hogy mit teszek? – mindig az elme dönti el,
Merészen a hegyre – csak egyenesen fel,
Szerpentinén, lassan, óvatosan haladjak,
S vigyázok féltőn, hogy el ne akadjak.

A szó – egy el – elröppenő, múltó pillanat,
Hatása befolyásol, féltém gondolataimat,
Uralkodik bizony, a testünk, az anyag felett,
Egy gondolattal kezdődik, s épülhet a tett.

Kössünk alkut, gyere, mutasd meg Magad,
Hogyan hordod terhed, súlyt, a gondokat,
Szélben meghajolva, karcsú nádként, okosan,
Kiállva keményen, büszke tölgyként, konokan.

Tanulni másoktól, lett értelmes gyógyszered,
„Tapasztalással”, tapasztalástól óvod életed,
Forró kályhán, kemencén, vasalón a kezed,
Gyermekeként megégetted, még megégeted.

Mutass példát – legyen ez a „tanácsod”,
A szavak elszállnak, megmarad alkotásod.
Hidd el figyelek, még ha nem is kérdezek,
Tedd nyitott könyvvé – előttem – életed.

Tapasztalni jöttem, a Földre élni, boldogulni,
Égetem magam – félek, néha – tán szeretni,
A gordiuszi csomót karddal sem vágom el,
„Tanácsot” majd kérek, ha majd kérek, s tán kell!

Pillantás a hídról...

Hídon állok, lábaim ott megvetem,
„Elrontottam-e” fürkészem életem,
Két oldal, előttem jobbra vár a jövő,
Hátam mögött a múlt, rohan az idő.

Próbára tettél, vigyázz, ez a saját életed,
Az összetartozást mással is elérheted,
Maradj szeretésben, bár kölcsönös a juss,
Utadon meg ne torpanj, s előbbre jutsz!

Köszönöm szépen, visszatekinthetek,
Új érzésekre máris, frissen ébredhetek,
Kihúztad, oly büszkén, alólam a talajt,
Miért ütöttem miattad – oly nagy zajt...

Tanultam belőle, van bennem erő,
Támasz nélkül, bizony, s ez elegendő,
Segíts magadon tán egy leheletnyit,
Hát lépj, okosan, az Isten is megsegít.

Megbocsátottam magamnak „vétkemet”,
Nem hordozom tovább – emlékeimet,
Lemondtam – apró, fontos – részletekről,
Szédült játékokról, csendről, ígéretekről.

Boldogságod magadban meglelheted,
Társad – lesz egészsé válva– az életed,
Nem vegetálok tovább, csak cselekedek,
Szomjám oltom, anélkül bizony elepedek.

Váljon teljessé, már a mai naptól a jelen,
A hídról – útra találva egy isteni jelen,
Keresek, kutatok, tán meg is ismerek,
Örömet, bánatot, s ha kell, szenvedek.

Keménynek kell lenni...

Keménynek kell lenni – hát az is vagyok
érmeknek teret már nem is hagyok
érzéseid soha, jaj, ki ne mutasd
lelked – nem lehet, nincsen, ne is kutasd.

Elvárások hatnak, sűrű korlátok
ős, gyermekkori, elavult szabályok
„Nagyfiú vagy már, szégyelld könnyeidet,
fojtsd magadba fájó hisztijeidet!”

El-elfojtanád, ám végleg nem lehet
fellázad a szív – ÉS – fellázad a test
hátoldali infarktus, rák – nagy a stressz
alkohol... a sírba, vígan menetelsz.

Megfelelési kényszer, dús félelem
tele veled padlás, pince, fészere
kitakarítok bentről minden lomot
ma felépítek egy új, friss holnapot.

Segítségemre siet a szeretet
lehet teljessé tenni az életet
éljük meg – végre – EGYÜTTLÉT örömét
hálával feltöltött LÉT köszönetét.

Gondolj a szóra....

Gondolj az első aprócska kiejtett szóra,
csecsemőként megáldott édes bókra
elámult, bámult egy pillanatra a világ
kit megható titok, csoda könnye lát.

Gondolj az első ügyetlen mozdulatra
két gyengécske lábon állva, botladozva.
Eltörött a mécses, rohantak megriadva.
Felálltál? Felálltál. Padlóra lehuppanva.

Gondolj életed első ordító viharára
dörgő, villámló, jégesős záporára.
Kisütött a nap, szivárvány virított
harag, bánat, düh máris elhagyott.

Gondolj életed első bosszantó alkujára
kényszerre tetted vagy önmagad sugallatára
kerestél választ, kértél nemet, tán igent
hivatkoztál a sors kinyilatkoztatására.

Gondolj az egyetlen, első, drága csókra
a szerelmes, meggondolatlan kamaszra
megfogta-e kezedet az Egyetlen, a Drága
hogy útitársnak szegődjön közös utakra.

Gondolj végre az Elsőre, csak Magadra
belül tegyél rendet, vigyázz a szavadra.
Gondolataiddal teremtesz, taníts szépre, jóra
sugározzál szeretetet, elsőként Önmagadra.

Maradok magamnak...

Maradok magamnak, s nem beszélgetek,
Felebarátom, csak meg ne sértselek!
Meg se gyűlölj, jaj, egy politikusért,
A politika csal, hazug, meg nem ért.

Globális világban – lásd – a pénz beszél,
Fülemüle-ének csak neki regél.
Igaz embert szomorítja kátyúja,
Bal- és jobboldal annyira egykútya.

Fényes, tarka ing, ősz haj, fehér szakáll,
Történetünkben, hazánkban meg-megáll.
Irigység, féltékenység és hatalom,
Milliomost, orvost szül az alkalom.

„Iszonyú hatalom – még ez nem volt nálunk,
Hogy korona nélkül lett volna királyunk!
De ez meglegszik, hogy kalap a fején,
Mert háromszázezer zsoldos van kenyerén!
Mért gyermekségedben nem tudtunk felőled,
Hogy kalapos király léssen majd belőled.
Hidd el, hogy véled is másként bántunk volna,
Most kegyetlenséged magyart nem gázolna.”

Idézőjelben: Szalatnai Rezső: Kempelen, a varázsló
könyvéből egy vers.

Reklámok...

Reklámok bőszen óceánjában élünk,
Olcsó kacatoktól már nem is félünk,
Végzi örült munkáját az agy mosás,
Eladó – Jancsi, Juliska, a világ.

Miként fényezed – nézd, Te is – önmagad,
Csillagos égisz emelkedett szavad,
Ott forgolódik, úgy, ahogy az dukál,
Parancsol, istentelen, politizál.

Elmond közben mindent néhány apró tett.
Pöröl, megszegyenít, durva oly módfelett.
Lehúz – ide, kietlen, sáros földre,
Józanságba, a meggyötört, csúf csendbe.

Reklámok bőszen óceánjában élünk,
Játszmáktól porlad, bomlik szívünk, lelkünk.
Infarktust kap tőle a bús nyugalom,
Világ dicsősége és a bizalom.

Vársz, várok...

Vársz, várok... napkeltétől napnyugtáig,
Csillaghullástól, csak csillaghullásig,
S közben múlik az elfecsérelt idő,
A könnyörtelen, végzetes szerető.

Gyermekként tán rá se hederítettem,
Felnőtt férfivá válni – siettettem.
S nem tudhattam mily sebesen elrepül,
Tavaszból zimankós télbe menekül.

Sűrű hónapok szálltak, évtizedek.
Tapasztalattal, könnyel kísértettek.
Robottal küszködtek buzgóbb perceim,
S alig maradtak, elhagytak híveim.

Készülök már – a végső számadásra.
Erőm legyen – egy utolsó számlára.
Hát maradj mellettem, KÉRLEK, még maradj,
A legnagyobb érték Kedvesem Te vagy...

Korrupt vagyok...

Korrupt vagyok, miért is ne lehetnék?
Igaz szeretetet Tőled szeretnék.
Garancia, lám... az egész életem,
Szerelem-ittasan légy a Kedvesem!

Korrupt vagyok, mert Tied a hatalom,
Megrészeget az egész, az alkalom,
Aranyat, kincset ne kérj, bár kérhetnél,
A közös jövőnkről – tán – mesélhetnél.

Korrupt vagyok, vártalak éjjel, nappal,
Szakadatlan tavaszi fuvallattal,
Lehoztam volna holdat, csillagokat,
Elűzném a magányos holnapokat.

Korrupt vagyok, miért is ne lehetnék,
Ha jóságos társat, hitvest szeretnék,
Lehetek megalkuvó, s lehetek szent,
Megvesztegetném MIATTAD... az Istent.

Hiányzol...

Ébredő fénnel köszönt a huncut, jó a kikelet,
Lassan pirkad, hasad a hajnal, míg felkel a nap.
Máris ébrednek, lám csicseregnek a madarak,
Szerelemről dalol, rajong, bűg egy vadgalamb,
Gerle kacag, szól a rigó, csivitel a fecskecsapat.
Ó, te édes, aranyos, drága kis madárka, szállj!
Szállj el, szállj a kedvesem, drágám ablakába,
Suttogj, csendesen, szépen, meghatóan, csacsogj,
Szemérről az álom, pihe-puha szellőként szálljon,
A fülébe sóhajtsd, ám csak halkán, nagyon halkán:
Nélküle üres, üres a szobám, üres volt az éjjel,
A Hold is bujkált égi útján, komor felhők mögött,
Lelkem féltéstől jajongott, Csillag sem ragyogott,
Elkerült így, távol volt az álmom, került – az álom,
Szomjas a szám, száraz, hiszen Ő nem csókolta,
Hiányát a képzelet sem pótolta, nem pótolhatta.
Karom sem ölelhetette, fejét vállam nem dédelgette,
Szavát, „szeretlek” – szívem, lelkem, nem szerethette!
Ó! Te drága! Kérlek! Kis, kismadárka, vidd el hozzám!
Az én könnyem, ajándékba! Drágakőként, a lelkébe!
És ha üzenne! Ha üzenne, hozd el! Hozd el gyorsan!
Hiszen csak őt várom, minden napon, minden éjen.

Az vagy nekem...

Az vagy nekem, az első falat édes kenyér,
Egy éhezőnek, mit oly régen ízlelt szegény,
Zöld erdő mélyén a megbújó kedves forrás,
Tiszta vize selymes csermelyben gyöngyözve,
Napsütötte fák között, íme álmosan csordogál.
Szomját a kitikkadt, gyaloglástól fáradt vándor,
Régóta megkívánt, áhított cseppjeivel oltaná,
Az első korty, az vagy, az Te vagy, csak nekem.
Életemből nem hiányozhatsz, nélküled íze sótlan,
Terített, ünnepi asztal, s nézd, hiányzik róla a só,
Karácsony éjszakáján a várva várt első csepp hó,
Májusban a szemerkélő, aranyat hozó, áldott eső,
Szomjas mezőnek a megkönnyebbülést hozó felhő.
Nyári éjnek Te ragyogó csillaga, mutatod az utat,
Erre, gyere, itt a haza! A szülőfölded hajnala!
Hol a kedvesed szív-repesve, tárt karokkal vár.
Fagyos napjaimon te vagy a dédelgető, az égi tűz,
Melengeted puhán, mert didereg, a lelkemet.
Bársonyba takarod, s a megbocsátástól megtisztult.
Hiszen könnyekkel múlik minden bánat, bántás, ború.
Magányos éjnek megható, boldogító, csodás álma:
Riadt gyermekkel virraszt, s közben, aggódik.
Kezedet a homlokomra teszed, segíts rajtam!
E lázban, jaj, érted forgolódom, már elemészt,
S csókolom a nem lankadó kezedet, tenyered,
És áldom az Istent, magamban imádkozom,
Hogy vagy! Mert vagy! Az vagy nekem.

A tűz, másképp...

Hamvad „lassan” a tűz, ellobban a parázs
indulnom kell, ám nélküled kitör a frász
elhagyott, bujdosik tán a lelkerő
menekülnék, hiszen oly tágas a mező.

Felhőtlen égen köszöntenek csillagok
Göncölszékér, Nagymedve... lelkem kóborog
kacagó Hold fényétől deres a hajam
Jupiter, Mars, Szaturnusz... elakad szavam.

Egyetlen lépés kellene, ám nem merem
elengedted – miért – a reszkető kezem
zsarátnokon járni... mily szívtelen a sors
vagy gyengécske csak az a mesebeli bors.

Pehelypaplanos priccset – én – választanék
ha szeretsz, (tán akkor, úgy), én is szeretnék
elviselhetjük együtt, a mát, holnapot
alkalmazkodj hozzám, s ha nem, hát jó napot.

Ellobban a parázs, gyorsan hamvad a tűz
szerződés az, mi életünkben összefűz
gyere, nézd, már a pernye íme készen áll
feszüljön hát egymáshoz vállhoz a váll.

Menekülnék nélküled – azt mégsem lehet
bár kérésemre nem érkezett felelet
lépek egy nagyot, a tűz tán meg nem éget
táncommal ismerem meg a merészséget.

Kívül piros...

Kívül piros, belül sárga,
Szeret, nem szeret játékra.
Hull, féltő kézből, homokra,
Egyenesen elmúlásra.
Zöld még mindig, ott a szára.

Levelében életerő,
Bár kopogtat, múló idő,
Daccal küzdő viharfelhő.
Rózsáddal elbújó sellő,
Megnyugvást hordoz a szellő.

Friss ág sarjad, erős a tő,
Rózsabimbó szívedben nő,
Váratlanul szökken majd elő.
Vörösbe sem pattan tán ő,
Aranyat hoz – május, eső.

A rózsza is adhat választ,
Mit dús illatával áraszt.
Néhány féltő cselekedet
Értéket ad, szeretetet,
Kérdésedre feleletet.

Kavalkád

Álmodtam... színeket, láttam – zöldeket
a Természet keverte érzéseket.
Holle anyó talpig fehérben táncolt
Ősapánk sem feketében gyászolt.

Bíborpirosban úszott az ég alja
közelít aranyhídon... a tó partja.
Sárgán libegtek csúcsos cseréptetők
színkavalkádban alvó báránfelhők.

Meg-megtörték az egyhangú kékeket
rózsaszínből mérve kusza lékeket.
Bennük magaslottak távoli hegyek
várfalak sziluettje – sötétedtek.

Narancsfényű csillagok ébredtek
terek végtelenségéről regéltek.
Sebesen repül az örökifjú fény
nélküle az élet... csukott lányregény.

Nem írhatnánk újabb fejezeteket
láthatnánk a szivárványos színeket.
Örök álmában reszkető szeretet
miként, hogyan gerjessen érzelmeket.

Barátság, egyenlőség, testvériség
elfogadás, aktivitás, merészség.
Kavalkádtól pompás, szépül a világ
díszeiben úszik... a virágzó ág.

Beszélgessünk...

Beszélgessünk, elmondanék már „Valamit”,
Oldanám meggyötört lelkem fájdalmait.
Ne szólj – most még semmit – CSAK figyelj csendesen,
Segíts kérlek, hallgatásoddal szívesen.

Elmondanám Kedvesem mi roppantul fáj,
Kiürült lakásban megizzaszt a magány,
Magadból barátom oly keveset juttatsz,
Munkát, kenyeret külföldön, messze kutatsz.

Kihalt a környék, üres nélküled a kert,
A fény szomorúan sűrű ködben perelt,
Hamuba roskadt a tűz bennem, szomjazom,
Fázósan végzem teendőm, feladatomban.

Megérkeztél, itt vagy, s lám máris távozol,
Percek rövid mosolyával lavírozol,
Mögötted a megfagyott, borzas csend marad,
S meggyötört lelkem... a karaván, ám halad.

Kivittél a szőlőhegyre...

Kivittél a Szőlőhegyre,
Fák közé, egy kopár rétre,
Két hektáron nyírtam füvet,
Robotoltam, s nem keveset.

Olykor havas, téli tájban,
Romantikáztam... magányban,
Kirepültél, visszatértél,
Kis galambom nem értettél.

Velem legyél, erre várok,
Közös napokat kívánok.
Elvárásom, lásd csak ennyi,
A fészekben együtt lenni.

Partnert akarok, semmi mást,
Felrúgva minden megszokást,
Beszélgessünk... a pamlagon,
Legyen jobb ma a holnapom.

Nyugalom és béke...

Nyugalom és béke, oly csendes a táj,
Trillával köszönt Lóri, a papagáj.
Ám kakofóniával – mily szomorú,
Berobban, dúl-fúl az égiháború.

Villámcsapással Ember ne szöszmötölj,
Karddal, tankkal, rakétával öldökölj!
S közben búsán menekül a békevágy,
Leroskad – hullától – a kórházi ágy.

Az igazsággal küzdj meg, s oszd meg velünk,
Hitelesebb legyen, tisztább énekünk.
Lelkünkben találjunk friss üdvösséget,
Önmagunknak teremtsünk békességet.

Megfakultabbá változnak az érvek,
Üdvözöl embertársakat a lélek,
Gonoszságot töröl az elengedés,
Erőre kap az önfeledt szeretés.

Értéket hordoz a teremtett világ,
Benne az ember csak egy parányi ág.
Gondos gazda művévé váljon a Föld,
S kitüntet bizalmával az Anyaföld.

Vándormadár...

Vándormadár száll fészkére
napnyugatról napkeletre
álmaiban őrzi fáját
összes zugát, minden vágyát.

Rátalált egy rózsaszálra
kőkényszemű, szőke lányra
elmúlt évben vele társult
hozzá siet, hozzá száguld.

Gondolatban kiszínezte
felesleges lesz a kelme
anya szülte, anyja látta
hűségesen csak őt várta.

Elmondani nem lesz ő rest
lelkében szózatot keres
két kar között, ölelésben
megszülető lelkes hévben.

Szemeiben ragyog a kép
ősi nemzet, megkedvelt nép
keres erdőt, bent egy ágat
szívében egy büszke szálat.

Megdöbbenve, megtorpanva
pillantott egy ravatalra
díszes ágyán, csendes ara
megpihent már, megnyugodva.

Ünnepre várunk...

Ünnepre várunk – köszönt a megújulás,
Észbontóvá váló... sürgés-forgás.
Mi ez a rumli – felfordult a lakás,
Rendet kellene rakni – kicsi a rakás.

Hol szerzünk gyertyát, koszorút...
Víg arcot vágunk, néha szomorút,
Csodás, mily gyönyörűek a fények...
Tolonganak a vásárban „furcsa” lények.

Jaj, Istenem, az Évának... mit szeret
„Az Ádámnak hozzon... kikeletet!”
Nagyon fontos dolog a csomagolás,
„Papírban” keres, kutat, szeretetet ás.

Mindenszentek, Halottak napja, a Mikulás
Hálás vagyok – jöjjön a felfordulás,
Ádvent, bronz-, ezüst-, aranyvasárnap,
Megmozgat „Mindenkit” – tüzel a Nap.

Vagy csak nekem van melegem,
A sok pakkból már nagyon elegendem.
Minek – furcsa... ez a dínomdánom,
A kutyának is jut belőle, szánom-bánom.

Végre itt van – eljött – a nagy nap,
Várva-várt szó – faraghatod, díszítünk,
Ajándékkal borítunk jászolt és padlást,
s én – éjféli mise helyett – egy pillanat,
s máris álmodom...

Gyönyörűséges...

Égszínkék, hamvas a vetett ág.
Tenyeremben selymes, hűvös, lágy.
Talpam alatt fűzőld a szőnyeg,
Helye... az elégedettségnek.

A fáradság árnya ím messze száll,
Combodhoz simul az arc, a váll,
Hallom a szerelmes vallomást,
Lelkemnek nyújtott feloldozást.

Áhított szóra tárul a szám,
– Kedves, látlak, jaj, mosolyogj rám!
Csillog szemedben a napsugár,
Karod tárva, ölelésre vár.

Megmártózom benned, s befogadsz.
Tűzforró testemnek enyhet adsz.
Ó, mily mámorító a csókod,
Ráz tőle a hideg, borzongok.

Lassan haladok a kék útján.
Ezek percek csak – órák után.
Habjaid lágyan simogatnak,
Szavakat fülembe sutognak.

Csodálatos Hölgy vagy Balaton.
A jelent érzem, itt, partodon.
Köszöntsük együtt új otthonom,
Vele... a mozgalmas holnapom.

Balatoni anzix 9...

Kerékpárúton a Balaton körül,
Nagyszerű élmény, olykor kihívás,
Szívünk, lelkünk a Magyar tájnak örül,
Megérint – óránként – a változás.

Lankákon, dombokon a bringa repül,
Vizet! – óhajt, áhít több sóhajtás,
Tudatunk egy-egy strandtól meg nem szédül,
Állj, ott csobog... tiszta, üde, forrás!

Elfáradtam, ülhetnének tán vonatra,
Csábítóak az otthoni fények,
Jaj, Barátom, maradjon hát, holnapra!

Közös lett hitünk, közös az érdek:
„Bőrödet viszed, vihetem vásárra!”
S megfoghatnak-e, mondd, az értékek?

Baltoni anzix 10...

Beköszönök, benézek jövet-menet,
Keszthely – kertvárosi kisunokám.
Barátom, nézd, bátran jön-megy, lépeget,
Meghatott, dadog a szívem, a szám.

Nőjj, nagyra, s én számolom az éveket,
Bárcsak láthatna az Édesanyám,
Dajkálná kincsét büszkén a szeretet,
Óvná is a hűséges gardedám.

Óvoda vár, iskola, majd egyetem,
(Tán Keszthely dísze a Georgikon),
Útitársad a béke, a türelem...

Tündérek, regék, mondák, Balaton,
Mesékre is készülhet történetem,
Léghajóval átlépve gondokon.

Szóba állok magammal... (riport játékosan)

Magammal álljak szóba, mondjak bókokat?
Ismeretlen vízen végzem riportomat.
A tükörben néha látlak, ismerkedhetünk,
Gondolataink tán közösek és a hitelünk,
Kérdezz Te, s együtt gondolkodva felelhetünk.

Igazat mond az a tükör vagy esetleg mást?
Ha nem, összetöröm azt a foncsorhibást!
Szemben velem, ott lapít boldogságom,
„Kutyából nem lesz szalonna” – sóhajtásom,
Bánhatod ám hibám, bűnöm, gonoszságom.

Nocsak, nocsak, eljárógatsz tán kocsmázni...?
Asszonyod szoknyáján ülve sem kell fázni!
Dőzsölhet büszkén, örömeiben is Ámor,
Ha kavar, más érzést... a szerelmi mámor,
Majd rád virrad egynéhány szánom-bánom.

Nem, nem, az nem én voltam, csak tükörképem,
Most, bezzeg, bűnbánóan ül ott a széken,
Látod, lehet eső nélkül is elázni,
Szárak tónak száraz partján csónakázni,
Az ajtónál – néha – sodrófát találni!

Áll, vár – kivilágítatlanul – sorsára,
Mókára, csókra, tette, ostobaságra,
Megriasztva hűséget, felelősséget,
Vádolhatná (ágy alatt) a büszkeséget,
Vállald el, oly gyáván... a tükörképedet.

„Ki éjjel legény, nappal se legyen lepény.”
A lelkiismereted zsarol... a szegény.
Hát, kérdezz bátran, ne félj, én is megteszem,
Pörögjön lelkünkben a vád, a védelem,
S tán meg sem fricskáz minket a szeretetem.

M. Jósvai Éva

Bányagépzetszi mérnöként végeztem, néhány évig lelkesen dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után közgazdaságtant tanultam, állami hivatalokban dolgoztam.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, de írásba foglalás híján nagyrésztük feledésbe merült. Elsősorban novellákat és meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, egyet már késznek is nyilvánítottam.

Tizenhat éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, első vagy más értékes díjat, oklevelet, tárgy- vagy pénzjutalmat kaptam. Száznál több írásom jelent meg közel százharminc válogatásban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem gépészmérnök lányomat, valamint tanár kedvesemet és természetesen írok.

Sün Pite és az óriástorma

Közeledett a nyári szünet. Pitével, a cserfes sünkislánnyal folyton perelt az anyukája:

– Állandóan a barátnőiddel csavarogsz! Már egyáltalán nem tanulsz délutánonként, pedig az erdő történetéből még javíthatnál egy jegyet, az alma görgetése sem ment szépen! Bezzeg Mókus Mati segít a mogyorós gondozásában, Béka Biri minden délután sétálni viszi a kisöccseit, Pocok Piri és két nővére Pocok Mári néni veteményesét gyomlálták ki a múlt héten...

Az ilyen feddések elől persze Pite azonnal menekült kifelé a házukból, barátnőihez Sinihez és Tüsihez, de az utolsó szavak folyamatosan ott csengtek a fülében.

– ...Ilyet mi is csinálhatnánk, akkor legalább Anya leszállna rólam! Gondolom ti is hallgattok otthon eleget – hadarta a másik két sünlánynak az öreg tölgy alatt.

– Egy délután kapálnánk, gyomlálnánk, öntöz-nénk, és egész nyáron lehetne rá hivatkozni – sóhajtott Sini.

– Mindennap mehetnénk a strandra! – ujjongott Tüsi.

– Menjünk Sün Sára nénihez, ő egész tavasszal betegeskedett, teljesen gazos a virágoskertje! – javasolta némi gondolkodás után Sini.

Már vonultak is Sára nénihez, de az öreg sünyő nem volt otthon, kapuját gondosan becsukta. A három sünlány tanácstalanul ácsorgott a magas kerítés előtt, mígnem Pitének jött az ötlet:

– A nagy szomszédja Sün Amál néni is öreg és beteges, nincs már ereje rendben tartani az udvarát. Menjünk oda!

A sünkislányok átvonultak tehát Pite nagymájának szomszédjához, de Amál néni sem volt otthon. A kapu viszont nyitva volt, így beóvakodtak az udvarra. Bizony az öreg sünyő kertje nagyon elhanyagolt volt, a virágágyásban rengeteg volt a gyom, a veteményest egyetlen sor sárgarépa képviselte, még ősszel lehullott levelek is megbújtak itt-ott.

A sünlányok körülnéztek az udvaron, bementek a fészerbe és rövidesen kapával, gereblyével, locsolókannával felfegyverkezve indultak csatába a gyomok ellen. Igazából fogalmuk sem volt, hogy mi a gaz, a dudva és mi a haszonnövény, ültetett virág, de ez nem volt nagy probléma, hiszen Amál néni az idén nem ültetett virágot, a répát meg szerencsére mindhárman ismerték. A kikapált, kihúzgált gyomokat a kert végében halomba hordták, a répát meg is locsolták, a gyepet is szépen átgerblyézték, a szépen virító virágos gyomokat természetesen meghagyták. Elégedetten végignézték a munkájukon, készültek visszavinni a szerszámokat, mikor Pite meglátott a kerítés mellett egy hatalmas, hosszú zöld leveles növényt:

– Hú, ezt majdnem itt felejtettük! Vajon mi lehet?

– Biztosan gyom, virága nincs, és nem is szép! – erősített rá Tüsi.

– Nem illik ekkora gazt itt hagyni egy ilyen szépen rendbe rakott kertben! – zárta le a témát Sini.

Először megpróbálták kihúzni, nem sikerült, csak néhány levéldarab maradt a kezükben. Körbekapálták, akkor meglátták, hogy milyen vastag gyökere van, ezért kicipeltek a fészerből a csákányt. Vágták, ütötték, rángatták, míg végül egy hatalmas gyökérdarabot sikerült kiszakítaniuk a földből, bele is izdadtak rendesen, mire azt is a kitépett gyom mellé vonszolták. A nyomokat szépen eltüntették, a földet elegyengették, simára gereblyézték, visszahordták a szerszámokat, és a jól végzett munka örömevel vonultak haza.

Másnap Pite iskola után nagymamájához ment, aki rögtön nagy újsággal fogadta:

– Tegnap Tara nénéd a felső szomszédból látta, hogy szorgalmas sünkislányok takarítanak Amál anyó udvarán. A kapuban várta Amált, hogy elmondja neki a történeteket. Drága öreg barátnőm a könnyekig meghatódott, hogy milyen szép rendet tettek a gyerekek az udvarán, csak akkor keseredett el, mikor észrevette, hogy a kislánykora óta nevelgett, gyönyörű, illatos tormáját is kiásták a gyökere végéig, még a helyét is szépen eltüntették a kerítés mellől...

Mráz Erzsébet Irma

Nyírmihálydiban születtem, Hajdúnánáson élek. Régóta írok verseket, nyomtatásban először a Nánási Újságban jelentek meg, majd az Accordia Kiadó antológiáiban. Azóta különböző kiadók köteteiben, mesegyűjteményekben, magazinokban és három önálló kötetemben olvashatók írásaim: Vers-virágzás, A hegycsúcs messze van, Kérdezz, ha érdekel!

Sok oklevelet, díjat kaptam. Tagja vagyok a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek, a Cserhát Művész Társaságnak, a Magyar Nemzeti Írószövetségnek, tiszteletbeli tagja a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének, alapító tagja a Monoki Árpád Fejedelem Szalonnak és a Beöthy Művészeti Társaságnak is.

Fontos számomra a család, két felnőtt gyermekem és egy unokám van.

Csak itt élhetek

Ébred a Nap, játszik velem a napsugár,
megcirógat, vidáman táncol arcomon.
Kedvessége, lágy érintése ismerős,
ez az enyém, hogy elmúljon, nem akarom.

Színes fasor, az ősz ecsetje nem pihen,
varázsecset, csodás színeivel csábít.
Az avarban, talpam alatt egy ág reccsen,
elül a nesz, nyugtat az erdő, andalít.

Fagyok jönnek, a téli szél próbára tesz,
húsomba mar, olykor megtépi hajamat.
Nem haragszom, ünneplőt ad fűre, fára,
figyel közben, és összehoz családokat.

Már csomagol, mikor a tavasz rám lehel,
sóhajom száll, sebzett szívemet kitárom.
Hóvirág köszön rám, ébred a természet,
ittthon vagyok, érzem, ez az én világom.

Hiszem, itt a helyem, a Nap nekem ragyog,
nekem szól a csodálatos madárének.
Járhat vad szél, festhet az ősz, hullhat a hó,
itt élhetek, bárhol járok, hazatérek.

Hálás vagyok

Valami nyomot hagyott arcomon,
fájdalmamat ne lásd, nem akarom!
Az egész csak hajszálnyi mélyedés,
lelkemben csalódás, kételkedés.

Nem a sors hibás, az ember gyarló,
nem néz másokat, magánakvaló.
Nem számít semmi, neki jó legyen,
gond nélkül gázol át életeken.

Szakadásig dolgozhatsz érte, neki,
nem gondolja, kell cserébe valami.
Csak egy köszönöm, amely őszinte,
ha szívből jön, akkor van értéke.

Nekem az őszinteség nagy érték,
nem érdekel, kinél más a mérték.
Nem vágyom palotára, gazdagságra.
Nem való vagyok erre a világra?

Engem a szüleim így neveltek,
igaz, néha kigúnyol az élet,
de én hiszek bennük, jöhetnek rossz napok,
és minden szavukért nagyon hálás vagyok.

Fogy az út

Oly lágyan lengedez a kora őszi szél,
hatására pottyán a sárgult falevél.
A Nap még mosolyog, arcom cirógatja,
nem gondolok télre, a közelgő fagyra.

Ritkábbak a lombok, halkabb a madárdal,
nem vagyok szomorú, az vidáman szárnyal.
Talpam alatt szőnyeg, színes, vastag avar,
köröttem nyugalom, itt semmi nem zavar.

Nyílik néhány virág, látványnak kellemes,
nyugtatóan hat rám, szinte tökéletes.
De gondolataim nagyon messze járnak,
rég búcsút intettek nyárnak és madárnak.

Szép a kép, madárdal, szép az avarszőnyeg,
még a dér is csodás, hírnöke a télnek.
Most minden, amit látsz, az elmúlás jele,
pusztul fű, fa, virág, sok fának levele.

A hajam is deres, ahogy a fű reggel,
egyszer majd jön a jel, nekem is menni kell.
Fogy a mi utunk is születéstől fogva,
lelkünk mélyén tudjuk, ez az ember sorsa.

Bolyhos, szürke felleg úszik el az égen,
takarja a Napot, egy pillanat éppen.
Erre kószált kicsit, szétnézett a tájon,
sötét, kicsit lucskos, szeretem, nem bánom.

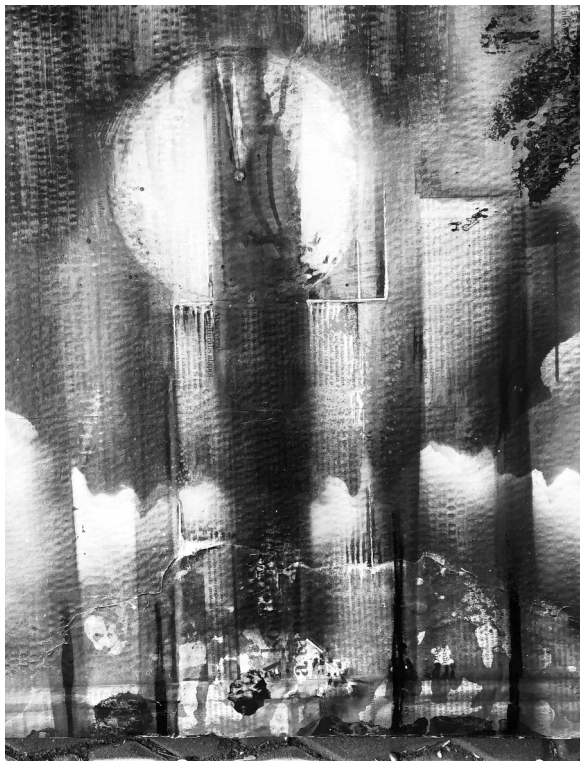
Nem késő még

Kopasz, száradó ágak között kószál a szél,
farkasszemet néz vele egy megsárgult levél.
A széle tépett, rajta harcok nyoma,
dér csípte, megfakult, de nem ostoba.

Ellenáll csatákban, nem adja fel,
tudja, hogy amíg él, küzdeni kell.
A színe halovány, ruhája rongyos,
az ereje számít, már más nem fontos.

Olyan, mint az enyém, a levél küzdelme,
élete addig tart, ameddig ereje.
Ha elfogy utunk a föld visszavár,
levél és ember is hazatalál.

Ködös, hideg este, hallgatom a csendet,
nem hallani most mást, csak fájó szívemet.
Szörnyű ez a világ, nincsen segítség?
Össze kéne fogni, talán, nem késő még!

Jön az este

Soós Katalin

Írásaimmal rendszeresen veszek részt irodalmi pályázatokon, aminek eredménye a több, mint két tucat kötet az írásaimmal.

A Kárpát-medencei Életmesék írói pályázat sorozata elsőként részesített „HŰSÉG-DÍJ”-ban.

Első kötetem Fél pohár aszú gyertyafényben címmel, a második A békák is tudnak sírni címmel elérhető az interneten.

A karantén alatt fiataloknak írt Tarlófutás című kisregényem is ott olvasható.

Ida néni

Anya csak annyit mondott :

– Legyetek jók! – és máris kint volt a ködös novemberi reggelben.

Nóri a díványon hasalt, az aktuális könyvét olvasta, így csak morgott valamit köszönésképpen. Márti csendben visszafordult a rajzaihoz, a karácsonyi kártyákat rajzolta nagy odaadással, amikor csengettek. Az ajtóhoz rohant és örömmel üdvözölte a nénit, aki szorgalmasan törölte a magasszárú cipőjét. A cipőhöz egy alacsony apró, idős asszony tartozott, mókás kalapka fedte a feje búbján lévő csöppnyi kontyát. Kezében két jól megtermett fonott kosár, kocsás konyharuhával letakarva.

– Szép jó reggelt, madárkáim! Szabad egy messziföldről jött anyókanak belépni? – csicseregte mosolyogva, miközben a két teli kosártól az előszobába lépve megszabadult.

– Láttam anyátokat, amint a templom melletti piactérre sietett, így hát tudom, hogy ma is egyedül leszünk. Mártikám csinálj nekünk egy finom teát, és amíg elszopogatjuk megnézzük és megtervezzük a teendőket, mit hagyott ránk Anya mai feladatokként.

Amíg Márti a teát készítette, eszébe jutott, Nóri miért nem szereti a nénit.

Ida néninek a bal hüvelykujja egy nagy bütyökben végződött. Bátran meg is kérdezte az okát. Bár ne tette volna!

A válasz örökre a lelkébe mart.

– Hát Nórikám én is mint te, sokáig folyton az ujjamat szoptam és később bizony ez így maradt. Ha nem vigyázol és továbbra is nagylány létedre még szopod az ujjad, a tiéd is ilyen lehet!

Nóri szomorúan nézte a kezét, de attól kezdve többé nem vette szájába az ujját. Ez nagy diadal volt, mert Anya mindent kipróbált Nórinnál, de semmi nem használt, a rossz szokás megmaradt... De Ida néni példája hatott.

Anya híres angol teáját, amit nem lehet tudni, hogy honnan szerzett be ebben a „plantateás” időben, csak a kiemelt kedves vendégek élvezhették a mindig finom rajzolatú porcelán csészékből. Ezt tette most Márti is.

– Ugye a nefelejcses csésze a kedvenced? – kérdezte Ida nénit.

– Látom nem felejtetted el, hogy mit szeretek. Köszönöm szépen, de igyunk és közben megnézzük, hogy mi vár még ma ránk.

Amíg a vékony porcelán csészékbe töltötte az illatos nedűt, előntötte a szeretet a furcsa kis öregasszony iránt. Igen. Ida néni már gyerekkora óta ismerte Apát. Sokat tudott mesélni a Magyarkeresztúron töltött gyerekkoráról és az ottani életről.

– Először is a birtok tulajdonosa a Cica nagymama sógornője, Leona néni volt és így ott éltek és ott nőttek föl a gyerekek, Apa és a három bátyja.

A birtokon az istállóban lovak is voltak. Apának is volt egy szép, deres csikója, aki csak az ő kezéből volt hajlandó, mint gazdájától, elfogadni a zabot. Mohóságában egyszer megharapta apa kezét, pontosabban átharapta Apa tenyerét. Volt is nagy izgalom, mert Apa jól rajzolt és szeretett festeni is, és ez a lóharapás igencsak akadályozta a festésben és rajzolásban.

Egyetlen kép maradt meg Apa műveiből az évek és a költözködések során. Ez az istállót és a környékén az udvart ábrázolja és a kép szélén Jeromos, Apa kutyája is látható.

Jeromos egy gyönyörű magyar vizsla volt, a képen is látszott milyen fejedelmi tartású volt. De hiába származott híres vadászkutya kennelből az ezredes nem vadászott, mert azt mondta: a háború alatt minden frontot végig harcolt, többször is megsebesült - nem akar több öldöklésben részt venni.

A trianoni döntés után Károly papa kérte a nyugdíjazását, így ő Viola mamával és a fiúkkal Miskolcra költöztek. A család szétszpriccelt:

Ottó bácsi, az apósa, a pozsonyi képviselő úr eladta a birtokot, a maradékot a testvérére Leona néniire hagyta és ő maga feleségével Szentendrére költözött.

Én is a magyarkeresztúri házban maradtam Leona néni haláláig. A szolgálataimért kapott összegből Apátok segítségével egy kis szoba konyhás kertes házba költöztem, és ezért meg a régi időkre emlékezve onnan, Érdligetről járok be néha napján segíteni Anyának, mert senki nem tud olyan tarhonyát, meg laskatésztát gyúrni, mint én és ez Apát mindig a keresztúri időkre emlékezteti.

– De Ida néni, olyan igazi barackos meg szilvás-gombócot is csak te tudsz készíteni a Ligetről hozott szilvából, meg barackból – lelkendezett Márti. – Ugye a nyáron megtanítasz gombócot főzni?!

– És csipetkét is!– szólt közbe Nóri.

– Na ne álmodozunk, Anya a ruháskosárban hagyott egy rakás vasalni-való ágyneműt. Ezeket be kell spriccelni, és összegombolygatni, hogy szépen kisimuljanak a vasolásban.

Segítsetek a nagy ebédlő asztalt leszedni és a vasaló pokrócot feltenni.

Nóri, te meg hozzálangyos vizet a kisvájdingba. Belemártjuk a tenyerünket és lerázzuk a vizet a kezünkről. Mutatom hogyan csináljuk.

Aztán újra feltekerjük a vasalni-valókat és visszate tesszük a kosárba. Kicsit szikkad míg a vasalóval kezelésbe vesszük.

Meglátjátok milyen finom a frissen mosott, vasalt ágyneműben aludni. És ha még szárított levendula szálakat is teszünk az ágynemű közé, meglátjátok az alvásotok is mennyire más lesz!

Felnőve a lányok a frissen mosott, vasalt ágynemű közé a mai napig saját-gyűjtésű szárított levendula szálakat tesznek, így emlékeznek a mindentudó bütykös ujjú Ida nénire...

Szabó Ibolya

Szabó Ibolya vagyok, Miskolcon születtem, jelenleg is itt lakom.

Életem során sokszor nekifutottam valami kényszer hatására az írásnak. Időnként rajzolok és festek is.

Először a Verseskönyv-be majd a Poet-be küldtem be a verseimet. Az Irodalmi Rádió kiadványában is megjelentek. 2015-ben pedig nyomtatásba került a verses füzetem, Törekeny Idő címmel.

Egy barát

Úgy egy éve tán...
átéltem lelkem
és a természet viharát.
Dúlt jajongott bennem
egy éven át,
de a sötétségből a fény
áttörte magát.
Újból utolért
valami természeti csapás,
de ez valami egészen más.
Ott álltunk pőrén a sötétben
nem volt bennünk szégyen, -
hogyan mikor és hogyan
fogalmazódott meg bennem
azt az egyszери
és megismételhetetlen
az a pajkos játéknak induló
vérezen komoly, hangosan doboló
túláradó szenvedély,
egyszerre alázatos és kevély,
melyből egy furcsa fordulattal
vette ki magát, – egy érzés
mit úgy hívnak – barát –!
Ha bajba jutok...
ma is hallom biztató szavát.

Tanulj meg...

A gondolat szabadon szálló élet,
az élet igaz hazugság, hazug remények.

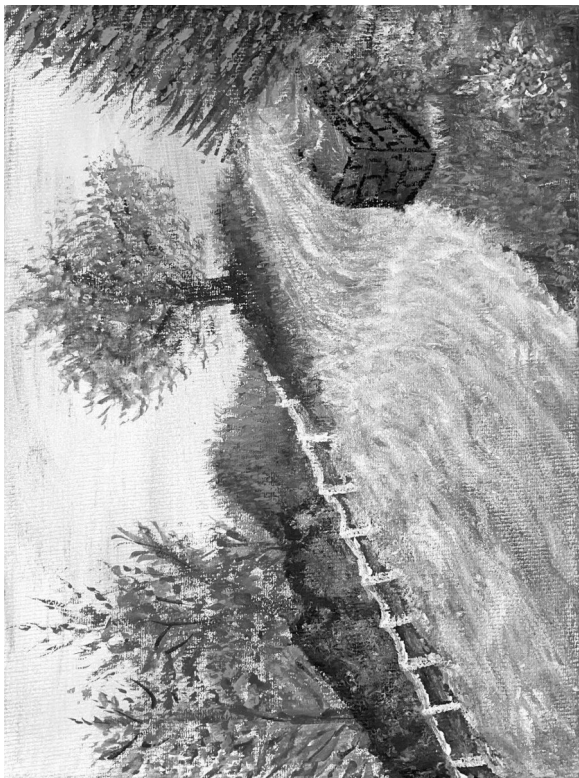
Tanulj meg hazudni magadnak és másnak
Visszhangja legyen a kacagásnak.

Tanulj meg sírni ha kell
s ragaszkodj mindenhez mi érdekel,

de nevetni tudsz-e majd?
Hang nélkül kiejteni a jajt,

mert hazudni mindennél nehezebb!
Életünk ettől lesz kevesebb.

Tanuld meg inkább önmagad.
Mindig csak ki vagy, az maradj.

A folyó

Egy játékos...

Valami fojtogat ha távol vagy,
ne menj még el maradj, maradj.
Szinte undorodom magamtól,
hogy így könnyörgöm neked,
s hogy odaadnám azt –
mi úgylis tied...

Pedig hát mi vagyok én neked?

Egy kislány vagy felnőtt nő,
egy síró kisgyermek,
vagy egy hitvány hitszegő?

Egy csókot kérő buta kis szerető

Kit ha kell ... – megkeresel –
s félreteszed,

ha aznap nem érdekel.

Kimondhatatlanul fáj,
fáj ahogy bánsz velem

hidd el ezt meg nem érdemlem.

Kell, hogy szerelemmel szeress –

– „Közös célunk nem lehet,

így hát nincs miért” – nem érdemes!

Ne, ne mondd, hogy mindez hazugság,
mert ami benned ég...
az csak a pusztá vágy!
Kutatsz a meglévő mellett
egy más után...
egy ide-oda dobható
bábu vagyok csupán.
Egy változatos játék,
egy feltételekhez kötött kedves.
Egy játékos, kinek veszíteni kell,
egy játékos, ki mást nem érdemel.

Utoljára

A szerelem olyan mint az öröklét
vágunk rá szüntelen ha érezzük hevét.
Aztán felváltja valami más,
az ösztönös akarás.
A szeretet! A remény?
Az élet bármily kemény...
mit hiszünk még akkor is,
ha percek vannak hátra,
mert az a híres...
„remény hal meg utoljára.”

Szarka Ági

A verseim is a ruháim. Amikor hordom őket, eltakar-
nak, védenek, melegítenek, esetleg hangsúlyoznak. Akár
úgy is mint a jelmezek. Álruhák lehetnek. Lógnak a foga-
son, vagy összehajtvá várnak, vagy csak lazán a szék há-
tán. Talán, így együtt, a stílusom tükrözik. Figyelő szem
maga előtt látja termetem. Még azt is észreveszi, miként
bánok ruháimmal. De milyen volt arcom, a ruha el nem
árulja. Azt is titkolja, hogy valójában miként éreztem ma-
gam a bőrömben, mit viseltem bennem. Az önarckép mű-
veimben szétoszlik.

Mester¹ hétköznapiakon

(az utolsó sikoly)

Schein Gábornak ajánlom

Bevezetés (kulcsok)

A képtárba készülődtem, és szólt a zene. Levettem a papucsot, hogy a cipőm fölvegyem. Elmosolyodtam. A képtárban a cipőmre kell felhúzni a papucsot. Gyerekkoromban, titokban, mikor a teremőr nem figyelt, csúszkáltunk a fényes padlón a papucsban. Úgy még jobban csúszott. Ruhát és kabátot kerestem. A verseim is a ruháim. Amikor hordom őket, eltakarnak, védenek, melegítenek, esetleg hangsúlyoznak. Akár úgy is mint a jelmezek. Álruhák lehetnek. – Közben folyton szólt a zene, **Bartók Bélától A Kékszakállú herceg vára.** – Amikor fogásra akasztom őket és a szekrénybe zárom, még néhány gyűrődés emlékét őrzik és a hőn-mérsékletemet még egy darabig. Lógnak a fogason, vagy összehajtván várnak, vagy csak lazán a szék hátán. Talán, így együtt, a stílusom tükrözik.

1 Születésnapomra Mel Gibson által rendezett, Passió című filmje mélységesen átjárt. Hatása alatt született meg a mondani-való.

Figyelő szem maga előtt látja termetem. Még azt is észreveszi, miként bánok ruháimmal. Egy elhullott hajszál, hajszínem mutatja. De milyen volt arcom, a ruha el nem árulja. Azt is titkolja, hogy valójában miként éreztem magam a bőrömben, mit viseltem bennem. Az önarckép műveimben szétoszlik. Itt egy vonás, ott egy tulajdonság. A képek, amelyek általam táplálkoznak, többet mondanak az emberről, mint az összes ruha.

Gyerekkoromban jártam utoljára abban a képtárban. Később csak könyvekben láttam képeit. Úgy emlékszem, a földalatti részben, lent az alagsorban, az ószövetségi képeket helyezték el. A földszinten az újszövetség képeit állították ki. Ahogy a képeket közelítettem emlékezetemben, **Nabukodonozor** állt talapzatán előttem. Arany koronával a fején. Koronája drágakövekkel kirakva. Mellvértje ezüstben csillogott. Lábszárvédője bronzból készült. A kivillanó agyag lábak roskadoztak. A mellette álló képen is ő látható, amint esztét vesztette és a réten a birkákkal legelt. A földszintről néhány kép élt élénken az emlékezetemben. **Krisztus születése**. A példabeszédek közül a **Tékozló fiú**. **Krisztus tanítja Máriát, míg nővére Márta az ebédet készíti**. A **bűnbánó Mária Magdaléna** képe. **Krisztus kiűzi a kufárokat a templomból**.

A képtárban az ismerős képek előtt időztem hosszabban, a többen átsiklott a szemem. A kufárok előtt álltam. Majd **Júdás csókját** néztem és elgondolkodtam. Kinéztem az ablakon. Egyre távolabb. A tekintetem a város szélén állapodott meg. A temető jegenyefái őrizték a „voltakat”. Őket is valaki megcsókolta? A képtárban **Hieronimus Bosch** képét vizsgáltam, a **Keresztvitelt**. Micsoda eltorzult arckokat festett. A lelkük tükrét. Gonosztevőket. **Krisztus a Golgotán két lator közt** szenvedett. A sok kín látása hajtott a legfelső szintre, a modern művészet alkotásai közé. Gondoltam, jó lesz látni az impresszionistákat. Hogy kifújjam magam, megnyugodjam, megálltam. **Pablo Picasso Guernicája** fogadott.

Otthon levettem a cipőm. Mezítláb léptem a szobába. (Nem akartam felébredtetni a „voltakat”.) Két világháború tépázta kabátom a fogasra akasztottam. Szüleim. Nagyszüleim a „voltak” házában. Meghallgattam a híreket. **2007. szeptember 11-e**. A háborúnak nincs vége. „Éjjel lesz már, mindig éjjel” énekelte a herceg. Az emberek nem tudnak békében élni, nyílt belém. Nem tudnak békében élni? Senki nem tanította nekik?

Emelet

21 éven felüli, előítélettől menteseknek

Jelmezem

I Igen.

Zsörtölődöm Veled,
mert oly régóta ismerjük egymást.

Kezdetben minden,
másként volt² az arénában.

Mikor bejöttél,
nyakadba ugrottam.

Kérdeztem:

Hoztál-e, szépséges királynődnek
rubintot hajkoronámba?
Hoztál-e gyűrűt, aranyból,
minden ujjamra jusson?
Hoztál-e égszín selymet, köntösömnek?
Arany sujtásosat.

Hoztál-e illatos kenőcsöt, testemre?

- Építettél-e katedrális,
- jegyesednek?
- Ajkadon zeng-e
- himnusz Nekem?
- Festettél-e oltárképet,
- szépségem megőrzésére?

² Ér, vérvonal, őskeresztyénség. Egyház, mennyasszony.

**Mondd, hogy csak engem szeretsz,
most és mindörökké!**

**Mikor szeretjük egymást
végre egybekelve már,
nászágyon becézgetve?
Ugye, csak enyém leszel?**

**S te csak álltál távolba látó,
izzó szemekkel.
Szegényen és szerényen,
indulásra készen.**

Utoljára,
**Ígértetem, a legdrágább rubintot
nekem adod, ha utadnak vége.³**

Szótlanul elmentél,
magamra hagytál.

- Véget ért a játék szeress.
- Csecse-becse.
- Elissza a tejet.
- Könnyen telítő eressz el.

~ **A** templomot porig lesújtom és
három nap alatt Isten ujjá építem fel.⁴ ~

3 Móra Ferenc: Aranykoporsó

4 „Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de a harmadik napon feltámad” Arámi tekercsek 1:1

Visszhangzott bennem,
holott egy hang sem hangzott el sehol.

$\left. \begin{array}{l} \text{Megkoldult} \\ \text{Megkondult} \\ \text{Csordult.} \end{array} \right\} \text{ legbelül a lelkem, } \left. \begin{array}{l} \text{csörrent} \\ \text{csordult.} \\ \text{csörrent} \end{array} \right\}$

Talán csak a Kolosszeum
tűnt elő az ellenfényben.

Éjszakákon át
virrasztva vártalak
sokáig. Bántam, hogy
mindig csak kértem.
Soha nem kérdeztem,
mi nyomja lelkedet?

Szeretnéd, ha lábadnál ülnék és
ámuló nagy szemekkel néznék Rád és
áhitattal, átszellemülve hallgatnálak?

Sokáig rejtőzködtél előlem, mint
a lila ruhás nő elől,
akinél minden elromlott és
mondták neki, keresse a Mestert.
Mindenhová elment.

Egy világvégi kislefalu
poros útján bekanyarodott,
fejét lehajtva benyitott
a vályogházba.

Kérdezte: Itt van a Mester?

Bent meg mind nevettek.

– Ó, az már rég elment.

Vagy azt mondták:

Sokára ér az még ide.

Ülj közénk! Vacsorázz velünk!

Nálunk lefekhetsz.

Ágyat vetünk neked.

Megtanítunk a sorskártya járásra,
ahol mindenért megfizetned kell.

Eget-ugat-éget

bőrön a bélyeg.

Ronggyá olvassuk,

ami másoktól elkendőz,

szíved kitépett kártyavár lapjait,

hogyan leved,

ha nem tesz,

fogról-fogra,

egyre jobb emberré,

magadnak való szeretet pléh arcképed.

Csak a csupasz

bőrön a bélyeg,

látszik póreségünk,

gyolcs inged eltakarja.

Szakadatlan, tépjük.
Ráfázunk.
Újra meg újra.
Csupaszon
rámára kifeszül.
Kiderüljön szíved magva
Mit rejt?

Az az igazság, hogy
a válaszolók sem tudták,
kit keres.
Csak tréfálkoztak rajta
és gúnyolódtak.

Mivel kitartóan kereste.
Akiket ajánlottak,
egy sem felelt meg.
Nem tudták mi baja.

Aztán többet nem látták.
Eltűnt egy nap.
Nem tudom, végül
megtalálta-e?

Igen.

Veszekszem Veled.
Mert Neked könnyű.
Mindenkinek megbocsátasz.
Sőt, meg is váltasz minket,
embereket.

De tudod, hogy mit teszel?

Ha Rólad van szó,
nincs helyed a földön,
ahol világrajöhetsz.

Betöltünk minden szobát.
Ha tetszik, Neked ott a jászol.
*Szennyessé tett,
gyolcs ingünkből tépés,
abba csavarnak,
bepólyálnak.*
Mikor közénk jössz,
pálmaággal megéljenzünk,
pár nap múlva már,
haláloed követeljük.
Letagadunk.
Csókkal elárulunk.
Ácsoljuk a keresztfádat.

Ki érti furcsa küldetésed?
Oly földöntúli dolgokról
beszélsz, rébuszokban.

A tékozló fiút hozod fel
példának, akit atya
vissza fogad.
Majd úgy beszélsz,
mintha az az atya
Atya volna.
Szakadék omlik,
tátong szívemben,
mintha az Én Atyám is lenne!
De hát akkor,
Engem is tékozló fiúnak tartasz?!

Nem! Mit képzelsz?

Én egész életemben
spóroltam. Mi lesz Velem,
ha vénségemre magamra maradok!
Talán majd az az emlegetett,
Atya vigyáz Rám?!

Nem. Én senkiben sem bízhatok.
Még a széket is
kilopják alólam.

Igen!

Igen, tékozló fiúk vagyunk.
Sőt, ha az atya visszafogad,
a testvérem vagyonát is
elpocsékolom.
Még az atyáét is.

Mit gondolsz?

Talán a te kedvedért,
Én megváltozom?

Soha!

De igen.

Próbáltam ezerszer.
De mindig
ugyanaz lett a vége,
mint az Újévi fogadalomnak.

Mennyivel könnyebb
felcsattanni a buszon.
Bent táncolni lehet,
a lépcsőn már
nem lehet állni sem.
Menjenek beljebb!

Én régebb óta
vagyok itt benn.
Nem árulunk
egy gyékényen,
sem egy sátorban.

Reménytelen küzdelem,
a hiedelmekkel.
Az észérv mit sem ér,
vele szemben.

Álljanak fel!
Kismama áll karon ülő
gyermekkel.

Én csak másért harcolok.
Te is ezt tetted!

Ostorral ütted ki
Atyád hajlékából
kufáraink, kalmáraink
és adóevő közvetítőinket.

Látod, magasabbak
tőzsdepalotáink, mint
Atyád házai!
Kék égbe meredély, sötét ikertorony.
Pénz nyelveinken felhangzó.
Két égbe, mered éjsötét, ikertorony.
Pénz nyelveinket összekuszáló.

És amikor nincs igazam,
Nekem akkor is igazam van!
Mert nem bírok veszíteni.
Muszáj mindig háborúzni.⁵
Az ezredfordulón,
reméltük, hogy angyal száll el.
Békét csinálunk.
Áhítattal néztük az eget.

5 Az élőlényeket a túlélés felé mozgatóerő a természetes szelekció.

És fegyverek dördültek a csendbe,
eltalálták a békegalambot,
agyaggalambként a földre hullott.
A sérthetetlenség mítosza
leomlott.

A tőzsdepalotát
lerombolták!
Isten ujja vagy
ördögi elmék?

Váltópénzeink zavarosban,
elúsznak az árfolyammal.

Siva-tagjai táncolnak.
Ráboruló árny-hiány,
megsemmisítő vágy,
Nirvánánk.

Az álom békéről és
jóságról elszállt.
Visszhang volt a válasz,
a keserű valóságra.

Igen, ilyenek vagyunk!
Kannibálok!
Húst és vért kívánunk!
Mohó, csillapíthatatlan
az étvágyunk.

A Te tested és véred
 egyék-igyák-változtassák
 csak a követőid.

Az nem kannibálság, mi?
 Micsoda az?

II

Egy csepp víz
 a Föld porába,
 agyagtestet hoz létre.
 Jelet az edényen.

Kicsi kiégetlen edényeket
 néptengerbe dobnak,
 egyedisége feloldódik benne,
 tömeghatás alá kerül.

Milyen tó,
 a ringatója?
 Hová viszi
 a közszellem?
 { Sártengerré } lesz?
 { Sártengeré }

Ne csodáld, hogy
 a kereszthez szögeztünk!
 Sőt, be is kötjük a szemed
 a kendővel.
 Ne lásd, hogy játsszuk,
 kisdéd háborúságunk.
 Mi közöd hozzá!

Hiába lettél ember,
 állításod szerint Neked
 van, Isteni atomeredeted, ezért
 Te ezt soha, soha
 meg nem értheted,
 az utáztat⁶ mit érez,
 akiből épp csak a lényeg,
 egy szikra eredetiség,
 maradt ki.

A szikra tűz lényegű.
 A lángban ereje,
 újra egyesül.

Agyagkorsóba
 Leheleted akaraterő,
 formába hoz, tart.

Tartóban olaj világol.
 Akaratosság árnyék harca.
 Kié a tartó? Kié az olaj?
 Kié a cserépdarab?

Életidőnk alatt,
 épp csak kiszárit.
 A kiégetés fáj.
 Meggyújtott
 áldozati füst száll,
 szemembe,
 nem az égbe, Istenhez,

⁶ „Saját képére és hasonlatosságára teremtette” Arámi teker-
 csek 1:5

marja a kiszemelteket,
 elemésztő halál.
 Félelmet szül,
 minden világrajövetel.
 Így milyen is,
 teljesen embernek lenni?!
 Szennyest hordani?

Neked még a kendőd is,
 teljesen tiszta, eredeti.
 Képmásod imádjuk rajta.
 Mintád nyomán szobraid
 faragjuk fából-kőből,
 öntjük ércből és bearanyozzuk,
 ○ mert a Római Birodalomnak mindig
 * Istenszobor kell és csoda.
 Készül a másolat másolata.

Nem boldogabb-e a vak,
 kinek kifejlődik a belső látása?

Csak a választott nép
 aranyborja, ami kihívja
 haragodat, mert az agyaggalamb?
 A kiégetett agyag korsó
 üres cserép lehetőség,
 önmagában.
 Agyagtömegből kimarkolva,
 {kezében van, saját sorsa
 formálja.}

**Nem hordoz tenyerén.
Nem oltalom,
minden bánalomtól.
A mélységes fájdalom,
javára válhat,
a tanösvényen.
Benne {megérő} irgalom,
áldottá tesz.**

Cseréptörés után,
az új életminőséget,
az életen át hordozott,
tartalom határozza meg.
Színültig üres korsóban,
időzárvány keletkezik.
Cserépdarabok,
újra porrá lesznek.

És Isteni tárgyi hagyatékod híján,
a kutató értelem, hogy találjon
megfogható tárgyi adatokat,
tényeket, hogy valóban
léteztél-e?

És tárgyaid,
miket Isteni erőd átjárt,
micsoda energiaforrás!
Elemészteni nem bűn-e?
Sokkal inkább nem imádni kell-e?

Ez a mag, vagy
amit a vak ember lát,
az életre hívó tanítás?

Szentesíti a csoda
a túlvilági erőket?
Láthatóvá teszi?
A báméskodó közönséget,
szórakoztató illúzió?

A csoda mindig,
többlettel jár,
nem lehet megmagyarázni,
a lélek megkondul tőle.

Lelkemet formáló tanításod,
hogy nem folytatom
az indokolatlan és értelmetlen
felhalmozás gyakorlatát,
hanem az egyensúlyt keresem.

Egy ingem hordom,
egyet szekrényemben tartok,
amikor bőrig ázom, váltok.
Harmadikat szétosztom,
annak, aki építkezni kezd,
megtalált tervrajzok
bizonyossága szerint.

És mégis, azok akik
saját gondolatmenetük körül
forognak, egyhelyben topognak,
szívhangjuk nagyon utca zajjal teli,
bizonytalankodnak,
mindenben kételkednek,
a kutató elmétől várják,
hogy magyarázatot adjon,
a csodára, de {azzal sem érik be},
a válasz, mert ellentmondásos,
majd az álom hoz enyhülést,
a kényszeres gondolkodásra,
elcsöndesül benne a visszhang.

A csodára éhes,
fejlődő gyermeki-
szervezetek mérhetetlen
energiát fogyasztanak.

A bűnbánó, engesztelő áldozat
forrásából élnek,
amivel a megtett utakat
tisztára söprik és
a jövő útjaiért könyörögnek.

Az ösvényt szélesítik, hogy
a közösség tömege,
kitaposott úton,
száguldhasson rajta.
A felvert por eltakarja
a Napot. Éjszaka van.

**Reflektorral világítják be az utat.
A régi térképek szakadoznak.**

A gyermekkor végére,
elszemtelenedve átesnek,
az ifjúkorba felnőve,
szóváltásokon át.

Mit teszel!
A természet rendjébe,
beavatkozol,
a halottat feltámasztod!
Felfüggeszted
megalkotott szabályaid,
az olló szétnyílik.

Teremtőm!
Az innenső part,
oly esendő.
Megrémít.
Nem vesszük észre,
hogy a természet rendjébe,
felkészületlen,
kezdünk beavatkozni.

Magunk akarunk
élet és halál
felett rendelkezni.
Azt hisszük, hogy
ezt képesek vagyunk
teljesen kézben tartani.

Már látom a visszás tükörben,
az agyaggalambot.
Micsoda visszaélések,
szülehetnek ebből,
ha hagyod.

Mi a csudát művelsz?
A szemem káprázik.
Bűvészkedsz vagy varázslat?
Nem hiszek a szememnek.

Egykor látott tanításod,
a gyakorlattól eltávolítják,
tantételekbe skatulyázzák.

Van akit,
tétéles tudása,
szent meggyőződése
hajtja,
szellemi párbajra,
sarkallja,
úton-útfélen,
vizsgáztat.

Nehéz a kemény-kenyere,
könnyű a kalásza,
magasan hordja,
nem hajlik le,
az emberekhez.
A megbotlottat buktatja,
folyton hibáztatja.

Tűzzel tisztítják,
elégetik,
a nem tetsző nézeteket,
eretnekeket és
kiközösítetteket.

Átviszel a tűzön minket?

Mivé lettek példázataid?
Hová tűntek
minden körülményhez
pontosan illeszkedő
allegóriáid?

Szeretnék hinni,
a szívemnek,
kvintesszenciád
gyermekágyi-jászlának⁷.

Bármily megszámlálható végtelen
az energiaforrásuk, a Nap,
egyszer kiapad, ha
nincs a jövőért hozott,
önkéntes áldozat.

Ha nincs aki új ösvényen
elindulna, melynek során,
fokról-fokra felismeri,

⁷ Jézus betlehemi jászolban született. Betlehemi gyermekek mészárlása. Semmelweis Ignác felfedezése előtt sok anya meghalt gyermekágyi lázban.

– mintha mindig tudta volna –
a védett tervrajzokat.

Kiapadó forrásból élni,
még nagyobb áldozattal
lehet előbbre jutni.

Felnőtté érve meglátják és
elvégzik a munkát és
figyelnek a kiöregedett, megfáradtakra,
megadják a végtisztességet.

III

Írásjel

Minden létforma
Belőled ered,
Temagad Vagy.
Tudatunk Atyja Vagy,
hatalmad van
minden létező felett.
Minden érzés és gondolat
egyszerre, egyidejűleg
Vagy.

Gyermek szinten {tartott}
értékrendünk.⁸

Azért jöttél közénk, hogy
szemünk láttára
felnőtté alakulj.

8 A természet közeli (archaikus) népek képesek az egységet, a szellemi szférákat meghallani. Eltávolodva a civilizáció felé, a saját hang zaja elszigeteli a gondolatokat.

Leoldjad a gúzsba kötő
félelmet,
indulataink gyökerét.
Gyakoroljuk a szembesítést.
Átélted gyermeki léted,
{bennünk emlék ezzel.}
Az értékrendünk
felemelted.

Alatta akarunk
átbújni.
Mit teszel velünk,
ha felnőtté {értünk} és
úgy hibázunk?

Atyánként mindig
értünk felelős maradsz,
magunkhoz láncoltunk
örökre gondolatainkkal.
Hiába hallgatsz és
hiába fordítasz hátat.
Azzal is tanítasz.

Gondolatokat ébresztesz bennünk,
az anyagon átszűrődve,
nem minden
gondolatunk {ölt} értelmet.
Elvetélt gyermek csoport,
fehér rózsák csokor.
Keresztül

Vágtató vész árnya, – Vágtató vész árnyak,
 hatalmasodó vadló, – **mutató árny** – rohamozó vadlovak,
 rip-rop széjjel tapos. – benn agyon taposnak.
az úton.

Érthetetlen marad.

Milyen is tényleg
 embernek lenni?

Az értelem
 gondolatokba mélyül,
 összefüggést kutat,
 mintázatokban.
 A megtalált szabályosság⁹,
 csodálatot ébreszt,
 a szépség új értelmet lel¹⁰,
 szinte hitet érez.
 Honnan ered?

Gondolataink
 célt keresnek.

Erővonalaink

Az akaraterő miénk.
 Hajt,
 megsokszorozza
 fizikai erőnk,
 célra vezet,
 Feléd vagy ellened.

9 Tudomány

10 Művészet

Elértelmetlenedő
célunkat akarjuk,
minden áron, ha szét is hullik,
az legyen amit Én akarok.

Mikor Tőled távolodunk,
magunkba zárulunk,
Nélküled céltalan,
hányódunk az Életben,
ösztönök irányítják
tetteinket.
Ősi félelmek ránk törnek.

Vég közeli veszélyben
felgyorsulnak a gondolatok,
kinyílnak a lélek csatornái.
A lelkierő nem harcol,
csak menekít és elvisel.
Egymást keresik.
A tudás őrzői
mindig megtalálják egymást.
A lelki csatornákon keresztül
szellemi erők hatnak ránk.

Milyen is végleg,
embernek lenni?

A halálban
felbomlik a test
szövege, öltözéke,

belehal az egyén
szervezete.
* Hús vacsora.
Csontja
porlad.

Így milyen is,
embernek maradni?

A szellem világa
lélek-bejáratlanul,
zabolátlanul elszabaduló,
őrült sebességgel vágató,
vadlovak elragadtatnak.

{Többé senki.
Nem érti szavát.
Szó-katlan ég.}

Karizmatikus személy,
egy közösség,
ismeri az elragadtatást.
Közös erővel,
visszahozhatja,
a lélek-bejáraton át.

A lelki csatornákon keresztül,
átjáró,
áhítatot kelt,
hitet érez.

Nagyra növekedő
 lelkierő előtt,
 * az akaratosság
 leteszi a fegyvert.

Erővonalad

A szellem túlvilága,
 Temagad Vagy.
 A szellemierő
 Tőled ered.
 Hatalmad van
 minden létező felett.
 Értelmünk Atyja Vagy.

{Kit tagadhatsz?
 Mikor hazaindulunk.}

Elvetélt gondolataink
 új formába költöznek,
 visszaköszönnek.
 Felismerjük-e?

Egyes-egyedül magában.
 Halálban.

Párhuzamosok
 kezdőpontban találkoznak.
 Onnan saját irányukba
 távolodnak, megtett úton
 vissza-vissza tekintenek,
 egymás arcába.

Eszmél-éled
egy szervezet közössége.

*

A kertész kezében
fehér – töről metszett –
rózsa van.

Aki látott
felnőttnek,
megérkezett
a következő szintre.
Felelős önmagáért és
felelős másokért.

Írásjelbe zárva

Mit teszel velünk,
ha testben felnövünk és
lelkünk gyermekded marad?

Csúszunk-mászunk
a földön.
Meg sem próbálunk
a mértékszintbe kapaszkodni
és felállni.

IV

A tömeghez verődni az a szint,
ami megvéd vagy eltapos,
ahol a tervrajz fel nem fogható,
csak egy álom.

Egy meg nem fogalmazott
gondolat.

Kikel-e a mag,
a víz, földnek mélye és
napfény hatására?

Vagyis milyen igazán,
teljesen embernek lenni?
Arany koronával,
gyémánt ékkövel,
ezüst páncéllal,
bronz lábszárvédővel,
agyag lábbal?
– és fa karddal.
Talajszinten állni,
földbe gyökerezni?

Küzdeni és folyton
porba hullni és fájni,
a csillagok messzesége,
gondolat ereje hozzá elrepít.
Az éj sötétje,
lélek{be}árnyaló,
vonzása nem enged,
a földmagnak.

Száraz égen
villám hasít át,
a fennen hordott koronán.

Mennydörgés robaja
felrázza a déli,
 téli, éjféli álmát alvó,
 almát evő,
büszke, megtiport nemzetet.

A fáklya világít,
melegít és éget,
eleredő permet
nem oltja el.

Olajréteg lebeg
a vízszíneken,
szítja.

Tüzet adtál nekünk,
– az atomi részből –
a jászlat körülálló barmok
értelmét meg nem haladó
lényeknek,
és gyilkos gomba-felhőt,
robbantottunk az égre,
felelőtlen, tudni vágyó,
kíváncsiságból.

Felgyorsítottuk, tökéletesítettük
az utat megsemmisítésünkhöz.
Nirvánánkban Siva tánca.
Porszem sem marad szemében.

Ezt a halált szorzó,
almát nem Éva adta.

Öregedő, töredező,
repedező,
megrögzött szokások,
építménye,
dacol az idővel,
új szeleknek ellenáll.
Akaratok, érdekek,
egymásnak feszülnek,
felnőttek is hibáznak,
felcsap a láng,
rombolást követő
pusztulás nyit új utat.
Nagyon drága utat.

Hatalmi harcban,
elpusztítottunk,
két nagy várost.

Nem válaszoltál,
hangos mennydörgéssel,
tépázó-ráfázó
gyermekeidnek.
Mindent Lehet?!
Hol Vagy?
Nélküled üres,
és hideg a világ.

Csendedbe költöztél
előlünk

Belefásulunk hiányodba,
óvatlanul,
balesetet idézünk meg.

A baleset,
negatív csoda,
mindig veszteséggel jár.
Keressük, hogy mi okozta,
és ki a hibás?

Feszegetjük a genetikát.
Klónozással akarjuk kivitelezni,
a testnek feltámasztását,
ne kelljen elviselni,
szeretteink halálát.

A szeretet jogán,
minden vágyunk, hogy
gyermekeink és embertársaink
magunkhoz hasonlóvá tegyük.

Az ikerszemélyiségekkel
összemossuk a sokszínűséget,
piszkos szürkére.

Sokszor nem értjük
a különbözőséget.

Halmozzuk szennyeseinket.
Gondolni sem merek arra,
hogy alkatrésznek tenyésztik,
vagy hadseregnek szánják.
Hiszen nem sújt le ránk,
láng pallosod.

Nem mondhatod, hogy
mégis szeretsz, különben is
mire mész vele?

Ha tényleg szeretsz,
küldd Isteni, szubatomi,
legkisebb részed,
tűzben egyesített,
egy szikrányi eredetiséged,
növelje nagyra lelkierőnket.

* **A**zonosságot átélhessünk Veled.
Vér a véredből.
Lélek a lelkedből.
Erő az erődből.
Parány: Arány,
mindenséged bennünk.

Ha értelem nem,
a lélek emeljen följebb,
a barmok fölé.
A lélekzet járjon {át,
alakítson!}

Mit tudhatsz rólunk?
Tényleg tudod, hogy
milyenek vagyunk?

Persze, hogy tudod.
Életünk rövid,
ezért türelmetlenek vagyunk.
A rész nem elég,
az egészet akarjuk,
egyszerre.
Emiatt sírnom kell.

Mindent tudsz.
Azt is, hogy
Hozzád tartunk, Tőled.

Perlekedünk Veled, ha
minden léptünk irányítod.
Hagyj már szabadon végre!
Veszekszünk, ha magunkra hagysz.
Miért nem segítesz már?
Mindig jajszó a vége.

Könnyek, Uram, könnyek.
A világgá ment
világtalanná vált herceg
hatodik ajtaja nyílik meg.
Elnyel.

A földi utadnak vége.

Ránk hagyta,
az egész keresztet,
egyszerre.

*Sebeket ejt.
Gyolcs ingedből tépés,
abba csavartak,
leoldódott Rólad harmad nap.
Kötszerünk.*

A te órád megállt.

A miénk hol késik?
Templomunk még mindig
romokban hever, mert
nem tudjuk eldönteni,

odvas fogat ki fogért,
lélekharang háborít,
szemet szem mért,
tűfokon átnézéssel,

– **m**eglátott összefüggéssel,
két torony két városért,
lyukak az idő szövetén,
fogakat szemért –

Egyetlen kincsem
a nincsen.
Új álmokat festek
az éj vásznára.
Befoltozza
a elrongyolódásokat,

és még mindig,
azután is,
nem tudjuk eldönteni,
kié legyen?
Szemfedője.
Utánunk.
Tűzőzön folyosó
kilyukad ózonlyukra.

Belőle származó hatások,
elváltoztatások az eredetin.
Emberi módosulatok.

Az életképesség mérlegén.
Égen.

Génekbe íródik.

Túlburjánzó sejtektől
éhen halnak,
ha nem szabályozzák
időben.

Pusztán létből táplálkozik,
szükség fokán,
nyomás alatt,
szabadulás vágygal,
megerősödő szellem,
Földet átölelve,

többség értékét megőrizve,
alvó csoportként,
vándorol időben,
évtizedek-századokig,
míg egyszer csak felébred,
vezetőikkel a szélben,
szerte áramlanak.

**Képesek lesznek-e
élni a lehetőséggel?
Intelligensebbek lesznek-e,
mint a gépek?**

**Nem elég várni,
de az időt
felismerni kell!**

**Kitartó figyelme
nem fáradó módon,
köti addigi méretnél,
nagyobbra felépült,
megkövült szokásokhoz,
hanem kész
a változásra.**

**Észreveszi, ha
medve {bujt}
a málnásban.**

Önszabályzón,
jól működő szervezet,
a Világ tartószerkezet-váza,
fejlődik egyelőre.

- Vége tért.
- Valósággá váltott
- szeretethez.

Jóváhagy ott.
Bélyegződön
véred a pecsét.
Döntenünk kell!

Véred a legdrágább rubint,
és most ettől fáj a fejem.
○ Régi könnyel telt eresz.
Vadlovak széjjelfeszítenek.

Rányílik
Siva harmadik szem sugara,
mivel látja,
a távoli és keleti szimboliztikát.

Véres rózsaszírom
futószalag-szőnyeg
a megsemmisülésbe.
Lelkemig gázol,
szögesdrót koronám.
Én erőszakoltattam, hogy
nekem add.

Értünk folyik. Nem kell!
 Vedd vissza, kérlek!
 Nem végződhet ez így.

A férfiak nem szeretik a könnyeket.
 Magukban tartják keményen és
 nagyon dühösek érte,
 trágár beszédben,
 öntik ki érzelmeiket.
 Harcra felajzva.
 Torkuk szakadtából bőgnek.
 Inkább vért ontanak,
 véred{be}iszák.

A könny női dolog.
 Érzelmi zsarolás.
 Keletlen-kováasztalan,
 eláztatott kenyér,
 ősi fogukat –
 – veszítetteknek való.
 Kinek kell, ilyen test?

Az új fog, mindig
 friss hústestet,
 kíván rágni,
 nem nyafogást,
 hallgatni folyton.

{**H**angtalan sírok.
 Te temetlen.
 Őrzöm.}

Lábad mosnám könnyeimmel.
 De már kiszáradt égő szemem.
 Megkérgesedett a szívem.
 Belefáradtam a világba.
 Unalmas lettem, mert
 már csak veszekedni tudok.

V

És mégis,
 kéreg alatt,
 a felébredt hálát,
 hordozom legbensőmben,
 mérhetetlen
 telhetetlenséggel szemben,
 mióta túl jutottam
 a világvégi kislelu
 poros útján.

Jelmeztelen

Ajándékok Életem.
 Meglepetést tartogat,
 számolatlanomra,
 minden alkalommal.

Ezért mégis egy régi
 zsoltár zeng szívemben.

Az orgona
 lila { korállt
 korállt
 korállt } szerev.

Láthatatlan kezekkel játszó,
lelkeken megszólaltató
műveket.

Valamikor, ősidőkben
az én szívemben is
kendőzetlenül
égett a szeretet.

**Ősidőkben tudtam,
mi az az Agapé.**

Már csak kihulló hajammal,
törlöm lábadról az esőt és a port,
szeme-remegő záporban,
illatos virággal,
áztatom ruhád,
készítem ételed,
nem söpröm el,
lépteidet.
Fejlesztem,
növekvő gyermekeinket.
Láthassák,
Nazca-vonalaid.

* Fogadd el kérges szívem.
Magját egyszeregy virágnak,
Madár röptének.

Csak repülni szeretnék
a fény felé,
csak szirmaim tární Feléd és
semmit sem mondani,
mindent szívemben érezni.

Lágyan ringatózni,
szelek szárnyán,
érezni, hogy létezik,
jobb lét, valahol.
* BölcsŐdal.
A pihe könnyű.

Ahol Te élsz.
Lelkem ott kondul.
Az életemben
a kezdet és a vég.
Minden álmon Túl.
Madártoll.

Nyoma
a hófehér papíron.

Tabula rasa.
Minden szívben.

* A Lélek magja.
BEAVATÁS
Csodálatos Világot alkotna,

ahol egyaránt mindenki,
képes volna,
áldozatot vállalni érte,
ha kell.

Nem keltene több vizályt vér,
test-vérvörös csoport ellen csoport vörösvér-test,
hanem összekötne,
egyetlenegy
külső-belső Szövetségbe.

Érzem lelked,
jóságát és tisztaságát.
Harmat-cseppek.
Mégfürdöm Benned.
Lelkem tiszta,
{mint a} gyermek.
Felnőtt gondjaim
nem zárnak magamba.
Nyitottan Rád figyelek.

Égi nyelven,
beszélsz velem.
{értem}
Gondolat-csomagok,
áramlanak,
Tőled és köztem.

Mikor ideje érkezik,
kibontom,
és elolvasom.

Csoda az,
amikor,
két ember,
egészen máshonnan,
elindul nagy garral,
harcra kész parázssal,
bottal kezében,
rengeteg erdőben,
homályban-sötétben,
mégis amikor,
ott állnak,
szemben egymásnak,
pedig,
heves indulatok kavarnak,
valahogy szétoszlik,
közös felhőbe,
egymás érzelmeire hangolódnak,
lerakják gerendáik.
Szemük tisztáskép,
világosan alakít.

*
Egyezsége jutnak,
*az igazságosság, méltányosság és
arányosság szellemében.*

Őszülten,
nem jögarukra,
hanem mankójukra,
támaszkodnak.

Megfontoltan haladnak.
Ez a Csoda.
Magukénak érzik,
a megegyezést.

A mindenben élő,
egyetemes törvényerő,
zsigereik mélyén,
vezérli tetteiket.
Nem vesznek el,
értelmetlenül,
elfolyó időben,
a jog útvesztőiben,
őserdőben.
Nem fognak,
nem akarnak,
békében háborút folytatni
paragrafusokkal.

* **Az** írás szerint
élnek.
Érett, felnőtt fejjel,
felelősséggel és
tisztelességgel.

* ... és a bot kivirágzik

Ámen

Budapest, 2007. december 3.

Budapest, 2010. február 11.

(Floriana, 1961. február 11.)

Budapest, 2013. október 18., Lukács napján – 2014.
február 25., Géza napján

Az öncenzúrázás Budapest, 2014. május 29. Magdol-
na napján befejeződött

Budapest, 2014. július 20., Nirvána

Budapest, 2014. augusztus 15., Hála

2014. szeptember 4. 14:00 Utolsó simítás

2015. március 4. Fogazat

Schein Gábor – Esernyők a Kossuth téren -- hatása
2015. március 15-21. – április 22.

„Menjetek el, tegyetek tanítványá minden népet”
Arámi tekercsek 23:4

Kápolna a hegyen

Szege di Melinda

23 éves vagyok, hajadon (hajamon). A Fazekast és az Apáczait sikerrel abszolváltam, melynek során az e-Fásli feltalálójaként exponáltam magam. A brexitből kifolyólag Maastricht-ba jöttem egyetemre, ahol orvos-biológiai szakra járok. Közben laborban lögybölök, Alzheimer-es startupban üzletet építek és organizálok egy hemato-onkológiai MI projektet. Tudok írni és olvasni, valamint filmeket nézni. Szabadidőmben eszem. Irodalmi szempontból a megértett kortársak közé tartozom, de önálló kötetem még nem jelent meg és a drámámat sem adták elő, pedig bombasiker lenne.

Isá, ez miü isémük!

Fegyveres lovasok tízezrei haladtak lépésben a ligetes pusztában. A nagyjából százfős előőrsöt három vezér követte, akiket már messziről fel lehetett ismerni díszesebb páncéljukról: Árpád, Tas és Töhötöm. A menetben néhányan gyalog vezették a felmálházott, tömzsi lovakat, rajtuk nem is volt páncélzat, hogy könnyebben haladhassanak. Minden száz lovasra jutott egy ökör-vontatta szekér, amelyeken vizet, ennivalót, valamint a jurtákhoz szükséges nemezlapokat és merevítő rudakat szállítottak. Az egyik ilyen szekéren ketten utaztak: a hajtó és a váltás. Utóbbi éppen ébredezett a nemezkupac tetején.

– Ott vagyunk már?

– Kezdesz idegesítő lenni! Az első két évben még viccesnek találtam.

– Mitől vagy ilyen feszült?

– Évek óta nem gyújtottam rá.

– Aztán miért nem?

– Hiába ültetek dohányt, mert mire levelet hoz, mi már tovább is álltunk.

A hajtó odakiáltott egy, a csapattól tisztos távolságot tartani próbáló mezőgazdasági munkásnak:

– Hé, atyámfia! Kik laknak erre?

Amaz széttárta karjait, mintegy jelezve, hogy egy mukkot sem ért.

A hajtó megpróbálkozott másképpen is:

– Legyen idvez atyja-fia! Kik házoá vogymuk?

A váltótársa felnevetett:

– Miből gondoltad, hogy ha nem tud magyarul, majd megéri a titkos nyelvet?

– Mit tudom én, csak ezeket ismerem. – felelte a hajtó.

– Hogyan fogsz boldogulni külföldön, ha nem beszélsz más nyelven?

– Miről hablatyolsz?!

– Pont erről! A “hablaty” szó is spanyol eredetű. Mint az közismert. Persze nekik könnyű, ők időben honfoglaltak, most már tudnak értelmesebb dolgokkal törődni.

– Mi nálad ez a nyugat-mánia?

– A nyugati országok gazdagabbak, mint a keletiek. Sőt, egy ország nyugati fele is gazdagabb a keletinél. Ezek tények!

– Dáriusról hallottál már?

– Demagóg!

Közben Árpád a nyeregben felállva a távolba mutatott.

– Mi az a kőrakás, mi ottan magasodik?

– Ó, ez csak valami ezeréves rom, még a rómaiak hagyták maguk után. – válaszolta az egyik testőre.

– Aztán mire használták?

– Abban ott vizet szállítottak.

– Talán, mert nem ismerték a csikóbőrös kulacsot.

- Amott, a másikban meg laktak.
 - Én földvárat akarok, annak jobb a hőszigetelése.
 - Remek is az! Kivéve eső esetén. – mondta a testőr.
 - Persze, eső esetén nem az igazi. – ismerte el Árpád.
 - Vagy hó.
 - Hó vagy eső egyre megy! Tavasszal, azaz tavasz végén viszont ideális. Nekem olyan kell!
 - De ízibe, Uram?
 - Dehogy, csak ha már kialakult a hosszútávú koncepció. Most elég, ha sátrat verünk.
- Az előørs jelentette, hogy a környéken nincsenek idegen fegyveresek.
- Amint a Nap vörös fénye bearanyozta a felhők alját, meg is kezdték a tábor építését.
- Árpád, mint rangidős, jogot formált a beosztás kialakítására, amely megnevezi a különféle tevékenységek felelőseit.
- Ki hibádzik? – kérde Árpi bácsi.
 - Huba!
 - Ond, ki ne mondd! Előd lesz a kondás, cölöpöt majd Kond ás.
 - Nem, Töhötöm.
 - Nem-e? Amúgy tán szögedi vagy?
 - Mifene az, hogy „szögedi”?
 - Most még semmi, de idefelé jövet volt időnk kitalálni pár városnevet.

Mint az előbbiekből kiviláglott, Árpád nagy műveltségű vezér volt, ki éppúgy jeleskedett a harcművészetekben, mint a simában.

A jurtákat a lakója hierarchiában betöltött helyével egyenes arányban méretezték a menedzsmenttől egészen a talpasokig, de a hozzájuk rendelt személyzet mérete is ennek megfelelő volt, így mire a Nap leszállt a horizontra, nagyjából egyszerre készültek el a fényűző és az egyszerűbb sátrak, égtek a tüzek és nassoltak a lovak.

Árpád a sátor közepére kiterített egy szőnyeg-méretű térképet, és a fáklyák fénye mellett odaintette a többieket.

– Barátaim! Az a dolgotok, hogy portyázzatok és fürkészzetek, aztán gyertek vissza és rajzoljátok be a térképre a finom részleteket.

– Mennyire finom? – kérdezte Előd.

– Folyó, hegy, erdő, legelő, miazmás.

– A városokat is berajzoljuk?

– Értelemszerűen. Addig nem indulunk el a nagyobb sereggel, amíg nem pontosítottuk.

A többi vezér az üres, fehér térképre meredt, amelynek közepén egy fekete pont virított „Ön most itt áll” felirattal.

– Ezt hol szerezted? – kérdezte Ond.

– A kémektől kaptam, nagyjából egy éve. Pár dolog azóta lehet, hogy elavult rajta.

– Tehát vannak kémeid?

– Erre hivatalosan nem válaszolhatok. Ha azt mondanám, hogy nincsenek, elhinnéd?

- Nem.
- Na látod!
- Talán hasonmásod is van?
- Az sincs.

A sátor végében felhalmozott ládák mögül mozgolódás hallatszott, majd előjött Árpád (az igazi).

– Jól van, ennyi elég lesz! Menj ki és csutakold le a lovamat!

Árpád (a korábbi) meghajolt és szó nélkül távozott.

– Akkor most kezdjük előlről? – tudakolta Töhötöm.

– Az instrukcióimnak megfelelően beszélt, de inét átveszem. – felelte Árpád.

– Hol is tartottunk? Kissé kizökcentem...

– Tehát, amint már mondtam, a terület feltérképezése a sikeres hadjárat alapja.

– De mégis, meddig menjünk? Merthogy a Világ végtelen. – kérdezte Ond.

– Persze, logikus. Csak nyolc napig menjeteK, aztán forduljatok vissza. Nyolc nap múlva pedig ugyanitt találkozunk.

– Tizenhat. – vetette közbe Kond, aki jó volt matematikából.

– Nagyjából. – bólintott Árpád – Ha közben esetleg odébbállnánk, hagyunk itt valakit, aki megmondja, hogy merre mentünk.

– Mit tegyünk, ha ellenállásba ütközünk? Belebocsátkozzunk-é nyílt konfliktusba? – kérde Kond.

– Semmiképp! – felelé Árpád – Azt majd csak együtt. Ha valahol várat vagy sereget láttok, azt a térképen piros színnel jelöljétek.

– De honnét vegyünk pirost? – vetette ellen Előd.

– Talán a vér nem piros? – kérdezett vissza kihívóan Árpád.

– Még be sem gyógyult a vérszerződés, csak bal-lal bírom a kardot.

– Nem kell, hogy a te véred legyen. – nyugtatta meg Árpád – Jó lesz egy emberedé is.

– Fecske vére is megteszi? – próbált alkudni Előd.

– Megteszi, de azt nehezebb elkapni. – magyarázta a tudomány álláspontját Árpád.

– Hány csapatot küldünk? – kérdezte Töhötöm.

– Ötöt, mert az szerencsés szám. Tás, te észak felé mész!

– Tas vagyok. Talán madárnak nézel?

– Semmiképp. Ond megy észak-nyugat felé.

– Az merre is van pontosan? – kérdezett vissza Ond.

– A táltos majd megmutatja, hogy melyik csillagot kövessétek. Kond, tiéd a nyugat!

– Csak lesz... – válaszolt szerényen Kond.

– Töhötöm, te dél-nyugat felé vidd az embereidet. Lásd fent, amit a táltosról mondtam.

– Magam akkor délnek megyek. – tapintott rá a lényegre Előd.

– Pontosan! Én pedig itt bevárom Hubát, így legalább a kincseket, melyeket magával hoz, a szükséges mennyiségű emberrel tudjuk őrizni.

Így is történt. A sereg nagyjából fele öt részre válva elindult, hogy feltérképezze Pannóniát, ahogy ezt a földet a rómaiak ezer éve elnevezték. A táborban maradónak volt bő két hete, hogy megerősítse magát vadászat, evés és gyakorlatozás által. És fürdés.

Huba serege három nap múlva rendben befutott, örvendeztek bajtársaik láttán, és így együtt legyőzhetetlennek érezték magukat. Lényegében igazuk is volt.

Ám ami kissé felborította a status quo-t, az egy közelben megnyílt időkapu, amelynek létrejöttéhez sajnálatos események sora vezetett.

Történt pedig, hogy a tömeges vadászat hatására a vadak megtanulták, hogy jobb elkerülniük a tábor környékét, így a katonáknak egyre messzebb kellett menniük élelemért. A húst ráadásul nem állt módjukban nyereg alatt puhítani, ezért elég rágós maradt. A fegyelem és az alakzat ennek megfelelően felbomlott, majd kétes elemek is kezdtek beszállingózni a táborba. Például egy barát (akinek szerzetesrendje tiltotta a nevek használatát, így az nem is maradt fenn), látogatást tett a pogány magyaroknál, hogy megtérítsen közülük amennyit csak tud, így szerezve túlvilági bónusz-pontokat, melyeket majd, ha eljő az idő, beválthat. Egy maroknyi emberrel kiment az erdőbe, az ott csörgedező patak vizével

megkeresztelte őket, majd latin nyelven (amit ezer éve a rómaiak találtak ki) prédikációt is rögtönzött a számukra. Bár folyamatosan szapulta őket, azok élvezték, hogy végre történik valami érdekes. Jöjjön itt egy kis színes, hogy miről is volt szó ilyenkor:

– Szeressétek és féljétek az Urat, mert pogányként nem kerülhettek a Mennyek országába.

– Mi az, hogy pogány? – kérdezte az egyik katonna.

– Aki nem hisz Istenben.

– Én hiszek! Többen is.

– Mi a neved, fiam?

– A többiek Furkónak hívnak.

– Mostantól a te neved a keresztségben Buzogány léssen.

– Politikai értelemben nem túl korrekt...

– Együgyűek vagytok és barbárok. Az Úr megbocsát tinéktek, csak térjete meg a jászolba, ti elcsatangolt bárányok!

– Az én szekértáboromban súlyos sértésnek számít, ha valakit birkának neveznek! – mondta a katonna és bosszúsan ott is hagyta a szertartást.

– Mi nem vagyunk barbárok. – mondta egy másik.

– Nem-e? – kötekedett a barát.

– A mongolok a barbárok.

– Már miért vágod rá ezt ilyen bizonyossággal, komám? – kérdezte a harmadik – Én beszéltem egyszer egy mongollal, ő azt mondta, hogy a szittyák a barbárok.

– Hú, az már igaz, a szittyák tényleg nagyon durvák! – replikázott az előbbi.

– Nagyon eltértünk a tárgytól! – szólt rájuk a szerzetes.

Az egyik mise alkalmával „az Úrtól remélt oltalom” egy nyelvbtlás következtében „Expecto patronum” kifejezéssé mutálódott, amelyet nem kell magyaráznunk, hogy miért probléma.

A Hunor és Magor legendáján felnőtt harcosok, mikor megpillantották a ragyogó fényben úszó szarvast, amint a fák között szinte lebegve suhan, tüstént üldözőbe vették. Kurjongattak a legények rendesen: „Elejbe! Elejbe! Pej lovam, elejbe!”.

Lehetett a szarvas bármilyen varázslatos, a magyarok nyilaitól semmi nem ment meg senkit. Mint az közismert.

Amikor egy nyílvesző keresztüljárta a pompás állat szívét, a szarvas eltűnt, és a helyén egy kékes fényel derengő (Cserenkov-sugárzás), örvénylő és zümmögő kapu jelent meg, amelynek mellesleg sámándob alakja volt (tokamak).

A katonák, akik tanúi voltak e csodának, később is lejártak hozzá az erdőbe, részben, hogy gyönyörködjenek isteni szépségében, részben, hogy mindenféle dolgokat (például tinórut) dobáljanak bele, jól szórakozván rajta, hogy az nyomtalanul eltűnik a fényben.

Azokat a vitézeket, akiket tréfából a pajtásai át-dobtak a kapun, többé nem is látták. Azokat viszont,

akik előjöttek belőle, a szerzetes szerfelett utálta, mivel ők rendszerint nem az Urat, hanem Árpádot keresték. Az ilyeneket meglocsolta szenteltvízzel és meg is füstölte, amely vegyvédelmi szempontból ugyan nem volt kifogástalan hatásfokú, de legalább megakadályozta a modern kórokozók behurcolását.

A barát sűrűn figyelmeztette a magyarokat, hogy ez a kapu az Ördög műve, technikai értelemben a Pokol kapuja, végül az egyik alvezér megtérítése által elérte, hogy a közkatonákat távoltartsa tőle.

Az első alkalommal érkezett látogatót, a kérésének megfelelően, Árpád sátrához kísérték. A komornyik (tudom, hogy akkor még nem komornyiknak hívták, csak azért nevezem így, hogy megértsék) kopogott a sátor falán, de mivel nem érkezett válasz, belépett.

– Árpád apánk!

– Nem vagyok az apád!

– Jött egy főszer, állítólag a jövőből, és veled szeretne beszélni.

– Marhaság, a jövőből nem érkezhettek!

– Miért nem?

– Mert az időutazás nem lehetséges. Ha létezne, akkor például visszautazhatnék a múltba és megölhetném a nagyanyámat.

– Mi bajod neked a nagyanyáddal?

– Jó, akkor a te nagyanyádat.

– Az is jóra való asszony. De hagyjuk a tudományt, az ürge bizonyította, hogy igazat beszél.

– Aztán hogyan?

– Elmondta, hogy 1975-ben a West Indies nyeri meg a krikett világbajnokságot. Honnét tudhatná, ha nem a jövőből jött?

– Rendben van, engedd hozzám, beszélek vele!

Egy furcsa szerzetet vezettek elé: levelekkel mintázott kezslábast viselt, valamint egy bilit a fején. Kezében nagy fémcövet cipelt, de az örök úgy ítélte meg, hogy – tekintve gyengécske fizikumát – mire azt felemelné, hogy lesújtson vele, már rég sündisznóvá nyilazzák. Az illető letette a csövet és térdet hajtott.

– Földre, kutya! – sziszegte az egyik testőr, mire az illendően lehasalt, szétvetett végtagokkal. Egy ideig így várakoztak.

– Jól van, remélem kipihented magad a hosszú út után. – mondta Árpád barátságosan. – Kelj fel és add elő, hogy mi járatban vagy!

– Nagy és igazságos fejedelem! – szólt a férfi – Azért jöttem a jövő Magyarországaról, hogy katonai segítséget nyújtsak neked és dicső seregednek a honfoglaláshoz.

– Honnét?!

– Hát innét. Ezt a földet fogják így hívni, mert hogy ország lesz, határokkal, koronás uralkodóval és még sok minden csuda dologgal, amelyet csak azért nem mesélek el, mert úgy sem hinnéd.

– Jól van, legyen hát Magyarország! De mi az, amit hoztál nékem?

– Ez egy fegyver, de nem akármilyen ám! Csak megcélozza vele az ellenséget és az futkározhat össze-vissza, ez rajta marad a célon és mikor odaér, felrobbantja.

– Úgy mondd, hogy megértsem!

– Egy furmányos röppentyű.

– Na látod. Mindig ezt mondom az embereimnek: lehetsz akármekkora tudós, ha idegen kifejezésekkel tűzdeled tele a mondanivalódat, az csak azt bizonyítja, hogy öntelt vagy és meg akarod tartani magadnak a tudományodat. Aki igazán érti a csíziót, az el is tudja magyarázni úgy, hogy Mari néni is megértse.

Az egyik őr kiment, hogy a sátor mellett söprögő Mari nénit behívja. Árpád folytatta:

– Tehát a kilótt matéria meg vagyon delejzve.

– Így is mondhatjuk. Egyébként rozsdamentes és vállról indítható.

– Akárcsak a sólymom. Mit kezdjek egy ilyennel, ha mondjuk ezren jönnek ellenem?

– Van ottan még több is, ahonnét ez gyütt...

– Aztán mennyi?

– Mi mennyi?

– Mennyi van még ottan?

– Amennyit csak parancsolsz. A cél, hogy a nyugati határokat lehetőleg minél messzebbre told ki. Ha lehet, akkor Ausztrián túl.

– Merre van Ausztria?

– Nyugaton.

– Magam is valahogy így terveztem. Hanem előbb mutasd meg, mit tud a fegyvered!

– Állok elébe!

– Elébe állasz a fegyvernek?

– Nem, csak a próbának.

Árpád kegyesen intett, mire az idegen felvette a csövet és nyomában a katonákkal kiment a sátorból. Valamit szöszmötölt a masinával, majd jelezte, hogy készen áll.

– Látod-é azt a fát ottan? – kérdezte Árpád.

– Látok én többet is.

– Azt, amelyik magányosan áll.

– Ja, azt is látom.

– Na, akkor uccu neki, fakereszt!

Az idegen a vállára vette a csövet, felhajtott rajta valami kallantyút, megnyomott egy másikat, mire a csőből hátrafelé kénköves tűzeső borította be a bémészködőket.

Nem voltak azok ijedős legények, csak hogy nem erre számítottak, így többen is kardot rántottak. Ekkor viszont a cső elülső végéből még nagyobb robajjal egy röppentyű szállott elő, miképpen az meg volt ígérve, és furcsa, spirál alakú füstcsíkot húzva maga után a magányos fa felé szállt, alacsonyan, hogy elkerülje a radarokat.

A fától nagyjából tíz méternyire hatalmas tűzijáték villant fel, amely a katonák tetszését elnyerte, de a fában nem tett kárt.

Árpád mosolyogva kivette az íjat egyik embere kezéből, felajzotta és az idegen felé fordulva, tehát a fára rá sem nézve elröppentette a nyilat, amely (mondanunk sem kell) annak rendje-módja szerint telibe trafálta azt.

Az idegen úgy érezte, hogy adós némi magyarázattal.

– Nem igazán növényzetre lett ez kitalálva. Inkább a fémet és követ szereti.

– Olyat errefelé nem nagyon talál.

– A másik dolog pedig, hogy nincs dzsípiesz, ami segíthetne a célzásban.

– Hát az tényleg nincs.

– Akkor nem érdeklí?

– De, persze, hogy érdekel, azért vesztegettem el veled egy fertályórát. De most már hagyd, hogy a fontos ügyekkel foglalkozzam!

– De ugye, azért megfontolja, amit mondtam?

Árpád szótlanul visszament a sátrába.

A következő napon egy hófehérbe öltözött alak lépett ki a fényből. A barát már ott figyelt, és az ős-szes nála lévő szenteltvizet a képébe lötytyintette. Amaz köpött egyet, majd köszönt illendőképben:

– Laudetur Iesus Christus!

– In aeternum, amen! – fogadta a köszönést a szerzetes – Te meg ki vagy?

– Tudósféle.

– Tudós és istenfélő: ezt már szeretem! – lelken-dezett a szerzetes – És mondd, mit hiszel: a homou-siont vagy a homoiusiont?

- Ezt nem értem. – vallotta be a látogató.
- A bizánci vagy a római egyházhoz tartozol?
- Egyikhez sem: hitgyűlis vagyok.
- És mi célból jöttél, ó nagy tudós?

- Az igazság szerint csak asszisztens vagyok. Én csak vérmintákat gyűjtök, de aki a nyomomba lép, a professzor úr, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam.

- Kinek a vére fáj a fogad?

- Bármelyik vezér érdekel, de persze leginkább Árpád.

- Árpádot nem ígérhetem, mert mostanában túlságosan elfoglalt, de Konddal már sikerült személyes ismeretséget kötnöm, esetleg beprotezsálhatlak.

- Nagyon lekötelezel!

A barát elkísérte az asszisztentst Kond sátrához. Bebocsátást kért és nyert. Elmondta, amit tudott, és kíváncsian figyelte a hatást. Kond meglepően pozitív volt.

- Rendben, csak gyorsan essünk rajta túl, mert még eligazítást kell tartanom a kapitányoknak!

- Ha szabadna megkapnom a kedves kezét, akkor ejtenék rajta egy aprócska sebet. – mondta az asszisztens.

Kond odanyújtotta a jobbját, amit a másik megfogott és ujjbegyét egy tüvel megbökte, minek hatására gyöngyszemnyi vércsepp gördült elő. Épp a zsebében kotorászott, hogy a mintát az erre szolgáló papírcsíkkal felitassa, mikor Kond kikapta kezéből a

tűt, megragadta a technikus kezét, és ő is beleszúrt annak ujjába. A két vércseppet annak rendje-módja szerint összeillesztette, hogy azok elkeveredjenek, ilyen módon szimbolizálva az örök testvéri köteléket. A technikus felkiáltott:

– Jaj, most a minta szennyezett lett!

– Milyen szennyről merészelsz te itten beszélni?!

– horkant fel Kond.

– Nekem tisztán csak a vezér úr vére kellett, az enyém nélkül.

– Egyáltalán: minek neked a vérem? – kérdezte Kond.

– Meg szeretnénk vizsgálni. A benne lévő apró alkotóelemek segítenek meghatározni a csontok eredetét.

– Kinek a csontjairól beszélsz?

– Hát a gyermekei és unokái csontjairól.

– Micsoda?!

– Persze, igazából nem is a csont, hanem a rájuk tapadt szövetdarabkák: izom és bőr az érdekesek.

Minek szaporítsam a szót, mikor már úgy is tudják: a szegény tudósfélét Kond felnagyeltette.

A Tudományos Akadémia, mivel a technikus nem tért vissza, úgy döntött, hogy a professzort inkább nem is indítja el. A Magyar Honvédség Vezérkara azonban nem adta fel ilyen könnyen. Két nap múlva már egy tábornokot küldtek. Egyenletes khaki-színű öltönyt viselt, rajta kétoldalt vörös csíkokkal. Hóna alatt marsall-bot, a vállán pedig egy új és egy tegez.

– Na, végre valami ismerős dolog! – gondolták az örök, miközben leteperték a földre. Árpád intett, hogy elengedhetik. Az leporolta nadrágját, belötte merőlegesre a tányérsapkáját és szépen, artikuláltan a következőket adta elő:

– Bocsánatát kérem a beosztottam meggondolatlan viselkedése miatt! Egyrészt a rangja nem volt megfelelő, és így a felkészültsége sem, hogy ilyen magasszintű tárgyaláson vegyen részt. Másrészt a harcászati stratégia egyik alaptétele, hogy egy baráti fegyverszállítmány jellegének kompatibilisnek kell lennie a befogadó hadsereg arzenáljával és szabványjaival, nem is beszélve a kezelőszemélyzet várható betanítási idejéről.

– Mit jelent az, hogy „egyrészt-másrészt”? – kérdezte halkán, félrefordulva Árpád az egyik alvezértől.

– Valami írástudó huncutság. – súgta vissza amaz.

– Tehát az elveket átültetve a gyakorlatba, arra a következtésre jutottunk, hogy az önök meglévő harcászati potenciálját kell technikailag megnövelnünk. Ennek eredményeképp, kérem fogadja el tőlem ezt az íjat, amely szolgálja híven az ön és a kedves családja egészségét az idők végezetéig!

– Köszönöm! – mondta Árpád. – Tüstént ki is próbálok.

A versenyíj egy szénszálakkal merevített, csigákkal megerősített, ellensúlyokkal kiegyenlített, célzó és messzelátó extrákkal ellátott mives jószág volt.

Annyira könnyű, hogy Árpád – nem számítva rá – először ki is ejtette a kezéből.

A sátor mellett állva kapott egy titán nyílveessőt a tábornoktól, amelyet a húrra helyezett és lőtt. A nyíl széleseben röppent el, ki a táborból, egészen a beláthatatlan messzeségbe.

– Egy nyúl volt az. Eltaláltam. – mondta Árpád.

A többiek éljenzésben törtek ki, valaki vállalkozott, hogy elhozza a zsákmányt, de Árpád leintette:

– Hagyd, fiam! Két napba is beletelne, mire megjáród, nem ér annyit.

Teltek-múltak a napok.

Usque két hét múlva a fürkészek elkezdtek visszaszállingózni a főhadiszállásra. Aki befutott, tiszteletét tette a fővezérnél, majd a maga által készített jegyzeteket átvezette a nagy térképre.

Végre megjelentek rajta a folyók, hegyek, erdők és legelők, nagyjából 1:500 000 arányban. Hasznos információk is kerültek a térképre, mint például „gázló”, „zsiros legelő” vagy „helyre menyecske”.

Árpád, Huba és a már korábban visszaérkezett vezérek együtt hallgatták Előd beszámolóját.

– Köszönöm a térképet, de most a saját szavaiddal is mondd el, hogy mit végeztél! – kérte Árpád.

– Találkoztam avarokkal, szlávokkal, hunokkal, morvákkal meg ugarokkal. – felelte Előd.

– Ugarok nincsenek is!

– Tudom, csak kíváncsi voltam, hogy figyelsz-e.

– És mivel zsongítottad őket?

– Hát azzal, hogy micsoda remek földek, vizek és erdők vannak ott, ahonnet mi jövünk. És hogy ideje lenne felkerekedniük és honfoglalási céllal eljutniuk Levédiába.

– Ez azért bunkóság volt!

– Szerintem meg vicces. Azon túlmenően, hogy így elejét vehetjük a vérontásnak.

– De hát ott is vérontás vár rájuk.

– Az már nem a mi problémánk.

– Civilizálni is lehetne őket. Ahogy a vikingek csinálták. – villantotta meg Árpád a műveltségét.

– Ahhoz túl sokan vannak. Négy nap járóföldre innét mindent elborítanak az avarok.

– Az avarnak nincs többszáma.

– A kémekeket kecskebőrbe bújtattuk, még szarvat is tettünk rájuk, de nem segített, mert gyanakvó népek ezek. Most mütöttek ki három nyílveszőt az egyik emberem oldalából.

– Ilyen jól céloznak?

– Ebből kettőt baráti tűzben szerzett. Hogy elnyerjük a helyiek bizalmát, mi magunk is lőttünk rájuk.

– Keveredhetnénk is velük. – mondta Árpád huncut csillogással a szemében.

– Évekkel ez előtt már próbálkoztunk pár elbitangolt példánnyal, de nem működött. Senki sem tudja az okát, de az ilyen vegyes pároknak nem születtek gyermekeik. (Ma már tudjuk, hogy ennek oka az eltérő csavarodási irányú DNS-ben van. A szerk.)

– Itt is történt egy, s más. – mondta Árpád – Jövőbeli leszármazottjaink igyekeztek segítséget nyújtani, hogy minél nagyobb területet foglalhassunk el.

– De sikerült?

– Egyet robbantottunk, és a frank oldalról máris megszórták a tábort ékírásos röplapokkal, amelyen az állt, hogy látták, amit láttak, nekik is van már ilyen, és nagyon nem javasolják, hogy bevessük.

– Csak ennyi?

– Meg még az is, hogy ha Pannóniába jössz, nem veheted el az avarok munkáját. De azt nem is akartuk.

Nem véletlen, hogy Árpád a békés megoldások híve volt. Nem feledte atyja példáját, aki egy szerencsétlen félreértés miatt meghalt, még mielőtt Pannóniába léphetett volna.

Történt ugyanis, hogy mikor Erdély felé tettek egy kis kitérőt, hogy az erdélyi magyarokat letegyék, egy besenyő küldöttség érkezett hozzá. Az apa kihallgatást kért nála. Leborult előtte, majd átnyújtotta a magával hozott kenyeret és sót (pedig a kenyér nem is volt sótlan). Megvárta, amíg a fejedelem megszólítja.

– Én Álmos vagyok, hát te?

– Én jól aludtam, köszönöm!

Hát csoda-e, hogy nem tudta haragját féken tartani?

Onnantól kezdve a kezéhez tapadt, majd a lelkén száradt a besenyő család vére.

Ismerve az eleve elrendeltség és az átkok hatásmechanizmusát, innét már egyenes út vezetett a feláldozásához.

Nagy tervek erős embert kívánnak, Álmos viszont már hatvan körül volt, mikor a pannóniai hadjárat küszöbén álltak. Árpád fájó szívvel, de felvállalta, hogy beszél vele.

– Atyám, a legnagyobb tisztelettel, de nem gondolod, hogy ideje lenne abbahagynod?

– Mit? Nem is csináltam semmit!

– Hát az egészszet. Nem kockáztathatjuk a honfoglalás sikerét csak azért, mert annyira szeretünk téged. Nem tudsz uralkodni az indulataidon és az eszed sem vág úgy, mint hajdanán. Nagyon öreg és beteg vagy.

– Már jobban vagyok!

– Nem vagy, mindjárt halott leszel.

– Nem akarok a taligára kerülni!

– Mit kényeskedsz, mint egy gyerek?

– Csuda jól vagyok!

– Dehogyan vagy jól! Már annyit sem nyomsz, mint egy zsák pelyva. – mondta Árpád és bizonyágképpen felemelte Álmost.

– Tegyel le! Tudok én menni!

– Nem tudsz te már semmit!

– Hú, de jól érzem magam!

Ezen a ponton van némi bizonytalanság. Egyes történészek felvetik, hogy Álmos természetes halállal halt meg.

Mire az utolsó informátor is megérkezett Árpád táborába, összeállt a nagykép, és felkészültek a további vonulásra.

Az utolsó napon tucatnyi furcsa szerzet jelent meg a tábor szélén. Kezükben könyvek, füzetek, némelyiknél tablet.

Az ősi civilizációk szentként tekintettek az elmebetegekre, ezért senki sem állta útjukat. A nyakukat tekergetve keresték, hogy merre menjenek tovább, majd az tűnt az optimális megoldásnak, ha a legnagyobb sátrat célozzák meg. Bemenni egyik sem mert, ezért odakint toporogtak, némelyik jegyzetelt is valamit a füzetkéjébe.

Szerencséjükre Árpád éppen előjött, hogy szemlét tartson a táborban. Mikor meglátta őket, elkerekedett a szeme.

– Mi a fenét akartok?! A táborom nem turistalátványosság!

A legbátrabb, akinek a legvastagabb volt a szemüvege, válaszolt neki:

– Talán hihetetlen, de a jövőből jöttünk.

– Persze, persze, tudom! De mi végett?

– Szeretnénk megfigyelni, hogy miképp zajlott a honfoglalás.

– És az miért érdekel titeket annyira? Krónikások vagytok vagy kémek?

– Az a feladatunk, hogy írjunk valamit az alternatív honfoglalásról, de hogyan tudnánk ilyet írni, ha nem ismerjük, milyen volt a valódi?

- Mi az, hogy „alternatív”?
- Hogy nem úgy, ahogy történt. Hogy másképp.
- Tehát hazugságokat akartok rólunk írni? Ör-ség, a kardomat! Magam akarom széthasítani a fejét ennek az álnok kígyónak!

Az íródeákok a jegyzeteiket eldobálva, hanyatt-homlok futottak az időkapu irányába. Árpád észre-vette a bejárathoz támasztott polikarbonát íjat, és szép kényelmesen, sorban lenyilazta őket. Kivéve egyet. Azt, aki kedves volt, okos, szerény és egészen jól írt. Nem szándékosan vétette el, hogy mondjuk legyen egy hírvivő, aki elmondja a többieknek, ho-gyan jár az, aki satöbbi, hanem véletlenül.

Huba kapott először észbe:

– Ejnye, a mindenségit, most aztán nem találjuk meg, hogy hol jöttek át!

– Sikerült reprodukálnunk az Attila-posztulátu-mot! – döbrent rá Árpád maga is.

Igazuk volt. Mikor továbbállottak, minden visz-szakerült a normális kerékvágásba. A honfoglalást szabályszerűen végrehajtották, de erre majd még ké-sőbb visszatérek, most találkozóm van egy fiatal-em-berrel, aki azt állítja, hogy az unokám, ami azért fur-csa, mert még gyerekem sincs.

Endlich kann ich weitermachen... Verdammt! Ich habe es auf Ungarisch vergessen!

Lábméret

Pofám leszakad! Azt írja a főszer, hogy nem teljesítettük a szerződésben vállaltakat. Nem is volt semmiféle szerződés! Az, hogy rányomta az okét a szabályzat elfogadására, még nem minősül ajánlattételnek. Mit gondol, miért ilyen olcsó nálunk minden? Hát megmondom: azért, mert nem költünk lézengő eladókra, takarítónőre, meg boltvezetőre, akit oda lehet rángatni, ha a vevő elégedetlen. Panaszkönyvre sem költünk.

Különben is: mi a fenét akar panaszkodni, ha egyszer azt kapta, amit megrendelt? Nem jó rá!? Miért nem olyat rendelt, ami jó rá? Persze bemehet a körúton bármelyik cipőboltba, ott beledughatja a bűdös lábát az összes cipőbe, flangálhat oda-vissza a tükrök előtt, a lúzer eladók úgy sem merik azt mondani neki, hogy na jó, most már elég volt, vagy vegyen valamit vagy rontsa máshol a levegőt.

Én sem ma jöttem le a falvédőről. Régi trükk, hogy veszek valamit, egy-két hétig használom, aztán visszaküldöm még a garanciális időszakban. Jól bevált módszer, de nem nálam, mert én ismerem a kótyomfittyet, én is csináltam fiatal koromban.

Azt sem írja, hogy kicsi-e, nagy-e. Minden cipő más: úgy érteve, hogy gyártónkként és típusonként sem ugyanazt jelenti az, hogy hanyas.

Egy 35-ös körömcipő nem ugyanaz, mint egy 35-ös túrabakancs. Aztán ott van a szórás. Ez nem űrtechnológia, amikor mikronra stimmelnie kell mindennek. Ezért kell felpróbálni. Vagy spóroljon azon, hogy nem próbálja fel, de akkor meg úgy járt. Most mi a fenét küldjek neki? Eggyel nagyobbat vagy eggyel kisebbet? Vagy kettővel? Azt sem mondta, hogy hanyas.

Ha panasszal él, az a Dobos csoportvezetőnél köt ki, aki épp most aluszik, mert most van az alvóideje. Ha a rendszer felcsengeti, akkor nem lesz virágos kedvében. Ha viszont nyakló nélkül küldözgetek mindenféle cipőket mindenféle alakoknak, akkor hónap végén lesz nemulass, mert a KPI nem hazudik. Annyi választásom maradt, hogy mikor borítsam magamra a bilit.

Írhatok emailt, de annak nyoma marad, a csoportvezető sem szereti az ilyeneket utólag olvasgatni, mert akkor már késő, nem lehet bemondani a frappáns választ. Inkább felhívom, persze a cégesről, és akkor rövidre zárjuk az ügyet. Megkérem a nyájas vevőt, hogy specifikálja pontosabban a kifogása okát. Hanyas vagy, te disznó? Én most már magnóra veszem ezeket a beszélgetéseket. Én nem tudom, hogy én mire fizetnék rá, csak azt nem tudom, hogy ő mire fizet rá. Az én beszédem is benne van a magnóban, nem csak a tiéd, drágám! Utána visszahívlak, kár, hogy letedd! Te büdös szemét, te senki!

A tündér és az angyal

Történt egyszer, hogy a tündér az erdő szélén sétálgatva egy tó mellé ért, amelynek sima tükreben meglátta magát. Leült a partjára, elővette arany fésűjét és rendezgetni kezdte vele gyönyörű, hosszú haját. Ekkor fájdalmas érzés támadt a szíve tájékán, olyan váratlanul, hogy önkéntelenül felkiáltott:

– Ouch! – mivel angolszászok is voltak a felmenői között.

A fák közül egy pufók angyalka röppent elő. A tündér szemrehányóan pillantott fel rá:

– Ez most mire volt jó?!

Az angyalka meglepődött:

– Te látsz engem?

A tündér elmosolyodott:

– Persze, hogy látlak. Én sem ember vagyok.

– Visszakaphatnám a nyilamat?

– Annak ára van! Az igazat megvallva, örülök, hogy találkoztunk.

– Örülsz?

– Ha következő szintre akarok lépni, riportot kell készítenem egy másik természetfeletti lényel.

– Következő szintre?

– Igen, jelenleg egyszerű tündér vagyok, de jó-tündér szeretnék lenni. Ennek feltétele, hogy empátikusabb legyek másokkal, erre pedig a legjobb módszer a mélyinterjú.

- Empatikus?
- Hű, de jó kérdéseid vannak! Az a célom, hogy megismerjem mások szempontjait, bele tudjam élni magamat a helyzetükbe.
- Tudod te egyáltalán, hogy kivel beszélsz?
- Te vagy Ámor, ha nem tévedek.
- Ez csak az egyik nevem a sok közül, amivel eddig illettek.
- Mi volt az első?
- Ez már az interjú?
- Mondjuk. De ha úgy kényelmesebb, leszállhatsz egy ágra, nem kell folyamatosan röpködnöd.
- Madárnak nézel? Tudd meg, hogy én ott voltam a világ születésekor. Atyám Káosz volt az első isten.
- És te milyen nevet kaptál a keresztségben?
- Érosz a nevem, de nem a keresztségben. Az ókori görögök így hívtak, aztán a rómaiak, akiknek semmi sem jó, átneveztek Cupidora.
- De hogy lett ebből Ámor?
- Arra is átneveztek.
- Akkor hány éves is vagy tulajdonképpen?
- Időn kívüli vagyok, tehát rossz a kérdés.
- Az orcádon lévő piros foltok miatt kérdezem. Ha nem smink, akkor esetleg magasvérnyomástól is lehet. A görög mozaikokon nem így nézel ki.
- Ez egy szomorú történet. Kezdetben hatalmas isten voltam, akit szépséges ifjúként ábrázoltak. Később kitalálták, hogy a szüleim Aphrodité és Arész,

és hogy ezt el ne feledjék, mindig anyám mellé festettek, mint kisfiút. Aztán jött az átkozott barokk, és csecsemő lett belőlem.

– Tisztára, mint Benjamin Button...

– Pontosan!

– Hogyan választasz áldozatot?

– Nem nevezném áldozatnak, inkább páciensnek.

Az úgy jön, magától. Valahogy ráérzek.

– Mindig eltalálok, akit megcélzol?

– Tízezer év gyakorlás után ez nem kunszt.

– Mi történik, ha a páciens mondjuk májon lövöd?

– Ez nem fordulhat elő. De ha előfordulna, a hatás akkor is hasonló lenne.

– Van valamiféle varázsital vagy mérég a nyíl hegyén?

– Nem mérég, hanem hatóanyag. A vérkeringésből persze be kell jutnia az agyba, mert minden ott dől el. Farmakológiai szempontból ez a legnehezebb: átjutni a vér-agy gáton.

– Létezik ellenszérum?

– Kétféle nyílvevő van. Az aranyhegyű, amin galambtoll van, szerelmessé tesz. Az ólomhegyű, amin bagolytoll van, visszacsinálja.

– Párokra is lősz? Úgy értem, hogy látsz egy férfit és egy nőt és mindkettőt meglövöd.

– Persze.

– Melyikre előbb?

– Amelyik nincs takarásban.

- Állatokat is lősz?
- Nem, azok önállóan döntenek. Például a vadkacsák egy egész életre szólóan.
- Miből van az íjad húrja? Bőr vagy bél?
- Tiszta ideg. Egy skót mester készíti Ballaterben, egy bizonyos Cameron MacAdam.
- De hát ő csak pár évtizede él!
- Most komolyan: ez az első ellentmondás, amit eddig felfedeztél?
- Az emberek számára tehát láthatatlan vagy?
- Igen, de a biztonság kedvéért el is bújok.
- De ha láthatatlan vagy, hogyan tudtak megfeszíteni? Honnét tudják, hogy pucér vagy?
- Már mondtam, hogy ez csak ábrázolás kérdése. Erről a festőket kellene megkérdezned.
- Hogyan bírja el az apró szárnyad a pufók testedet?
- Ezt a kérdést meg sem hallottam...
- Mondom: hogy bír el a szárnyad?! Ja, bocs! A hajad természetes göndör?
- Nem, dauerolom. Persze, hogy az!
- Az angyaloknak van nemük?
- Nekik nincs, de én egyértelműen férfi vagyok. Feleségem is van.
- Az hogyan lehet? Véletlenül magadat találtad el?
- Abba belehalnék. Nem, ez csak úgy jött, spontán.
- Meséld el!

– Anyám berágott egy lányra a szépsége miatt, és engem küldött, hogy büntessem meg.

– Hogyan?

– Úgy, hogy szeressen bele a világ legszerencsétlenebb férfijába. Aki viszont én voltam, mivel én is beleszerettem. Csak éjszakánként találkoztunk, nem akartam, hogy kócosan és csipásan lásson. Egyszer nem bírta tovább és meglesett, amitől persze elszállt az agyam és leléptem. Évekig keresett, majd beállt szolgálonak Anyámhoz. Ő eleinte szekálta, ahogy csak tudta, de végül megenyhült és Psychét is halhatatlanná tette.

– Ez egy szép történet! Én most megyek és legépelem az anyagot. Tehetek érted valamit?

– Esetleg visszakaphatnám a nyilamat?

– Persze, parancsolj!

És boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

De hát nem haltak meg soha, végig ezt magyaráztam...

Candide

– Van ott valaki? Halló!

– Halló!

– Hála az Égnek! Két nap volt, mire felküzdöttem magam ilyen magasra, és már legalább egy órája próbálok kapcsolatot teremteni. Ön ki?

– Ön ki?

– Bocsánat a bárdolatlanságom miatt: a boldogságtól, hogy végre válaszol valaki, elfelejtettem bemutatkozni. Candide vagyok. Furcsa név, nemde?

– De.

– Franciának hangzik, ugyebár? No de miért épp egy csigazabálóról neveztek el? A teljes nevem Candidula Intersecta, de ez túl komolykodónak hangzik, mint az úgazdagoké, akik becsempésznek a nevükbe egy dupla mássalhangzót vagy egy ipszilont, így a barátaim csak Candide-nak szólítanak. Az Ön becses nevét megtudhatom?

– Tom.

– Értem, egyszerűen csak Tom... Nem probléma, ha a kedves úr inkognitó mögé kíván bújni, elvégre én egy idegen is lehetek. Tehát ott tartottam, hogy már egy órája itt kagylózok – bocsánat a szóvicc miatt – és reménykedtem, hogy megjavul a vonal. A régi távirópóznákon sokkal feszesebbek huzalok voltak, a maiak olyan petyhüdten lógnak. Már nincse-

nek igazi szakemberek, akik rendszeren kifeszítenék. Valószínűleg elköltöztek külföldre. Mondjuk itthon sem lehet okuk panaszra: már régóta többet keresnek, mint a diplomások. Tulajdonképpen mit akarnak ezek, miért kell mindenkinek idegenbe menni?

– Enni.

– Ja, persze! Demagóg... Ahogy így körülnézek, tele van az oszlop több generációnyi felmenőm beszáradt foltjaival. Valószínűleg épp idáig jutottak, mielőtt eldobták a kanalat. Ha valaki megreked egy helyen, akkor jó eséllyel megkocsonyásodik a kenőanyag, ezért is kell mindig haladni. Fizikai és filozófiai értelemben egyaránt. Én sosem nézek vissza, csak előre. Az utazás, a száguldás a mindenem. Ez most épp kivétel. Volt, hogy egy automobil szélvédőjén utaztam, a huzat le is tépte az egyik szememet, ami azóta is csak félig nőtt vissza. Egyébként a házam – és ezt most nem nagyképszerűségről mondom – elég nagy a természetéhez képest, tehát felépíteni se két perc volt, de fenntartani, hasizomból, szintén nem gyerekjáték. Önnek mekkora van, Tom? Kicsi-e, nagy-e vagy éppen megfelelő?

– Megfelelő.

– Az jó, feltéve, hogy nem túl alacsonyak az elvárásai. Én semmit sem kaptam készen az Élettől, mindent a magam erejéből hoztam össze. Ahogy megláttam a Napot egy levél fonákján, már el is kezdtem az építkezést. Szép lassan, lépésről lépésre tágítottam, díszítettem. Az évek során szinte hozzám nőtt.

Nélküle valahogy meztelennek érezném magam. Ha meg kellene válnom tőle, talán nem is élném túl. Ön persze azon tűnődik, hogy most akkor otthonülő típus vagyok-e vagy kalandvagyó. Valahol mindkettő: ezért jobb a mobilház, mint valami puccos, de évszázadokra röghöz kötött kastély, mint amilyen a tengerparti népeké. Nem azokra gondolok, akik hajófenékre építkeznek, ott legalább van egy kis változottság. Ha jó ritmusérzéssel szabadulnak meg az ingatlantól, akkor egy ismeretlen világban találhatják magukat. Persze az újrakezdés sem könnyű, mert ott meg azt mondják rájuk, hogy „invazív fajok”.

– Invazív fajok...

– Pontosán! Mintha a régiek, az úgynevezett „ősi családok” nem máshonnét kerültek volna oda. Mintha rögtön oda teremtette volna őket a Mindenható. Legyenek vele boldogok, én el sem tudnám képzelni, hogy éveket töltsék egy helyen... Thomas, Ön nem egy szószátyár, ugye jól látom?

– Tom.

– Bocsánat: Tom. Önnel ellentétben én nagyon szeretek csevegni, megismerni mások véleményét és magasröptű vitákat folytatni az Élet nagy kérdéseiről. Talán már említettem, hogy gyengénlátó vagyok, ezért is preferálom a verbális kommunikációt. Ha választhatnék, hogy a látásomat veszítsem el vagy a hallásomat, én az előbbit választanám, mert süketen nagyon magányos volnék.

– Magányos volnék.

– Ne beszéljünk egyszerre, ha kérhetem! Még nem mondtam el mindent magamról. Példának okáért, hogy mekkora saláta-rajongó vagyok. Saláta alatt persze nem a lapulevelet értem. Néha pirulnom kell miatta, de egyszerűen nem bírom abbahagyni, szinte áteszem magamat a túloldalra. A húst pedig len megvetem. Kiráz a hideg, ha azt hallom, hogy „X. Y. áteszett a ló túloldalára”. De Ön is meséljen már valamit! Hogy ne vágjunk egymás szavába, az a javaslatom, hogy én mondok valamit, amire Ön válaszol, aztán újfent én jövök. Ebben a sorrendben.

– Rendben.

– Az árgyélusát! Egy varjú próbál lekaparni a póznáról... Na végre, feladta! A marha madara! Ha le is szedne innét, úgy sem tudna feltörni, annál keményebb fából faragtak, persze csak képletesen szólva, hiszen nem vagyok facsiga. Ha ledobna a magasból, akkor pedig homokra esnék, és nem lenne semmi bajom azon kívül, hogy kezddhetem a mászást előlről. Hacsak épp nem ez a célja...

– Ez a célja.

– Piha! Gonoszság az, ami érdek nélkül tetszik. Vajon mi sarkall ilyen kegyetlen, de semmiféle hasszonnal nem kecsegtető tette egy madarat? Egy állat csak akkor öli meg a másikat, ha éhes. Esetleg, ha unatkozik. Nem szeretnék negatívnak tűnni, de szeretném megérteni, hogy mi is a varjú szerepe a Világban. Bizonyára van egy magasabb összefüggés, egy ok-okozati lánc, amelynek ő is láncszeme.

Hasonlóképp nem értettem, mikor egy másik távirópózna lángba borult és családom tagjai hangos pukkanással, miképpen a pattogatott kukorica, adták meg magukat a sorsnak. Lefelé ugyebár nem mehetek a tűz miatt, felfelé tudjuk, hogy a pózna véget ér, de akkor is! Az élet egy küzdelem, a küzdelem maga az élet. Megpróbálhattak volna repülni. Tudom, ez badarságnak tűnik, de mit veszíthettek volna, ha legalább megkísérlik? Adhattak volna maguknak egy esélyt, nem, Tom?

– Nem tom.

– Persze-persze, honnét is tudhatná. Ha nem tekint tolakodónak azért megkérdezném: hogy áll Ön a hölgyek dolgában? Jó, tisztában vagyok vele, hogy hímnősek vagyunk, de érti, hogyan értem!

– Értem.

– Namármost, pusztán a megfelelő beszédmodor és a hozzáállás kedvéért kérdezem, hogy kicsi-e, nagy-e vagy éppen megfelelő. Nehogy valami félreértés legyen közöttünk. Nevezhet engem Candidatusnak vagy éppen Candidának, bár az utóbbi viccnek egy kissé durva. Ha példának okáért Ön egy filigrán, aprócska teremtés, akkor Tomcsinak fogom szólítani és szépeket fogok mondani Önnek. Ellenben, ha megtermett, robosztus, akkor Tomnak hívom, és a diskurzust kellő szeméremmel folytatom.

– Tom.

– Rendben, ahogy óhajtja! Bár az én méreteimet meg sem kérdezte... Pedig tudjuk, hogy minden rela-

tív. A magam részéről például meglehetősen hajlékony vagyok. Könnyebben átjutok egy borotvapenge élén, mint egy teve a tű fokán. Ha a tisztesség nem tiltaná, mesélhetnék pajkos történeteket a múltamból, de hát tiltja. A divatról viszont válthatnánk pár szót. Ön például a konzervatív Fibonacci híve? Esetleg a Mandelbrot-féle fraktál-mintát preferálja?

– Ja.

– Éreztem! A stílusa tömörsége alapján valahogy modernnek képzem Magát. Csak semmi felesleges szócséplés, Fibonacci pedig mehet a turkálóba! Én ennél régimódibb vagyok: a csiga maradjon meg csigának! Lehet, hogy túl kemény burkot növesztettem magam köré, de máskülönben védtelen lennék. Cupp! Bocsánat, nem csókot dobtam, csak volt itt egy száalka az oszlopon és azt hallotta, mikor beleléptem.

– Leléptem.

– Jaj, de kedves, Ön is roppant módon fog hiányozni nekem. Otromba fráter...

A mesék mécsese

Telkes Csilla

Négysoros a kegyelemről

Köszönöm, Istenem, hogy szeretni tudok.
Sok nagy bántság elől inkább messze futok.
Tudom, hogy angyalszárny, az játszik énvelem.
Tudom, hogy Nélküled nem jön a kegyelem.

Női szeszély a természet

Az őszi ráncolja homlokát,
Vörös kontyában sárga csatt,
Mert Vénasszonyok nyarában
A szél hamar hajába kap.

Szoknyája tarka, rőt-narancs,
Arany öv ragyog derekán,
Még felfigyelsz, ha rád kacag,
Vágy-mosolyát villantja rád.

Édes, érett, szelíd szeme,
Meg-megigéz, és felkavar,
Szelídgesztenye tenyere
Még felborzolja az avart.

Ám lassan kendőt köt a dér
Fejére, furcsa keszkenőt.
Vállára bundát vesz elő,
És beburkolja majd a köd.

Szép arcán most már halovány
Álarcot hord az őszi szél,
S fehérre festi szaporán
Deres tincseit künn a tél.

1956. Halottak napja, Trianon

Halottak napja jött, és mécsek égtek
A temetőben, sötét árnyak keltek
A sírokból, vörös, sárga fények.
Angyalkönnyek, remények.

A macskaköveken vér, sírás, lángok,
Hősök, halottak, jóbarátok,
Porrá lett mind, de az az átok,
A Turáni, nem ér el tihozzátok.

Örök szentség e harcosok halála,
Kiknek a lelke sohasem volt gyáva,
Nem alkudott meg életéért, bárha
Siralomház és kínpad kínja várta.

Igaz, örök példát adtak e népnek.
Hogy minket soha senki más nem véd meg,
S ha nem állunk ki önmagunkért küzdve
Rabok maradunk, bénák mindörökre.

Trianon árnya rávetül sorsunkra.
Ne adjuk föl, s szabadok leszünk újra!
Mert a magyar nem marionett mantra,
Nem fekszünk föl önként a ravatalra.

Eleget túrtük belső métely árját,
Csalást, árulást, hiénák viszályát,
Most valósággyá válhat minden álmunk!
Ha megőrizzük tiszta magyarságunk.

Halottak napja jön, és mécsek égnek,
Imák szállnak, születnek új remények.
Akik túl messze mentek, visszatérnek.
S a magyar fában fölpezsdül az élet.

Apám

Drága Apám! Te jó, s igaz.
Azt hitted minden ember az.
Szelíd voltál, és nyugtató,
Csendes vízű, de tiszta tó.

S ha gond redőzte homlokod,
Nem mutattad. Az otthonod
Mindig békés volt és derűs,
Mint langyos szellő, enyhe, hús.

Úgy simogatta arcomat,
Felragyogott az alkonyat,
Melynek fényében láthatnám,
Mindig velem maradsz, Apám.

Anyám, Te drága

Anyám, Te drága, Jácint virága,
Illatos, bolondos vadóc kis árva.
Mennyire hiányzol este,
Mikor az árnyékok teste
Megnyúlik, árad,
Susogni hallom a szájad.

– Vigyázz magadra kedves,
Ilyenkor az alkony nedves,
Meg ne fázz,
Vigyél magaddal sálat,
Meg ne ázz,
Kortyold ki majd a teádat!

Néha látom az arcod,
Mikor fejed lehajtod,
Huncut mosolyod játszik,
Szemed aprót villámlik.
S okos homlokod biccent!
Lányommá váltál itt lent.

Kései szerelem

Én már csak vele akarok élni,
Kedves arcát örökre nézni,
Ölelni, csókolni, édes lázban.
Valahol mindig csak rá vártam.

Szelíden mellette pihenni ágyban,
Sétálni őszben, tavaszban, nyárban,
Zivatarban vagy fénysugárban.

Ünnepet várni, táncolni menni,
Vagy csak a konyhában énekelni,
Utazni, bejárni az olasz-csizmát,
Tengerben fürdeni, enni a pizzát.

Maradni, várni, családot fogadni,
Remélni, szeretni,
Sohasem feladni.

Együtt szállni, elérni a mennyet,
Ennél nem vágyok már semmi szebbet,
Csak vele lenni, és kéz a kézben
Eggyé olvadni a napsütésben.

Vágyott Karácsony

Régen volt, régen, mikor a télen,
Hó hullott mindenre sűrű fehéren,
Dércsípte jégcsipke lepte a fákat,
Mennyből az angyal...- halk zene áradt.

Azonnal indultak a harang szavára,
Készültek misére, szent áldozásra.
Ma szürke, fekete, lucskos a december,
Néma és csalódott olyan sok ember.

Csöndes istálló mélyén az Isten,
Mégváltót küldött, hogy imára intsen,
Ám a világunk hívsága, átka,
Nem hajt bennünket szent megbánásra.

Amint levegő kell fuldoklónak,
Amint a víz kell szomjúhozónak,
Miként az emlőt vágyja a gyermek,
S malaszt kell annak, kit majd temetnek...

Akként éhezünk a szeretetre,
Esélyre, szentségre és kegyelemre.
Vágyjuk Karácsony isteni fényét,
Hogy elhozza nekünk Jézus a békét.

Arany napjaink hó-hullta csöndje
Szívünkbe szálljon így mindörökre!
S mikor az angyal háromszor csenget,
Tisztábban álljunk a jászol mellett!

Első csengőszón vessük le vétünk,
Halljuk meg az imát, mely fönn remeg értünk!
Tegyünk a fejünkre sugaras koszorút,
Gyermekek kebléről vegyük le a bút!

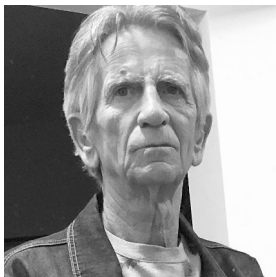
Második csengőszón fürödjünk jóságban,
Se asszonyt, se embert ne tartsunk fogságban!
Szabadon szeressen, szálljon a lélek,
Akkor igaz lesz, s boldog az élet!

Harmadik csengőszón Istenhez megtérjünk,
Családdal, baráttal hűségben reméljünk!
Ellenség láttán tegyük le kardunk,
Ne bántsuk többé, kit nem akartunk!

Ragyogja be arcunk mennyeknek fénye,
Ébredő szemekkel nézzünk az égre,
Hogy megláthassuk, amint majd fölragyog,
Meváltónk hírnökét, az üstökös csillagot.

Dunnát húz idén a fehér Karácsony,
Ha nem is a mezőn, nem is a faágon,
Gyertyáinkon ezüst fényt lobbant,
Tán sok fagyott szív ismét megdobban.

Varga László József

Festek, szobrászkodom mióta az eszemet tudom. Kazincbarcikán rendszeresen állítottam ki a helyi stúdióval együtt.

Pakson kezdtem újra alkotni 2006-tól.

Az első műveimből 30 db-ot zsűriztettem a hivatalos MMA zsűrivel. (Mind a 30 db megfelelt.) A zsűri lírikus absztrakt titulussal illette a műveket, melylyel én is egyet tudok érteni. Az eredmény megnyugtató volt számomra, hiszen a szakma visszaigazolta ilyen irányú reményeimet.

Azóta mintegy 250 db új kép vár bemutatásra.

(Varga László József munkái a kötet következő oldalain látható: 9., 69., 129., 137., 149., 185., 247., 285., 295., 307., 308. oldal. – A szerkesztő.)

November

Veronika

Magamról: Egyszerű, mint egy pont.
„Kell egy Pont,
mert egy nap,
kérdőjellé válnak az Álmodok,
és felkiáltójellé a hazugságok”
(Akasa)

Az én csendem

a szó nem nekem való
az én világom a csend
ha némán ülsz mellettem
minden kincsem megleled

ha hallod amit szavak nélkül súgok
tudod hogy érintenek az angyalok
ne kérdezz semmit csak hunyd le a szemed
s a néma csendben én egy leszek Veled

Elvesztem

valahol mélyen ott legbelül
ültem a sötétben egyedül
térdem homlokomhoz felhúzva
görnyedtem soká a sarokba'

azután varázslatos fény lett
valaki itt bennem felébredt
felállt és arcát eltakarva
bizonytalanul indult útra

karja ernyed, mosolya ragyog
ez a valaki már én vagyok

Bárcsak lehetnék

bárcsak lehetnék fa
téphetne a vihar
mely ágamat törí
engem mégsem dönt ki

bárcsak lehetnék tűz
mi hőjével elűz
minden méltatlant mi
erejét nem tűri

bárcsak lehetnék ér
ami céljához ér
átvágva azalatt
a sziklafalakat

bárcsak lehetnék föld
táplálni minden zöld
növényt ami segít
életben maradni

bárcsak lehetnék szél
simogatva mi él
és derékba törni
vagy éig emelni

bárcsak lehetnék én
levetközve testem
felfedve a lelkem
mint Isten lát engem

Amikor úgy érzed

mikor úgy érzed már minden végleg veszve
Isten csodás megoldást tesz két kezedbe
mi nem láthatjuk nagyszabású terveit
csak bizakodva kutathatjuk titkait

amikor úgy érzed nem szeret senki sem
lágyan válladra teszi kezét az Isten
szeretete megérint és körülölel
ez készlet arra, hogy Őt soha ne hagyj el

Napfényhez

hajnali fénysugár tör át az éjen
világosság dereng lent a mélyben
lassan ébred a táj, akár a lelkem
halkan bimbózó virág már szívem

jöjj napfény, melengesd át testemet
áraszd rám áldásod, védj engemet
űzd el a fájdalom sötétlő fellegét
adj nekem örökké megújuló reményt

Köszönet

mikor az összetörtség mocsarába süllyedtem
egyszer csak mosolygó arcod jelent meg előttem
mint napfény egy vihar utáni ködös reggelen
lassan közelítve beragyogtad az életem
fényeddel az árnyékokat távol űzted tőlem
meghátrált minden energiámat szívó szellem
rezgéseid körbefonnak, átölelik lelkem
milyen szép, hogy nem kell nagynak,
jó kicsinek lennem
építsem magam, meditáljak, hallgassak zenét
fogadjam el, legyek hálás – ezt ültetted belém
kert-lelkemet gondozom minden hűvös éjjelen
köszönöm: felemeltél, többé titted életem

Bárcsak

kint lassan szirmát bontja a nyár
esti dalát csiviteli kis madár
bent hiányod vár
bárcsak itt volnál

kint a nappal éjszakára vált
tücsök hegedüli már éji dalát
bent üresség vár
bárcsak itt volnál

kint szellő gyengéden simogat
ezer csillag festi élém arcodat
bent emléked vár
bárcsak itt volnál

kint az öreg fenyő bólogat
susogása megidézi bókodat
bent magányom vár
bárcsak itt volnál

kint éjszaka uralkodik már
bús leplével engem is bebugyolál
bent a semmi vár
bárcsak itt volnál

Lágy öleléssel körül fonnál
egész éjjel gyengéden cirógnál
bent minden várna
velem vagy már ma

Befogadnálak

lány melegével simogat a lusta nyár
nyomaid a porban jelzik merre jártál
zümögő rovarok harcolnak a csenddel
valahol a távolban gólya kelepel
kecses táncot járnak dús búzakalászkok
halk lélekkel isteni tanácsot várok
öreg fa árnyékában megpihen testem
téged keres, kutat minden érzékszervem
a távolban tétován fasor integet
csendes moraj jelzi közelgő jöttödet
szívem zakatol, megszűnik a környezet
hogyan leplezzem zavaromat előtted
érezem egyre közeledsz, tudom vonzalak
de mit tartogathat nekünk a pillanat
hittem megfosztasz tekinteted bájától
tévedtem s lelkem túlcsoordult a hálától
beérem a fényvel mely szemedből árad
ha nem lennél már bennem, befogadnálak

Bent a csend, kint az éj

harangzúgás szürke éjen
gond és bánat lent a mélyben
sötét árnyak szárnya suhan
lelkem velük esik-zuhan
apró fénysugár tör utat
derengése irányt mutat
lassú léptek súlya alatt
reccsenve csak nyomom maradt
kínszenvedés minden lépés
belül gyötör ezer kérdés
közeledve tágul a fény
megtalál újra a remény:
ez a sűrű átok-erdő
tán' mégiscsak átszelhető
közeledik, betör a fény
megérint egy éteri lény
átölelve súgja: ne félj
bent van a csend, kint csak az éj

Nincs halál

mikor kietlen, üres
mikor kérem: ne keress
mikor félek, elveszek
mikor érzem: reszketek
mikor kétlem, lesz még jobb
mikor magányos vagyok
mikor sápadt a vén hold
mikor nincs aki felold
mikor kart senki nem tár
mikor kedves szó nem vár
mikor hiánya átjár
egy gondolat rám talál
élő részem lett Ő már
hiszek abban: nincs halál

Amikor-olyankor

amikor elveszettért kéz nyúl
amikor a sötétben fény gyúl
amikor nem kellene falak
amikor látják magányodat
amikor szavakkal ölelnek
amikor a tettek beszélnek
amikor gyengéd az érintés
akkor lesz minden olyan mesés
olyankor simogat a napfény
olyankor nem riaszt meg az éj
olyankor távoli minden mély
olyankor elfoghat édes kéj
olyankor bátran mondom: kérlek
olyankor hangosabb az ének
olyankor átölel a Lélek
akkor szeretem azt, hogy Élek

A veszteséget nem lehet leírni

a veszteséget nem lehet leírni
egyet lehetséges csupán: megélni
mindenkinek más e mély-kavargó űr
van, ki fennen szenved, van, ki némán tűr

a veszteséget nem lehet leírni
milyen az utoljára elbúcsúzni
attól, ki mellett maradnál örökre
kit szeretni jöttél erre a földre

a veszteséget nem lehet leírni
amíg fájdalma eszed-szíved tépi
arca vonását újra megidézi
s szeme még mindig képes megigézni

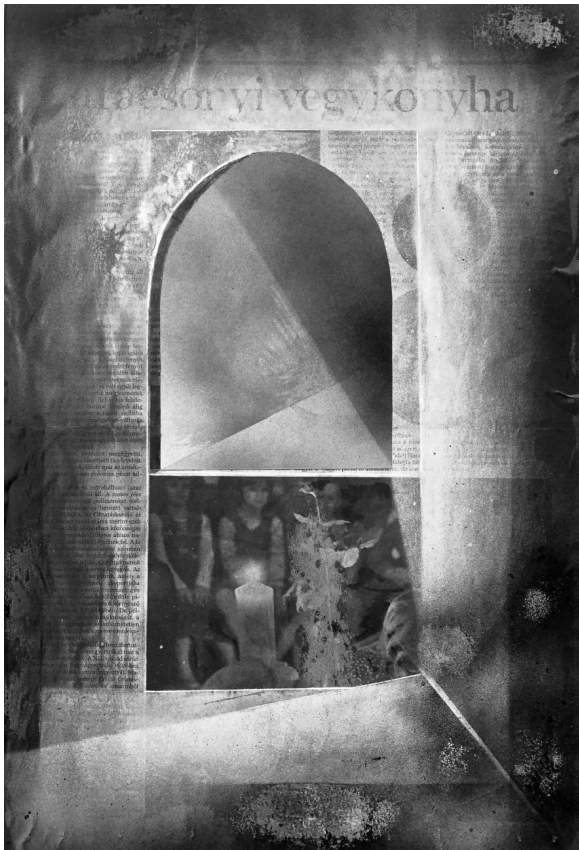
a veszteséget nem lehet leírni
felkelt minden átok-éjjelen sírni
egészen míg emléke színét veszti
s rádöbbensz már elkezdted újra élni

a veszteségről akkor lehet írni
– szavától tudsz majd ismét mosolyogni
élményeit idézve felragyogni –
ha megtanultad magadban őrizni

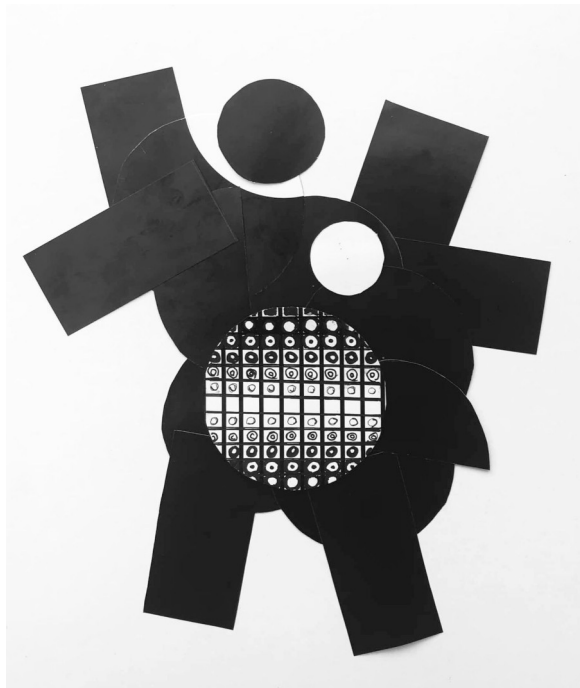
Mindenben ott leszek

ha más már nem lehetnék
távolba vesző emlék
susogása a szélnek
simogatása fénynek
csillaga éji égnek
árnyalata levélnek
tisztasága a víznek
keménysége a kőnek
sója minden könnycseppnek
melegsége a fának
roppanása a hónak
idillje az otthonnak
szöge szürke saroknak
szemcséje piciny pornak
illata a virágnak
sötétje éjszakának
színe a szivárványnak
dallama kacagásnak
én mindenben ott leszek
s minden nap átölellek

végtelenül szeretlek

Múlt-kereső

Anya és gyermeke

Kívánunk minden
szerzőnek
és olvasónak
boldog ünnepeket
és nagyszerű
alkotásokat
a 2025-ös évre!

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizenhetedik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

2025 nyarán újra meg fog jelenni tematikus antológiánk!

Folyamatosan kelnek életre az önálló alkotói kötetek is gondozásunkban és természetesen a következő év végén sem maradhat el a Verselő Antológia!

Ne maradjon le!

Figyelje weboldalunkat!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját alkotásait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2025 és a tematikus nyári antológia részletes kiírását!

Ha saját kötetet szeretne készíttetni akkor is kérje ajánlatunkat!

Érdeklődjön nálunk is mielőtt döntést hozna!

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Mindent megtalál a kiadó honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X